

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JEN L. GREY

REJECTED FATE TRILOGY

BETRAYED MATE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BEHR6YED H6HE

HRILOCY'Yİ YENİLEDİ

KİTAP 1

JEN L. GREY

Copyright © 2025 by Grey Valor Publishing, LLC Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)

[Bir Yorum Bırakın](#)
[YazarAyrıca Jen L.](#)
[Grey Hakkında](#)

CH6PHER ONE

M tüylerim diken diken oldu.

Yatak odamdaki dolabımın kapısının arkasında asılı duran aynanın önünde durmuş, bana pek benzemeyen yansımamı seyrediyordum - gömleğimde un yoktu ve saçlarım topuz yapılmamıştı. Reid Blackwood ile çiftleşmek doğru geliyordu ama aynı zamanda hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Ne zaman ona yakın olsam ya da onu düşünsem içimde çelişkili duygular zıplıyordu.

"Abla, çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Briar, saçıma bir kırmızı kamelya daha sıkıştırırken. Sanki başımda çiçeklerden bir taç varmış gibi görünüyordum.

Alt dudağımı ısırdım. Ağzım çiçeklerin rengine uyması için kırmızıya boyanmıştı, bu da soluk yeşil gözlerimin öne çıkmasına yardımcı oluyor ve bakır kırmızısı saçlarımı sanki bu özel renk için yapılmış gibi tamamlıyordu. "Neden başıma bir taç koyuyoruz? Babam kral olmak istemediğini açıkça belirtti ve de kraliçe olmak gibi bir niyetim yok."

Annem içini çekti ve uzun sarı saçlarını zümrüt yeşili elbisesinin bir omzunun üzerinden geçirdi. "Ember, pek çok gelin düğün gününde taç ve taç takar. Bunun arkasında ek bir anlam olması gerekmiyor. Sonunda tahta çıkma niyetinde olmasan bile, bu çevredeki kurt sürülerinin ailemizin Blackwood'larla birleşmesini kutlamasına katılmaları için bir fırsat. Son iki ayda yaşadığımız onca kaostan sonra hepimizin gelecek için umuda ihtiyacı var."

Gözlerimi devirdim ve aynadan annemin kahverengi gözlerine baktım. "Evet, çünkü kurt şekil değiştirenlerin genellikle düğün benzeri çiftleşme törenleri olur."

Her kelimemden iğneleme damlıyordu. Gerçek şu ki, Shadowbrook, Kuzey Carolina'daki sürümün dışında hiçbir kurtla kendimi rahat hissetmiyordum. Görünüşe göre, Reid'le aramızdaki kader arkadaşı bağının oluşmasının bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de buydu - babamla birlikte bölgesel kurt değiştirici toplantılarına gitmeyi bırakmıştım, bu yüzden Reid'le sekiz yıldır birbirimizi görmemiştik. On yedi yaşından beri. Sadece toplantılara katılsaydım muhtemelen şimdiye kadar çoktan çiftleşmiş olurduk ama kendimi rahatsız etmenin bir anlamı olmadığını düşünmüştüm; herkes beni sürümün gelecekteki alfası olarak elemişti çünkü aletim yoktu.

Kaderin kötü bir mizah anlayışı vardı, kaltak.

"Tatlım, ilgi odağı olmaktan nefret ettiğini biliyorum ama bu tören bir dakikalığına da olsa yeniden birlik olma yolunda atılmış bir adım. Türemüzün iyileşebileceğine dair umut veriyor." Hüzünle gülümsedi, gözlerinin etrafındaki hafif kaz ayakları daha belirgin hale geldi. "Ayrıca, sen bunu zaten kabul ettin."

Vardı, ama bunun nedeni kısmen Reid ve babası Perry'nin, Reid ve benim aramda kurdukları bağa hazırlıksız yakalanmamdı.

-Blackwood alfası ve sürülerinden birkaç kurt şekil değiştiren yaklaşık üç hafta önce bizi kontrol etmeye gelmişti.

İki ay önce tüm kraliyet ailesi sürüsü, bölgedeki her sürünün en üst düzey alfaları ve onları korumakla görevli kurt sürüsünün neredeyse tamamı yirmi beş mil bile uzakta katledilmişti ve herkes hâlâ diken üstündeydi. Bölge alfamız artık hayatta olmadığı için sürüler arasındaki iletişim daha da zorlaşmıştı, çünkü altındaki her sürüyle haberleri anında sürü bağlantıları üzerinden koordine edebiliyordu ve yeni bir bölge lideri ya da kraliyet ailesi seçilmemişti. Sadece kendi sürülerimizle bağlantı kurabiliyorduk.

Kimse kimin ya da neden saldırdığını bilmiyordu. Sanki onları hayaletler öldürmüş gibiydi.

-Koruyucu kurt sürüsünden dört kişi hariç hepsi. Saldırıdan hemen önce çağırılmışlardı. Uygun bir şekilde mi? Belki de.

Şimdi herkes birbirinden şüpheleniyor ve sıranın kendilerine geleceğinden korkuyordu.

Briar soluk mavi elbisesini fırçaladı ve açık bakır saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Umut bu olabilir ama ikimiz de Blackwood'ların her zaman yüce hedefleri olduğunu biliyoruz. Reid'in prensesle çıkmaya çalıştığını hepimiz duyduk." Yüzünü buruşturdu ve boğazını temizledi. "Kader onun ruhunu kutsasın."

Homurdandım, sesim herkesin olmamı istediği prenses gibi çıkmıyordu. Briar benim açık sözlülüğüme kıyasla çok tatlıydı. "Ölüleri gücendirebileceğini sanmıyorum. Ayrıca, onun hakkında kötü konuşmuyordun."

Yeşim yeşili gözlerini bana dikti ve çenesini kaldırdı. "Onu gücendirmek gibi bir kaygım yoktu, sadece hepsinin bu kadar korkunç bir şekilde ölmesinden nefret ediyorum. Son nefeslerinde yaşadıkları travmayı hayal edebiliyor musun?"

Sertçe nefes aldım. Briar sadece yirmi bir yaşındaydı ama aramızda dört yaş olmasına rağmen bazen benden daha olgun görünüyordu. "Haklısın."

Kapı çalındı ve krem rengi elbisemin kenarları dizlerimin etrafında uçuşurken arkamı döndüm.

Kapı açıldı ve babam kafasını odaya uzattı. Koyu bakır bukleleri her zamankinden daha dalgalıydı ve gözlerinin altında ağır gölgeli halkalar vardı. "Kutsal dumanlar." Üçümüzü de süzerek kıkırdadı. "Evden pijamalı ve ağızlarının kenarından salyalar akan üç kadınla çıkıyorum ve döndüğümde onları çok şık ve düzgün buluyorum. Bunun böyle olacağını bilseydim-"

Annem ona bir parmağını salladı ve homurdandı, "Kurdun ininde uyumak istemiyorsan, orada dursan iyi edersin." Dudaklarını birbirine bastırdı ama ağzının köşeleri yukarı doğru eğildi.

Babam odaya girdi ve tam boy yatağıma oturdu, omuzları kamburlaşmıştı. Bordo yorganım bu sabah fırlattığım yerden yatağın yarısına kadar sarkmıştı ve yüzümü buruşturdum.

Annem onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Törenden önce biraz kestirmek için zamanında döneceğini sanıyordum?"

Yatağın yanındaki pencereden alçalan güneşe baktım. Bölgelerimiz arasındaki mesafeyi kaplayan sık ormanlara bakan uçuruma doğru yola çıkma vakti gelmek üzereydi. Sürümüzden kimse alfalığı devralmazsa bir gün Reid'in liderliğinde birleşebilecek bölgeler.

"Çiftleşme töreni yaklaşırken, hem biz hem de Blackwood'lar hiçbir şeyin endişe verici olmadığından emin olmak için bölgelerimizi iyice araştırıyoruz." Babam onun elini sıktı ve devam etmeden önce yanağından öptü, "Ama ben iyi olacağım. Biraz kahve içip duş alacağım ve tören ve sonrasındaki şenliklerde yağmur gibi olacağım. En az iki sürü daha geldi ve şu anda kayalıklara doğru gidiyorlar."

Midem kasıldı ve bunun kelebekler mi yoksa yola çıkmadan önce bir mola vermem gerektiğini gösteren bir şey mi olduğundan emin değildim.

"Artık hareket etmelisin." Annem elbisesindeki kırıxıklıkları düzelitti. "Bizim de yola çıkmamız gerekiyor."

Güldü. "Törene onsuz başlayacak değiller ya."

Nefesim kesildi. Bu ses hoşuma gitmedi... ki bu aptalcaydı. Tabii ki bensiz başlayamazlardı. Ben dişi eş-er-gelindim... Kahretsin, kendime ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Asillerin bile çiftleşme törenleri yoktu. Genellikle, iki kader ya da seçilmiş eş ritüeli gerçekleştirir ve bağlarını kendi başlarına tamamlarlardı. Bunun yerine, Reid ve ben tüm yerel sürülerin önünde kısmi bir bağ oluşturacak ve ardından tamamlamak için yaşayacağımız eve çekilecektik.

"Öyle bile olsa geç kalmak istemeyiz." Briar kaşlarını kaldırdı. "Bu eş bağını nasıl algıladığımız hakkında ne söylersiniz?"

Babam kaşlarını çatı. "Siz üçünüz kazandınız. Ama hazırlanmadan önce Ember'la yalnız konuşabilir miyim? İhtiyacım olan bir şey var."

Evin dışından bir uluma geldi. Craig.

Kalbim sarsıldı ve ona olan paket bağlantımı çektim. *Saldırı altında mıyız?*

Hayır, Em. gerektirecek bir şey yok. Sadece babanı bir konuda uyarmam gerekiyor.

Omuzlarım gevşedi ve derin bir nefes aldım. O gecedan beri kurt şekil değıştirenlerne yönelik başka bir saldırı olmamasına rağmen, tüm şekil değıştirenlerin etrafında uğursuz bir şey dolaşıyor gibiydi. İçimizden bir şey. Muhtemelen kulağa çılgınca geliyordu ama kralımızı ve kraliçemizi ve etraflarındaki herkesi kimin öldürdüğünü bulana kadar rahat edemezdik.

Babam iç çekti. "Craig'in ben hazırlanırken halletmem gereken bir işi var ama Ember, gitmeden önce seninle konuşmak istiyorum. Paylaşmam gereken önemli bir şey var." Yeşil gözleri alışılmadık bir şekilde kısıldı.

Boğazımda bir yumru oluştu. Son bir hafta içinde bunu beşinci kez ve zamanımız kalmamıştı. Bundan her bahsettiğinde bir şey olmuştu -bir izci ya da gözcüyle ilgili- ya da başka bir sürüden telefon almış ve bir sezdiklerini düşündükleri için gitmeleri gerekmişti. Ancak, sadece bir kez daha kaşları çatılmış ve gözlerinin etrafındaki deri gerilmiş bir şekilde bakmıştı... bana keklerimden birinde bir sorun olduğunu söylemek zorunda kaldığında.

"Artık gitmemiz gerek Atlas." Annem başını salladı. "Ona törenden sonra söylemen gerekecek. Sen söylediğinde kahveyi hazırlamıştım bile.

geri dönüyorduk, o yüzden hızlıca bir duş al, ben de sana bir fincan doldurayım. Bize yetişebilirsin."

Babamın çenesi heyecanlanmamış gibi çalışıyordu. "Duş almayacağım, sadece biraz temizleneceğim. Sen git, ben birazdan yetişirim." Odamdan çıktı ve göğsüm daraldı. Her nasılsa, bana söyleyeceği şeyin düşündüğümünden çok daha önemli olduğunu hissediyordum.

Briar kolunu benimkinin içinden geçirerek beni kapıya doğru çekti. "Gel hadi. Uçuruma dört mil var ve güneş yakında batacak."

Yüzümü buruşturdum ama beni çekmesine izin verdim. Benim neyim vardı ki? Ayaklarımı tüylü kahverengi halının üzerine koymak istedim ama bu sadece sürülerimiz arasındaki gerilimi artırır ve şu anda bu olabilecek en kötü şey olurdu.

Annem, Briar ve ben koridora adım attık. Bakışlarım ailemizin evimizin önünde ve beyaz su raftingi yaparken çekilmiş fotoğraflarının yanından geçip benimkinin tam karşısındaki Briar'ın odasına gitti. Artık her gece birlikte takılamayacaktık. Sağ tarafa baktım ve babamın annemlerin yatak odasının kapısının arkasında kaybolduğunu gördüm ve göğsümde ağır bir kayıp hissi oluştu. Kader arkadaşım ile bir hayata başlamanın beni bundan daha fazla heyecandırması gerekmez miydi?

Evden çıktık, Ekim ortasının serin esintisi yüzümü okşuyor ve saçlarımı geriye savuruyordu. Sürü mahallesindeki diğer tuğla evlerin ışıkları yanmıyordu, bu da insanların ya çoktan benim törenime gittiğini ya da bölgeyi koruduğunu gösteriyordu.

Evimizin arkasındaki ormandan geçip Reid'in beni beklediği uçuruma giden patikayı takip ederken çıplak ayaklarım serin çimlere batıyordu. Meşe ve akçağaç ağaçlarının yaprakları yeşilden kırmızıya, turuncuya ve sarıya dönerek sonbaharın geldiğini vurguluyordu. Bu benim yılın en sevdiğim zamanıydı; Blue Ridge Dağları'nın manzarası tek kelimeyle muhteşemdi.

Yaklaşık bir mil yürüdükten sonra donup kaldım. Briar ve annem artık yanlarında olmadığımı fark etmeden önce birkaç adım daha devam ettiler.

Annemin kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

"Benim tatlım." Törenle ilgili hiçbir şey hakkında söz hakkım yoktu. Planlamanın çoğunu Reid'in annesi Mavis yapmıştı ve sürünün gelecekteki alfası olan oğlu için mükemmel olmasını istiyordu. İstedğim tek şey, sabah erken saatlerde çalıştığım fırında vardiyam sırasında yaptığım özel tatlıyı yapabilmemdi. Herhangi bir

Özel günlerde hep aynı şeyi yapardım; pralin kreması sürülmüş kırmızı kadife pasta, üzerine çikolata ve akçaağaç şurubuna batırılmış ahududu. Bu, sekiz yaşındayken yaptığım bir karışımdı - sonunda annemi mutfağını kullanabilecek kadar büyüdüğüme ikna etmişim ve tatlı ailece çok beğenilmişti.

"Mavis bu öğleden sonra sen uyurken aldı." Annem omzumu okşadı. "Açık büfe sırasına dahil edilebilmesi için zamanında aldığından emin olmak istedi. Reid ona bunun senin için ne kadar önemli olduğunu vurguladı."

"Oh, tamam." Midemdeki rahatsızlığın bir kısmı hafifledi. Tüm planlama süreci boyunca Reid sesimi duyurmak istemediğim zamanlarda bile sesimin duyulmasını sağlamıştı. Bu tören benim için önemli değildi; önemli olan ilişkimizdi. Annesi her şeyi tek başına da planlayabilirdi ama Reid iyi bir adamdı ve benim de dahil olmamı istemişti.

Peki neden zaman zaman onun yanında kendimi çok tuhaf hissediyordum, sanki ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum?

Başımı salladım ve annemle kız kardeşimin benim için endişelenmesini istemediğim için gülümsemeye zorladım. Onların yeterince derdi vardı ve o benim kader arkadaşımı. İkimizin birlikte olmaması için hiçbir neden yoktu.

Bir nefes verdim ve tekrar ilerledim.

Briar ve annem tören ve önlerindeki gece hakkında konuşmaya başladılar. Bana baktıklarında gülümsedim ve başımı salladım ama içime odaklandım.

Hiç niyetim yokken önlerine geçtim. Kesinlikle acelem yoktu ama bir şey iliklerime kadar işlemişti. Uçurum önümüzdeydi ve ağaçların arasında töreni bekleyen yaklaşık iki yüz kişiyi görebiliyordum.

Gözlerim Reid'e takıldı. Uçurumun kenarında durmuş, benim yaşlarıma yakın görünen, esmer tenli güzel bir kadınla konuşuyor ve gülüyordu.

Blackwood sürüsüyle birlikte büyümüş olan cadı Cassiopeia da uçurumun kenarında durmuş, yüzünü hepimize dönmüş, halkımız için bir birlik gösterisi olarak konuşmamız için yaratılan yeminleri denetlemeye hazırlanıyordu.

Altın sarısı gözleri bana odaklandı ve gülümsedi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Otomatik pilotta ilerledim ve birinin yanına çarptım. Koluma bir sıcaklık yayıldı ve başımı kaldırdığımda nefes kesici derecede yakışıklı bir adamın bana baktığını gördüm. İlk fark ettiğim şey kolumdaki yara iziydi.

sol kaşının arasından. Yakışıklılığından bir şey eksiltmek yerine, ona bir seksilik katıyordu.

Altın benekli kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve alay etti.

Birden babam diğer tarafımda belirdi ve adama kaşlarını çatı. "Ryker. Burada ne yapıyorsun?"

Başım döndü. *Ryker Grimstone*. Kraliyet ailesini korumakla görevli sürünün alfasının oğlu. Saldırı gerçekleştiğinde gizemli bir şekilde ortada olmayan dört kişiden biri. Buraya gelmeye cüret ettiğine inanamıyordum.

"Ben yerel bir sürünün üyesiyim ve duyduğuma göre hepimiz davetliymişiz." Ayaklarının üzerinde geriye doğru sallandı, rüzgâr dikenli saçlarının uçlarını karıştırdı. Gülümsedi ama gülümsemesinin ardında sıcaklık yoktu. Aslında daha çok bir meydan okuma gibiydi, sanki gitmesi isteniyormuş gibi.

Baba, olay çıkarmanı istiyor. Onu görmezden gelemim. Mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak istedim. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olabilirdi ama onun ve yaptığı her şey hakkında dedikodular dönüyordu. Anladığım kadarıyla sınırları zorlamaktan ve maskaralıklarıyla otoriteye meydan okumaktan hoşlanıyordu.

Babam koluma girerek, "Kızımdan uzak dur. Çiftleşiyor."

"İnan bana. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye karşılık verdi Ryker.

Ukalaca bir karşılık vermek için boğazım düğümlendi. Babamı Reid'e doğru takip etmeden önce, "Hislerimiz karşılıklı," diye tükürdüm.

Annem ve Briar arkamızdan geldiler, ama büyük olasılıkla benim gibi yüzlerini gülümsemeyle sıvadıkları için hiçbir şey söylemediler.

Ön tarafa vardığımızda Reid bizi kabul etmedi. Daha önce hiç görmediğim bir kadınla konuşmaya devam etti.

Boğazımı temizledim.

Işıltılı mavi gözleriyle beni taradı ve alnı kırıştı. "Millet, törenin başlama vakti geldi!" Cassi seslendi, uzun

Koyu renk saçları esintiyle havalanıyor. "Reid, lütfen Ember'a bana kadar eşlik et, böylece yeminlere başlayabilirsin."

Kader arkadaşım lacivert gömleğinin üst düğmesini düzeltti ve bir elini sarı saçlarında gezdirdi. Sonra elimi tuttu.

Tenimiz birbirine değdiği anda, kader arkadaşlığı bağının göstergesi olan çekim beni kendine çekti ama aynı derecede güçlü ama itici bir his de ondan uzaklaşmak istememe neden oldu.

O da aynı şeyi hissetmiş gibi nefesini içine çekti.

Gözleri parladı ve soluma baktı. Bakışlarını kalabalığın önünde birkaç adım ötede duran anne ve babasına doğru takip ettim. Ona bağlanıyor olmalıydılar.

Hâlâ elimi tutuyordu, beni cadıya doğru yönlendirmeden önce son bir kez yabancı kadına baktı. Attığımız her adımda Cassi'nin gri gözleri daha da ısınıyor ve kırmızı dudaklarına bir gülümseme yayılıyordu.

Cassi'nin arkasında, Blue Ridge Dağları'nın ormanı uçurumdan uzağa doğru akıyordu. Gün batımı her iki bölgemize de altın rengi ışıklar saçarak üzerimize geliyordu. Törenin zamanlaması umudu ve hayatta kalacağımızı vurgulamak içindi.

"Bildığınız gibi, bir çiftleşme töreni sürünün emsali değildir, ancak bize kutlayacak bir şey veren ve bu zor zamanda bu iki sürüyü bir araya getiren her etkinlik özel olmayı hak eder." Cassi ellerini göğsünün önünde kavuşturdu. Uçuruma o kadar yakın duruyordu ki, giydiği siyah elbisenin arka etekleri uçurumun kenarından sarkıyordu. "Ruhlarını birleştirmeden önce yeni mutlu çiftle birlikte kutlama yapmak için buradayız. Tanık olacağımız şey onların birbirlerini sahiplenmeleri olacak."

En azından herkesin önünde seks yapmamız için bizi zorlamıyordu. Bu da bir şey sayılmalı.

"Lütfen, Reid ve Ember, birbirinize doğru dönün."

İkimiz de buna mecburduk ve ben aramızdaki beş santimlik boy farkını kaldırıp Reid'in gözlerinin içine baktım. Midem bulandı ve bunun hazımsızlık mı yoksa kelekler mi olduğundan emin değildim.

"Reid, Ember'ı ısırarak onu ömür boyu eşin olarak kabul ediyor ve ona kendin gibi bakacağına söz veriyorsun. Bu yemini edip ısırığınla mühürleyecek misin?" Cassi, Reid'e boynumu ısırmasını işaret etti.

"I..." Öksürdü, yüzü kızardı. Yutkundu ve "Will" diye mırıldandı.

Saçlarımı bir tarafa doğru çekip boynuma ve omzuma kolayca erişmesine izin verirken kalbim küt küt atıyordu. Başını eğdi ve nefesi tenimi ısıttı. Gözlerimi kapattım, delici dişlerin batmasını bekliyordum ama hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi açtım.

Reid doğruldu. Başını iki yana salladı. "Yapamam."

CH6PHER HWO

I Gözlerimi kırıştırdım, az önce duyduklarımı anlamaya çalışıyordum. Düşündüğüm şey olamazdı çünkü bu bizim çiftleşme törenimizdi ve en az iki yüz

Sürü üyeleri bizi izliyordu.

Ya bir kâbus görüyordum ya da tamamen yanlış anlamıştım. Kesik kesik bir nefes alarak saçlarıma uzandım ve tekrar taradım, Sorunun bu olması ihtimaline karşı hepsini taşıdığımdan emin olmaya çalışıyordum. "Bu daha mı iyi?"

Reid'in alnı yumuşadı ve aceleyle bir adım geri çekilirken yüz hatlarını tiksinti kapladı. "Hayır, bu daha iyi *değil*."

"Reid." Cassi ellerini iki yanına indirdi. "Törenin ortasındayız - onu ısırıp sahiplenmen gerekiyor."

"Ben... Ben yapamam." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "*Yapmayacağım*."

Yüzüm alev alev yanıyordu ama sinmeyi reddettim, bu şekilde değil... bu kadar çok insanın önünde değil. Sürüm ve babam için kendimi daha az değerli gösteremezdim.

İzleyicilerin durduğu ormandan mırıltılar yükseldi ve Cassi ben geldiğimde Reid'in konuştuğu kadına ters ters baktı.

"Reid... bunun olmasını isteyen sendin." Cassi omuzlarını geriye atarak gergin bir gülümseme sundu ve ardından daha yüksek sesle konuştu. "Merak etmeyin, millet! Sadece biraz çekingenim. Kader arkadaşlarının da bağlarını tamamlamadan önce böyle şeyler yaşayacağını kim bilebilirdi?" Rahatsız bir şekilde güldü.

"Soğuk ayak değil." Kollarını kavuşturdu, pazuları gömleğinin üzerinde şişkinleşti. "Onda bir sorun var."

Bir adım geri attım, ayağım yerden çıkan bir kayaya çarptı. Acı bacağıma yaktı ve şaşkınlığımı giderdi. "Sen neden bahsediyorsun? Birbirimizi birkaç gün önce gördük ve her şey yolundaydı."

Sıktığı ellerini indirdi. "Şimdi bir şey var. Kurdum kanında bir sorun olduğunu sezmiş olmalı. Mantıklı olan tek şey bu!"

Kimse benim kızımın bu şekilde konuşamaz, dedi babam ve hırladı. Bize doğru aceleyle bir adım attı ama annem onun elini tuttu ve "Yapma" diye bağladı. Diğer tüm sürüler burada. Bunun bir birlik töreni olması gerekiyordu, birbirimize daha fazla düşman olmamız için bir neden değil.

"Mantıklı ol Reid," diye tısladı Cassi nefesinin altından, diğerlerinin muhtemelen duyamayacağı kadar sessizdi. "Onun senin kader eşin olduğunu söyledin; ikinizin birlikte parlak bir geleceği var. Bir sonraki kral ve kraliçe olarak tahta çıkmak ve yeni bir kraliyet sürüsü oluşturmak için birlikteliğiniz en mantıklısı."

İstediğim gelecek bu değildi.

Babamın, kız kardeşimin ve benim damarlarında az da olsa kraliyet kanı dolaşan son kurt şekil değiştirenler olduğumuzu anlıyordum ama aramızdaki bağlantı dört yüz yıldan daha uzun bir süre önce, dört kraliyet çocuğunun en küçüğünün sürümün o zamanki alfasıyla çiftleşmesinden kaynaklanıyordu. Saf kraliyet kanı taşı mıyorduk - beni ve kraliyet atamı ayıran üç nesil vardı. Kraliyet soyundan bile sayılmıyorduk... en azından iki ay önce katliam olana kadar sayılmıyorduk.

Olayın ardından biri, yüzlerce yıl önce bir kraliyet ailesinin benimle evlendiğine dikkat çekmişti. Yine de hükümdarlık gibi bir düşüncem yoktu. Tek istediğim sürümle birlikte sakin bir hayat sürmek ve sonunda kendi fırınıma açmaktı.

Cassi kolumdan tutup beni Reid'e yaklaştırdı ve Reid'in bizden uzaklaşmasına, topuklarının uçurumun kenarına yaklaşmasına neden oldu.

"Yapamam!" diye bağırdı. "Ona ne kadar yakın olursam, onda *çok* yanlış bir şeyler olduğuna o kadar emin oluyorum. Sen de hissetmiyor musun? Kimsenin eşi olmaya uygun değil, hatta kraliçe olmaya bile uygun değil."

Vücudumdaki her hücre cızırdadı. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kaçmak istedim.

Bende farklı bir şeyler mi vardı? Kader arkadaşlığımızın doğal görünmemesinin nedeni bu muydu?

"Ne yapıyorsun oğlum?" Reid'in büyüdüğünde nasıl görüneceğinin bir benzeri olan babası Perry, ağaçların önündeki yerinden bize doğru ilerledi. "Dün gece bunun için aya karşı uluyordun-"

"Artık değil." Reid yere tükürdü. "Beni tiksindiriyor. O benim eşim olmayacak."

Midem çalkalandı. Beni yüzlerce insanın önünde reddetmekle kalmıyor, aynı zamanda sürümün mirasını ve topluluk içindeki konumunu da sorguluyordu. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Hayatımda hiç yapmak istemediğim bir şeyi yapmıştım; sürümü ve ailemi yüzüstü bırakmıştım.

Babam bizim alfamızdı ve iki kızı vardı. Oğlu yoktu. Briar ve benim yapabileceğimiz en iyi şey, konumumuzu sağlamlaştırmak için güçlü bir alfa eş bulmaktı çünkü ikimiz de sürümüzün başına geçemezdik. Ve şimdi ben tam tersini yaptım.

Titreyerek yerimde kaldım, gitmem gerektiğini biliyordum ama gülmesini ve protestosunun acımasız bir şaka olduğunu ilan etmesini umuyordum. Sürümü garip ya da farklı olarak etiketlemeyecek herhangi bir şey.

Cassi kolumu bırakarak transımı bozdu. Bunu hâlâ kurtarabilirdim. İnsanların aramızda konuşulan her şeyi duymasını istemediğim için, "Üzülecek bir şey mi yaptım-" diye fısıldadım.

Reid sarsılarak benden uzaklaştı ve dengesini kaybederek ayağı kayanın kenarından kaydı. Tek ayağının üzerinde sallanıyor, kollarını sallıyordu.

Perry'nin gözleri parlayarak öne fırladı ve oğlunun kolundan tutarak onu öne doğru çekti. Reid babasının önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Perry bana döndü ve tısladı, "Git! Buradan git ve bir daha asla geri gelme."

Sözleri yüzüme inen en büyük tokattı ve tökezleyerek uzaklaştım. Güçlü kollar beni kavradı ve burnuma misk gibi bir deri kokusu doldu, Babamın kim olduğunu söyledi. , *Em.* Beni nazıkçe Briar ve annemin beklediği ağaç sınırına doğru çekti. Görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Dağılmak tüm bu durumu daha da kötüleştirecekti. Kesik kesik bir nefes aldım ve yere baktım, bana yöneltilen bakışları görmek istemiyordum. Keşke görünmez olabilseydim ya da buharlaşabilseydim.

Onlara ulaştığımızda annem önde, kız kardeşim ise diğer tarafımda yer aldı. Ailem beni korumaya çalışarak etrafımı sardı.

Kaderimle aramdaki özel bağın bir kutlaması olması gereken gece, bunun yerine bir kurt şekil değiştirenin karşılaşabileceği en kötü duruma dönüşmüştü

-Aptal yerine konmuştum ve rezil olmuştum. Herkes bende bir sorun olduğunu biliyordu.

Kurt şekil değiştirenlerin misk kokusu burnuma saldırdı. Yüzüme çarpan her koku midemin daha da düğümlenmesine neden oldu.

Katılımcılardan ayrılmak üzereyken bir grup kahkahayı patlattı. Sesi ergen gibi çıkan bir kadın "Ona fazla yaklaşmayın; üzerinizde ezik hisler oluşabilir!" diye alay etti.

Harika, şimdi de benden daha genç insanlar bana lakap takıyordu.

Boş ver onları Em, Briar hırslayarak bağlandı. Onlar aptal.

Az önce yaşadıklarına tanık olsaydım, muhtemelen ben de benzer şeyler düşünürdüm ama bu kadar duygusuz olmazdım. Başkalarını düştüklerinde tekmelemeyi reddettim ama çoğu şekil değiştiren benim sürüm gibi düşünmüyordu.

"Birinin kürkünün içine girmeden onu yargılamak çok kolay," diye araya derin bir ses girdi ve kahkahalar kesildi.

Sesi tanıdım ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Bu akşam her geçen saniye daha da kötüleşiyordu ve onca insan *arasından onun* beni savunuyor olması beni utandırıyordu. Ryker Grimstone durumu iyileştirmek yerine sırtıma daha büyük bir hedef koymuştu.

Piç kurusu.

"Kraliyet ailesi ve kendi sürüsü katledilirken kaçan kurt elbette *onun* tarafını tutacaktır," diye tısladı bir adam.

Daha hızlı yürüdüm ve kendi sürümün kokuları burnuma doldu. Gözlerimi kırıştırdım ve sürümün en az yirmi üyesinin iki yanımızda barikat oluşturarak diğer sürülerin beni kolayca görmesini engellediğini görecektim kadar gözlerimi açtım.

Kollarımı babamın ve Briar'ınkilerden ayırarak yanaklarımdaki nemi sildim ve çenemi kaldırdım. Neredeyse herkesi geçmiştik ve daha da zayıf görünmeden eve koşmak için sabırsızlanıyordum.

Şimdilik hızımı sabit tuttum, bir çeşit saygınlığım varmış gibi davrandım.

Babam ve Briar neye ihtiyacım olduğunu hissetmiş olmalılar. Beni tekrar tutmaya çalışmadılar. Bunun yerine, üçümüz daha hızlı hareket ettik ve uyuşukluk şoku geride bıraktığında nefes verdim.

En azından dağılmıyordum.

İçimdeki sakinliği korumaya çalışarak nefesime odaklandım. Herkes için güçlü olmam gerekiyordu.

Törene gelen kırk kişi hep birlikte hareket ettik, her birimiz bana bakmamaya özen gösterdik. Hiç şüphem yoktu ki

babamdan gelmişti.

Sessizlik içinde mahallemize geri döndük. En yakın şehre adını Shadowbrook Ormanı'nın yüz elli dönümlük arazisinde yer alan iki katlı tuğla ev kümelerini görmek beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı. Yirmi beş evden yirmi ikisi bizim sürümüz tarafından kullanılıyordu.

Evimiz patikanın çıkışına en yakın yerdeydi ve görünür görünmez acının sızısı ve öfkenin sıcaklığı, tutunmak istediğim uyuşukluğu delmeye başladı.

Hızımı artırdım, ailemi geçtim ve arka kapıya yöneldim. Ateş çukurunun yanından hızla geçerken sürü bağlantımı kapattım, az önce yaşadığım cehennem gibi geceyi düşünmek için yalnız kalmak istiyordum. Duygularım yeniden kabarıırken, kimseyle konuşma riskini almak istemedim.

"Ember!" En yakın arkadaşlarımdan biri olan Garret bana seslendi.

Bir damla gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzüldü. Arkamı dönmeyi ve sürü üyelerinin beni bu halde görmesine izin vermeyi reddettim.

"Bırak gitsin," diye homurdandı babam. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

İçeride mutfığa doğru koştum, ayaklarım soğuk fayans zeminde kaydı ve sonra koridordan yatak odama girdim. Kapıyı kapattım ve kilitledim.

Sırtımı boyalı beyaz ahşaba yaslayarak yere kaydım ve kalbimin çatlamasına izin verdim.

Ne kadar ağladığımdan emin değildim. Tek bildiğim gözlerimin şiştiği, burnumdan nefes alamadığım ve şiddetli bir baş ağrım olduğuydu. Ağlamamın durmasının tek nedeninin daha fazla gözyaşı dökcek sıvımın bitmesi olduğundan emindim.

Burnuma bir parça lavanta kokusu çarptı, bu yüzden kapı hafifçe çalındığında hiç şaşırmadım.

Briar duvarın diğer tarafından yumuşak bir sesle, "Bağlantını erişilmez tuttuğunu biliyorum ama seni sevdiğimi ve birine ihtiyacın olduğunda yanında olduğumu bilmeni istedim," dedi.

Kalbim acıyla çarptı, nefesimi çaldı. Burnumu çektim. Onları dışlamak bencillikti. Hepsi beni önemsiyor ve endişeleniyordu.

Elbisemin eteğiyle burnumu sildim, ayağa kalktım... ve kapıyı açtım.

Briar yüzümü görür görmez endişeyle buruştu. "Ah, abla." Ellerini omuzlarıma koydu, ama bana sarılamadan önce büyük bir adım geri attım, gözlerim bir kez daha dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu.

Belli ki .

"Lütfen, yapma." Onunla bağlantı kurmayı tercih ederdim çünkü söylediği her kelime beni hıçkırıklara boğuyordu. Ama bağlantımı erişilebilir yaparsam, beni kontrol etmek için bağlantı kuran çok daha fazla insan olacaktı. Bunu kaldıramazdım. Şu anda olmaz.

Ellerini indirdi ve başını salladı. "Sarılmak yok. . Seni bu kıyafetlerden kurtarmaya ne dersin?"

Annemin bana bu tören için aldığı krem rengi elbiseye baktım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Dolabıma doğru döndüğümde aynadaki yansımamı yakaladım -şişmiş, kan çanağına dönmüş gözler, başımdan yarıya kadar sarkan tacımdaki çiçekler ve kirli ayaklar. Lekeli görünmeyen tek şey aptal elbisemdi. Reid, aramızdaki bağı bir törenle kutlamak istediğini açıkladıktan sonra baktığımız katalogda bunu işaret etmişti.

Öfke başımdaki ağrıyla uyum içinde çarpıyordu ve ellerimle elbisenin yakasını kavradım. İhanet ve acı beni kıskırtarak elbiseyi ikiye böldü ve düşmesine izin verdikten sonra dolabıma doğru yürüdüm. Kot şort ve bordo bir üst vücuduma geçirdim.

"Uh... Pijamalarımızı giyip birlikte bir şeyler izleriz diye düşündüm." Kaşlarını kaldırdı. "*Nailed It*"ın yeni sezonu olduğunu duydum."

Saçımdaki kamelyaları teker teker kopararak başımı salladım. "Belki sonra, ama şimdi değil. Aklımda başka bir şey var."

Briar alt dudaklarını ısırdı. "Em, eğer Reid'i görmeye gitmeyi planlıyorsan, bence en iyisi-"

"Kader, hayır!" Her bir çiçeği krem rengi elbisemin üstüne fırlattım. "O pisliği bir daha görmek istemiyorum." Gözyaşlarım yeniden toplanmaya başlamıştı ama bir gece için yeterince ağlamıştım. "Aklımdaki şey onun bölgesine gitmeyi gerektirmiyor."

"Seninle gelebilir miyim?" Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Kot pantolonu ve siyah tişörtüne bakarak onu taradım. "Tamam." Aslında, yalnız gitmemem muhtemelen en iyisiydi. Sürümüzdeki izcilerden biri beni görürse babama haber verirdi ve ailemin beni tek başıma bırakacağından şüpheliydim.

Bunun kaçınılmaz olduğunu bilerek paket bağlantımı açtım. Gittiğimiz yerde, saldırı durumunda sürülere ulaşabilmemiz gerekiyordu.

Garrett'ın ya da kız kardeşi Carol'ın bağlantı kurmasını bekleyerek yüzümü buruşturdum ama başım sessiz kaldı.

"Babam herkese bu gece seni yalnız bırakmalarını söyledi," diye cevapladı Briar dile getirilmemiş sorumu.

Omuzlarım çöktü.

Elbiseyi ve solmakta olan çiçekleri toplayıp mutfığa gittim, Briar da hemen arkamdaydı. Annemle babam oturma odasında televizyon izliyorlardı; babam deri koltuğunda sırtı koridora dönük, annem ise siyah deri kanepede oturuyordu.

Ayak seslerimle birlikte kafaları bana doğru döndü. "Ah,

Em-" diye başladı annem.

"Lütfen yapma." Gözyaşları tekrar kaçmaya çalıştı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum.

Briar'la şömine başında oturmak istiyorum. Uzun sürmeyecek."

Babam güldü, kollarımda ne olduğunu fark etti. "Sorun değil. Ne yapman gerekiyorsa yap ama arka bahçeden ayrılma. Geceleri çok riskli."

"Anlaşıldı." Kapıya doğru ilerledim, sonra durakladım. "Ya babam?" Omzunun üzerinden bir kez daha baktı. "Öyle mi?"

"Sürüyü uzak tuttuğun için teşekkürler." Dudaklarımı birbirine bastırdım, gülümseyecek miyim yoksa ağlayacak mıyım emin .

"Sizin için her şeyi yaparım kızlar." Göz kırptı ve güven verici bir şekilde gülümsedi. "Ve zamana ihtiyacınız olduğunu biliyorum."

Annem onu duygulandıran bir şeye tanık olduğunda yaptığı gibi elini kalbinin üzerine koydu ve ben de tekrar yıkılmak istemediğim için aceleyle kapıdan çıktım. Bir görevim vardı ve çok basitti.

Peşimden ayrılmayan Briar, devasa avluda yol boyunca benimle kaldı.

Doğruca ateş çukuruna gittim ve elbiseyle çiçekleri ortaya attım. Sonra yan tarafın altında tuttuğumuz uzun çubuk kibritleri aldım, birini yaktım ve yığının üzerine attım.

"Uh... Bunu yapmak istediğine emin misin?" Briar sordu. "Yani, ya Reid yarın geri gelip özür dilerse? Sen-"

İçimdeki acıyı bastırmaya çalışmadan yüksek sesle homurdandım. Boğazım ağrıyordu. "Siktir et onu. Bana yaptıklarından sonra, geri dönüşü yok. Kader arkadaşı ya da

değil, bu şekilde aşağılanmayı ve bir kenara atılmayı reddediyorum. Bana çöpten daha kötü davrandı."

Ağlama nöbetim sırasında bir sonuca vardım. Kendimi bir daha asla böyle aşağılanacak bir duruma sokmayacaktım. Sürümüz spot ışıklarından uzak dururdu -bu bizim doğal eğilimimizdi- ve buna karşı çıktığım tek seferde tüm sürümüz ve ailem utanç içinde kalmıştı.

Bu gece bir şeyi kanıtlamıştı, sadece aileme ve sürüme güvenebilirdim. Başka kimseye değil. Belki şu andan itibaren sadece onlarla iletişim kurmak seçeneklerimi kısıtlayacaktı ama bu alabileceğim bir riskti.

Ateş, çiçekleri ve elbiseyi ele geçirip yuttu. Turuncu-kırmızı alevler etrafındaki havayı yalayarak büyüdüğü, içimdeki kargaşayı yansıtıyor gibiydi; içim, alevlerin derimi yakması gibi çığ ve zonklayıcı bir şekilde kazındı.

Briar sessiz kaldı. Beni hazır olmadığım bir anda konuşturmaya çalışmayacak kadar iyi tanıyordu, tıpkı bu sahnenin onu benim için daha da endişelendirdiğini bildiğim gibi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı, özellikle de önümüzde kıvılcımlar saçan ateş varken beni korkuttu.

Bu his soğuktan kaynaklanmıyordu.

Biri bizi izliyordu.

Bakışlarım belli belirsiz ağaç hizasındaki sık çalılıklara kaydı... ve karanlık gözler benimkilerle buluştu.

Tanıdık gelen ama sürümüzden kimseye ait olmayan gözler.

Nefesim kesildi ve bir saldırıya hazırlandım.

CH6PHER HHREE

M Kalbim tekledi ve gözlerimi kırptım. Gözlerimi tekrar açar açmaz, gizemli gözler kaybolmuş gibi bir hayal benim Hayal gücü.

Alevler olmayan bir şeyi görmemi mi sağladı? Briar bağlantılı, sorun ne?

Derin bir nefes aldım ama tek kokladığım duman ve misk tonlarıydı. Tören için gelen onca insanla birlikte, normalde bölgemize girmeyen kurtların, Blackwood ve Sinclair sürülerini ayıran mülkiyet sınırında bulunan uçuruma ulaşmak için bölgemizden geçmesi gerekmişti. Birçoğu hayvan formunda gelmişti.

Bizi izleyen birini gördüğümü sandım. Burada öylece durup o kişinin gitmesini ummanın aptalca olduğunu bildiğimden, çalıya doğru yürüdüm ve onu geri çektim. Alan boştu ama misk kokulu amber ve çamın kışkırtıcı kokusu burnuma çarptı, külü bastırdı ve zihnimin arkasına çekildi.

Bakışlarım ormana doğru kaydı ama orada kimseyi göremedim. Koku çoktan dağılmaya başlamıştı, bu da gittiklerini gösteriyordu.

Bize saldırmayı planlamış olsalardı, sadece bir tane olmazdı. Yine de saldırıya hazırlanmak için bölgeyi gözetliyor olabilirler. Babama bağlandım, *gözcülerin sürü evlerinin yakınına göz kulak olması gerekiyor. Biri bizi ormandan izliyordu ve...* Boğazımda bir yumru oluştu ve keskin bir şekilde nefes aldım, kişinin kimliği içime işledi. *Ve Ryker Grimstone olduğundan oldukça eminim.*

Bir süre durakladıktan sonra babam Briar'ı bağlantımıza bağlayarak cevap verdi: *"İkiniz de hemen buraya gelin."*

Ateş çukuru. Ben başlattım.

Ben hallederim, Em. Kader aşkına, ikiniz de hemen bu eve girin, diye tekrarlardı arka kapı açılıp dışarı çıkarken. Koyu bakır rengi kürkü vücudunun her yerinde filizlenmeye başlamıştı ve vardiyanın etkisiyle kıyafetleri yırtılmaya başlamıştı.

Kıpırdamazsak bizi alfa-iradesiyle öldürmeye hazır olduğu gözlerinden okunuyordu.

Briar'ın koluna girdim ve aceleyle eve doğru yürüdüm. Babamla birlikte bölgeyi keşfetmek istiyordum ama bunu şimdi yapmaya kalkarsam Briar da gelmek isteyecekti. Onun kurdu zayıf olmasa da, babam ve benden ılımlı bir doğası vardı.

Babam olduğu yerde kalmış, ikimizi izliyordu. Biz içeri girene kadar kıpırdamayacağını biliyordum ama ulumalar bana izcileri ve mahalledeki diğer herkesi çoktan uyardığını haber verdi.

Kapı kapanır kapanmaz babamın pençelerinin yere vurduğunu duydum, ormana doğru ilerlerken hızla uzaklaşıyordu.

Annem mutfakta durmuş, gözleri kocaman açılmış ve göğsü kabarmıştı. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Normalde gerginliği azaltmak için komik ya da alaycı bir şeyler söylerdim ama bugün öyle yapmadım. Bu basit soru beni besleyen öfkeyi paramparça etti ve kalbim bir kez daha acıyla çarptı. Duygularımdaki büyük değişim beni tedirgin etti, sanki aynı kişi değildim.

Briar yalnız olmadığımı hatırlatmak istercesine beni yanına çekti. "Biz iyiyiz. Em Ryker'ı hissetti ama ben bir şey fark etmedim."

"Bir şey olmadığı için şükrediyorum." Annem titredi.

Acımı bastırmaya çalışarak doğruldum. "Grimstone sürüsü şu anda sadece dört kişi. Bizim yüz beş kişilik sürümüze bir şey yapamazlar." Reid'in söylediklerine rağmen sürümüz güçlüydü.

"Onları hafife almayın." Annem kaşlarını çatı. "Onlar hepimizin en güçlü ikinci sürüsüydü. Tüm kraliyet sürüsünü korumalarının sebeplerinden biri de buydu. Eğer Ryker ve arkadaşları saldırı sırasında orada olsalardı ve o hayatta kalsaydı, muhtemelen birçok sürü tacı onun almasından yana olurdu, özellikle de prensese bu kadar yakın olduğu için. Kader arkadaşı olabileceklerine dair söylentiler vardı."

Omuzlarımı yuvarladım. "Aramaya yardım etmeliyim." Esnedim, yorgunluk beni yakalamıştı ve kapının yanındaki yuvarlak, koyu akçaagaç mutfak masamıza doğru sarktım.

"Sonu böyle olmasaydı bile büyük bir gün geçirecektiniz..." Annem cevap almak için tavana bakarak sustu. "Şaşırtıcı."

Güldüm. Olanları anlatmak için korkunç bir kelimeydi ama çabasını takdir ettim. "Anne, gerçekte ne olduğunu söyleyelim. Bir felaket. Ben sadece-" Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ve onu yuttum. Tekrar yıkılmak istemiyordum. Bu gece hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağlamıştım. Kader beni Reid'le baş başa bırakmıştı. Daha önce hiç kimsenin üzerimde bu kadar etkili olmasına izin vermemiştim, bu da kendimi değersiz hissetmeme neden oluyordu. Sanki bende bir sorun varmış gibi.

"Neden baban ve izcilerin bitirmesi için bir dakika vermiyorsun?" Annem dudaklarını birbirine bastırdı. "Eğer her şey yolundaysa, bir duş al ve biraz dinlenmeye çalış." Ayaklarıma baktı.

Bakışlarını takip ettim. Kir içindeydiler ve aynadaki yansımama tekrar bakmaktan korkuyordum. Öğleden sonra gördüğüm ve tanıyamadığım kadın şimdi tam tersimdi. Ama sıcak bir duş alıp şişmiş gözlerimi ve çarpan başımı rahatlatma düşüncesi bir rüya gibi geliyordu. "Tamam."

İkisi de bana bakıyor, sanki mikroskop altındaymışım gibi hissettiriyorlardı. Daha önce olduğu gibi tüylerim diken diken oldu. İçimi çektim. "Gidip eşyalarımı alayım, ortalık sakinleşir sakinleşmez duş alabilirim."

Bununla birlikte odama geri döndüm. Hayatım boyunca güçlü olmaya çalıştım. Sürü alfasının ilk çocuğuydum ve kendimi bildim bileli iki hedefim babamı gururlandırmak ve bir gün kendi fırınının sahibi olmaktı. Her ikisi de her zaman ulaşılabilir hissettirmişti ama bu gece değil. En önemlisi olan babamı gururlandırmak konusunda çoktan başarısız olmuşum.

Hiçbir şey yanlış görünmüyor, babam tüm sürüyle bağlantılı. Grimstone bölgeyi izliyorsa, bizi merak etmiş olmalı. Bu gece gözcülerle birlikte dışarıda kalacağım ve tuhaf bir şey olursa hemen herkesi uyaracağız.

Paket bağlantıları ısınır ısınmaz normal sıcaklıklarına geri döndüler.

Sadece babamla bağlantı kurdum. *Nöbete katılmamı ister misin?* Cevabını beklerken boğazım düğümlendi.

Bu gece ben alırım. Dinlenmen gerek. Onun yerine yarın gece yardım edebilirsin. Birkaç gün boyunca gardımızı düşürmek istemiyorum. Bu gece olanlardan sonra, birinin sorun çıkarma ihtimaline karşı tetikte olmalıyız.

Bir kez daha nefes alabildim. Bana farklı davranmıyordu. Reid'in beni reddetmesinin onun bana bakışını etkileyeceğinden endişe ettiğimi fark etmemiştim bile. Daha iyi bilmeliydim. *Tamam, ama eğer bu değişirse-*

İlk öğrenen sen olacaksın. Söz veriyorum. Benden sonra sürüdeki en güçlü kurt hâlâ sensin.

Onaylama sırasında gözlerim bir kez daha yaşlarla doldu. *Seni seviyorum baba.*

Ben de seni seviyorum. Ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.

Yanaklarımdaki nemi silerek dolabımdan bir çift bordo şort ve siyah bir gömlek aldım ve koridordan banyoya yöneldim.

Sıcak su ılıklaşana kadar duşa kaldım. Sonra kendimi dışarı sürüklemeyi başardım, pijamalarımı giydim ve odama gittim. Bir parçam uykuya dalamayacağımdan endişelendi ama başımı yastığa koyar koymaz saniyeler içinde uyudum.

Ertesi sabah odamda saklanmayı reddettim. Bunun yerine -eğer hala hayatta olsaydı- büyükannemin büyük kız pantolonum olarak adlandıracağı şeyi giydim ve programda olmamama rağmen işe gittim. Birisi hastalandığı için sabah beşten akşam beşe kadar çalıştım ve fırının kapıları kapandı. Hatta temizliğe yardım etmek için daha fazla kalmaya çalıştım ama patronum yeterince uzun süredir orada olduğumu söyleyerek beni kapı dışarı etti.

Eve dönerken karşılaştığım her sürü üyesinin gözlerinin içine bakmak için kendimi zorladım. Her birinin yüzünde endişe vardı ama ben gülümsedim ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştım. İçimdeki her şey tuhaf hissetmeme rağmen dünyam değişmemişti.

Dün gece rüyamda Reid'le olan bağlantımın beni hem rahatlattığını hem de sınırlendirdiğini gördüm. Bağımızı tamamlamış olsaydık bu durum düzelecekti.

Sürekli tekrarlanan bu düşünceler beni çıldırtmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Kader arkadaşım benim için yaratılmamıştı.

Evde, birkaç saat boyunca çöktüm.

Alarmım çaldı ve beni Reid'le ilgili başka bir rüyadan uyandırdı ama bu seferki farklıydı. Bu versiyonda Reid beni reddetmemişti ama tam bağımızı tamamlayacakken, beni sahiplenmek için eğilirken Ryker'a dönüşmüştü. Uyandığımda tüm vücudum hayal kırıklığına uğramıştı ve kalbimin yerinden söküldüğünü hissetmek beni güçten düşürmüştü.

Yatakta doğruldum, beyaz gömleğimi kalbimin üzerinde tuttum, sanki bu organın sefalet içinde patlamasını engelleyecekmiş gibi. Gözlerim yaşlarla doldu ama onları geri kııptım. Yapmam gereken bir görev vardı ve duyularımın yüksek alarında olması gerekiyordu.

Bordo çarşafı ayağa kalktım ve kaslarımdaki yanmayı hissetmek için gerindim. Omuzlarımı geriye doğru yuvarladım, vites değiştirmenin daha kolay olması için esnekleştim.

Biri kapımı çaldı ve Briar, *"Alarmınızı duydum, sanırım Garret, Carol ve diğer izcilere katılma vaktimiz geldi."*

Kapıyı açtım ve kaşlarımı kaldırdım. *Gece nöbetine mi katılıyorsun?* Onun ve babamın beni desteklemek için orada olmasını istediklerinden şüpheleniyordum ama bunu onlara söylemeyecektim. Garret ya da Carol çok fazla soru sorarsa, onları savuşturmamaya yardım etmek için orada olacaktı.

Gülümsedi ve başını eğdi. *"İkimiz de öyleyiz sanıyordum ama sen denklemin bir parçası gibi görünmediğine göre belki de cebimde bir fare vardır."*

Gözlerimi devirdim ama sııttım, bir kez daha büyükannemi özlemiştim. Çoğu insanın daha önce hiç duymadığı pek çok Appalachian deyiimi kullanırdı ve şu anda kafamı toparlamam için bana ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi. *"Sen faresizsin. Aslında ben de bu geceki nöbetin bir parçasıyım."*

Briar göz kııptı, doğru kalp tellerini çektiğini biliyordu.

"Hadi, gidelim." Bir kolumu omuzlarına attım ve ikimiz oturma odasına yöneldik. Babam koltuğa uzanmış horluyordu ve annem kulaklıklarını takmış telefonundan bir program izliyordu.

Yine de kurt gibi işittiği için biz içeri girer girmez başını kaldırıp baktı.

Siz ikiniz güvende olun. Dudaklarını büzdü. Sabah döndüğünüzde sizin için kocaman bir kahvaltı hazırlatacağım.

Yemek düşüncesi midemi bulandırdı ama onun duygularını incitmek istemedim. *Kulağa hoş geliyor.*

Hemen yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum ve Briar'la birlikte ön kapıdan çıktık. Serin esinti yüzüme çarptı ve dolunaya baktım. İçimdeki kurt kıpırdandı.

Şimdiye kadar sessizdi, sanki travma onu da aynı derecede etkilemiş gibi, ama şimdi içime doğru kabarak geldi. Kıyafetlerimi çıkardım ve Briar da aynısını yaparken onun beni ele geçirmesine izin verdim.

Kemiklerim kırıldı ve kürküm filizlenirken derim karıncalandı. Saniyeler içinde, insan formunda sahip olduğumdan daha gelişmiş görüş, işitme ve koku alma duyusuna sahip kurt formunda dört ayak üzerindeydim.

Briar hayvan formunda yanıma geldi ve ikimiz de emirleri bekledik.

Bu gece nöbet tutan diğer yirmi kurtla olan bağlantılarımı çektim. *Hangi bölgeyi kontrol etmemizi istiyorsun?*

Fred, babamın resmi betası, *"Evinizin arkasındaki yoldan gitmeniz sakıncası var mı?"* diye sordu.

Sözleri pek çok nedenden ötürü karnına inen bir yumruğa eşdeğerdi, ancak bu görev Reid ve beni düşünmedikleri anlamına geliyordu. *Elbette.*

Bekle. Senin ormanlık alanının tam karşısındaki bölgeyi kastetmiştim, diye aceleyle düzeltti.

İşte oradaydı. Hatasını fark etmişti.

Dün gecenin beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmelerine izin vermek istemedim, bu yüzden gerçeği geçiştirdim. *Sorun yok. Briar ve ben zaten evimizin yanındaki ormandayız.*

Briar başını salladı ve sızlandı. *Kahretsin, Em. Yalan söylemek zorunda mıydın? Çürük yumurta kokusuna hazır değildim.*

Tabii ki yalanımın kokusunu almıştı. *Bununla başa çıkamayacağımı düşünmelerini istemiyorum.* Yirmi dört saat önce gittiğimiz patıkaya doğru hızla ilerledim.

Briar yanımda yavaşça koşmaya başladı.

Emin misiniz? Garret benimle bireysel olarak bağlantı kurdu. *Blackwood'lara yakın olmak istemezsen kimse seni suçlamaz.*

Garret Fred'in oğluydu ve benden bir yaş büyüktü. Babasıyla birlikte bizim evde çok zaman geçirirdi, bu yüzden genç yaşta arkadaş olmuştuk. *Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sadece herkesin her şeyi unutmasını istiyorum.*

Uzun bir aradan sonra Fred herkesle tekrar bağlantı kurdu: *Tamam, Briar ve Ember Blackwood'ların bölgesine giden rotayı kontrol edecek.*

Ahh... Garret ve Fred beni kontrol ediyorlardı. Bu iyiydi. Ben yolumu bulmuştum.

Bana ihtiyacın olursa, sadece bağlantı kur, orada olacağım. Carol zaten burada nefes nefese kalıyor ve beni deli ediyor, diye takıldı Garret.

Güldüm. Küçük kız kardeşi benden iki yaş küçüktü ve yaş olarak Briar ile benim aramdaydı.

Onu bir yanıtla cesaretlendirmemeye karar vererek ormanın seslerine odaklandım. Rakunlar koşuşturuyor, baykuşlar ötüyordu. Biraz ötede, sanki bir tilki ya da daha küçük bir yırtıcı hayvan yiyecek arıyormuş gibi sesler geliyordu. Sıra dışı bir şey yok gibiydi.

Dün dünya değişmemiştı. Etkilenen tek şey güvenim ve kalbimdi.

Briar ve ben neredeyse arazi sınırına kadar keşif yaptık ve tam geri dönmek için arkamızı dönmüştük ki tüylerim diken diken oldu.

Kuyruğumun üzerinden baktım ama kimseden iz yoktu. Bu da ne böyle? *Briar, sen bir şey hissediyor musun yoksa sadece ben mi hissediyorum?*

Bir şeyler hayal ettiğimi sanıyordum. Etrafımızda hiçbir şey görmüyorum ya da kokusunu almıyorum.

Yakınlarda bir çığlık duyuldu ve kanım buza dönüştü.

Bizimkinin yanında koşan izcilerden birinin sürü bağlantısı soğudu, bu da öldüğünü gösteriyordu.

Fred hepimizle bağlantı kurduğunda içgüdüsel olarak yas içinde ulumak için başımı kaldırıyordum, *Herkes. Savaşmaya hazır olun.*

CH6PHER FOUR

I Sürümüzün dehşete düştüğünü anlamak için babam gibi bir alfa bağlantısına ihtiyacım yoktu. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve adrenalin Kurt hislerim daha da gerginleşti.

Bacaklarım beni evimize doğru iterken babam cevap verdi. *John'a ne oldu?*

Hiçbir alfanın istemeyeceği türden bir kâbusa uyandığını bilmesine rağmen, sesi tamamen bilinçli geliyordu; sürünün sağlığının yükü omuzlarına ağır geliyordu. Hayal bile etmek istemediğim bir yük.

Bilmiyorum. Bağlandı, yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi, ama sonra açıklayamadan öldü. Fred büyük olasılıkla düşüncelerini toplamak için durakladı ve devam etmeden önce birkaç saniye değil de saatler geçmiş gibi hissetti. *Ona kimin saldırdığını söyleyemedi.*

Yanımdan bir inilti geldi ve döndüğümde sürü bağlantısından gelen zayıf büyü ışıltısı sayesinde Briar'ın gözlerindeki korkuyu gördüm.

Midem düğümlendi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama bu sözü veremezdim. Grimstone sürüsü bu saldırganları defedemediyse, bizim de defedemeyeceğimizden korkuyordum. Öte yandan, bizim sürümüzün gücü de hemen hemen aynıydı ama en güçlü savaşçılarımızdan hiçbiri kaçmayacaktı. Savaşacak ve birlikte ölecektik.

Ben- Carol bağlandı ama paket bağlantısı soğuduğu için bitiremedi.

Yardıma ihtiyacımız var. Hemen! Garret'in sesi histeriye yakın geliyordu.

Hızımı artırırken dilim ağzımdan dışarı sarktı. Yine de çok hızlı koşup kız kardeşimi geride bırakamazdım çünkü eminim ki

izleniyordu. Onun yaralanması ya da daha kötüye gitmesi düşüncesi göğsümü dehşete düşürdü.

Neredesin sen? Babam bağlandı, kelimeleri yavaş ve sabitti, sakinlik yayıyordu. Ancak ben gerçeği biliyordum. Sinirleri gergindi ama buradaki herkesin hak ettiği alfa olmak için sinirlerini zorluyordu.

Sözlü bir yanıt yerine Garret'ın paket bağlantısı soğudu.

Bir hıçkırık beni boğdu ama kendimi tuttum. Odağımı kaybedemezdim. İş o noktaya gelirse Briar'ı korumak zorundaydım.

Ne yapacağız? Briar yanımda nefes nefese kaldı.

Ayak uydurmakta zorlanıyordu ve ben de onu daha fazla zorlayamıyordum. Ama sonra Blackwood sürüsünün yönünden gelen pençe sesleri kulaklarıma çarptı.

Duyuyor musunuz? Briar arkasından Blackwood bölgesine doğru baktı ve biraz yavaşladı.

Şu anda karşılayamayacağımız kadar az. *Evet, duydum. Bu da demek oluyor ki hemen diğerlerinin yanına dönmeliyiz. Sürünün geri kalanına ulaşmadan etrafımızı sarmalarına ve bize yaklaşımlarına izin veremeyiz. Yavaşlama riskini göze alamayız.* Blackwoodlar bize saldırıyor muydu? Diğerleriyle bağlantı kurup şüphelerimi onlara bildirdim.

Briar ileriye odaklandı ve adımlarını hızlandırdı. Güzel. Adrenalinin onu itmesine izin ver.

Onu geride bırakmadığımdan emin olarak, hızla geçerken ormandan gelen sesleri dinledim. Bölgede hiç vahşi hayvan yokmuş gibi görünüyordu, bu da içimin kıpır kıpır olmasına neden oldu. Belli ki onlar da bizim gibi bir yırtıcı hissetmişlerdi.

Hayvan formlarımızı olabildiğince zorladıkça ağaçlar bulanıklaştı.

Bir başka feryat daha kesildi ve bir başka sürü üyesi bağlantısı kayboldu. Kalbim parçalandı. Otuz altı saatlik bir zaman diliminde dört sürü üyesini ve Reid'le olan geleceğimi kaybetmiş, dünyanın güvenliğini elimden almıştım. Hepsi Reid'le kurduğum, *daha* doğrusu kurmuş olduğum lanet olası bağ yüzünden.

Babam Briar ve benimle bağlantı kurdu. *Kızlar, yardım için Asher sürüsüne koşmanızı istiyorum. Herkes şu anda kurt formunda ve saldırganlar bize yaklaşıyor. Siz dış mahallelerdesiniz, bu yüzden ikinizin soyulup onları yakalamanızı istiyorum.*

Kurdum hırlamak istedi ama yerimizi bilmeyen kimseyi uyarmak istemedim. *Sürümüzün korunmaya ihtiyacı varken gitmemizi mi istiyorsun?*

Kader aşkına, Ember. Öyle bir şey değil. Yardım almak için koşuyorsun ve onları da yanında getiriyorsun. Uydurma bir tehditten kaçmıyorsun.

Haklısın. Ayrılmak doğamıza aykırıydı, ama babam yardım istememizi istediye, kavramak istediğimden daha kötü durumdaydık.

Elbette gideceğiz, Briar araya girdi.

Onları arayamaz mıyız? Değerli bir amaç için olsa bile sürümü geride bırakmak istemediğim için zorladım. Ayrıca, art niyetli olabileceğinden şüpheleniyordum. Eğer yardıma ihtiyacımız varsa, o zaman Briar ve ben-

Babam araya girdi, *şu anda kimsenin yer değiştirmesini göze alamam. Peşimizdeler. Kahretsin, acele etmen gerek.* Alfa iradesi bağ boyunca titreşti ve dizlerim hafifçe zayıfladı, yine de ilerlemeye devam ettim. *Asher'lara git ve yardım getir. Onları geri getir ki hayatta kalabilelim.*

Tamam, ama bu konuda mutlu değilim.

Blackwood'ların sürümüze nasıl yaklaşacağını hesaplamaya çalışarak mahallemizin etrafından dolandım. Briar'ın önünde koştum, pençelerinin malçları kazarken çıkardığı ses tam kuyruğumdan geliyordu.

Öfkenin acımı uyuşturmasına ve beni ileri itmesine izin verdim. Asher paketine en az on mil vardı. Göğsüm sıkıntıyla daralıyordu ama sürüme güveniyordum. Güçlüydük ve bir düşmanla yüzleşebilmeliydik. Babam bunu biliyor olmalıydı. Aksi takdirde, neden Briar ve ben komşu bir sürüye koşup Ryker ve arkadaşları gibi asker kaçağı gibi görünme riskini alalım?

Evlere yaklaştıkça ciyaklamalar ve savaş çığlıkları daha da arttı. Mahallemize giden yolu geçip Shadowbrook'a ve Asher sürüsünün bölgesine doğru ilerlerken mahalleyi görecektik.

Birkaç kurt uluyarak uyarıda bulundu ve dolunayın olağandışı ürkütücü havasına katkıda bulundu. Normalde bu geceler koşu için en iyi zamanlardı ama bu gece ölüm ve dehşet doluydu.

Cevap vermek istedim. Sürüler birlikte yas tutmak içindir ve yaşadığımız kayıplardan sonra hepimizin kalbi kırılmıştı ve acımızı bildiğimiz tek yolla ifade etmeye ihtiyacımız vardı.

Briar istediğimden daha yüksek sesle nefes alıp veriyordu ama sakın olma lüksümüz yoktu ve onu burada yalnız bırakmayı reddediyordum. En azından bir şey olursa, birbirimize sahip olacaktık.

Üç sürü üyesinin daha bağlantıları birbiri ardına saniyeler içinde koptuğu sırada mahalle ortaya çıktı. Çekimi inkar edemedim.

onlara doğru baktım ve midem bulandı.

Reid'in tanıdık mavi gözleri, dişi sürü üyelerimden biri olan Rosa'ya doğru hamle yaparken parlıyordu. Rosa inleyerek geri çekildi.

Çarpmanın etkisini göremeden bir şey yan tarafıma çarptı ve yere düştüm.

Ember! Briar bağlandı.

Yan tarafım betona sürtündü ve zonklamaya başladı. Tekrar ayağa fırladım. *Koş, Briar. Devam et; hemen arkanda olacağım.* Ailemin sahip olduğu ve diğerlerinin sahip olmadığı benzersiz hareket hızı nedeniyle asla diğer sürülerin önünde koşmazdık, ama şimdi bu benzersiz gücü açığa çıkarma konusunda endişelenmenin zamanı değildi.

Bir Blackwood kurdu hırladı ve bana doğru saldırdı.

Hayır. Bunun için zamanım yoktu.

Keskin bir şey yan tarafımı deldi ve arka pençelerimi savurdum. Boğuk bir inilti çıktı ve saldırganımın yoğun kokusu burnuma çarptı.

Kız kardeşime doğru koşmaya başladım. Saldırıya uğramadan önce Briar'a yetişmeliydim.

Beni kovalayan birinin sesi beni daha hızlı gitmeye itti. Esinti artmış, rüzgâr tüylerimin arasından geçiyordu. Yan tarafımdaki zonklamayı görmezden geldim ve arkama bakarak zaman kaybetmedim.

Arazinin nehre doğru alçaldığı yerde ona ulaştım. Nehre ulaşip suya bataabilirsek, akıntıya karşı yüzebilir ve bizi takip etmeye çalışanlardan kokularımızı gizleyebilirdik.

Bağladım, *daha hızlı koşabiliyorsan koş. Suyu ulaşmamız lazım.*

Biri beni kovalıyor.

Senin hızına ayak uydurmaya çalışacağım, diye cevap verdi, ama yorgunluğunun ona çoktan çarptığını görebiliyordum.

Reid'in dün gece beni aşağılayıp reddetmesinin yetmediğine inanamıyordum. Şimdi de o ve sürüsü ailemi katletmek mi istiyordu? Kraliyet ailesine yapılan saldırının arkasında da onlar mı vardı? Ama bu hiç mantıklı değildi. Grimstone sürüsü kadar güçlü değillerdi... Ryker'la birlikte çalışmıyorlarsa? Törenimize gelmişti.

Reid ve ben kader bağımızı öğrendiğimizde, kanım sayesinde bir sonraki hükümdar olabileceğimizi düşünmüştü. Belki de şimdi benim olası taht iddiamı ortadan kaldırmak istiyordu?

Onu hiç öyle bir adam olarak görmemiştim.

İçimdeki paket bağlantıları daha da karardı ve nefesim .
Tüm bu ölümler benim hatamdı.

Ön patim bir ağaç köküne takıldı ve neredeyse düşüyordum. *Odaklan Ember.*

Şu anda bunların hiçbir önemi yoktu. Bunu daha sonra çözebilirdim, yardım aldıktan sonra.

Önümüzden akan nehir güçlü bir akıntıya işaret ediyor ve saldırganın bazı seslerini boğarak daha uzakta duyulmasını sağlıyordu. Yine de gardımı düşürmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Patilerim pürüzsüz kayalara çarptı ve su göründü. Hafta başında yağın yağmur nedeniyle nehir normalden daha sert akıyordu. Son düzlüğe girmiştik.

Arkamızda bir yerde bir dal kırıldı ve Briar inledi. Patileri kayaların üzerinde kaymaya başladı ve vücudu benimkine sertçe çarptı. Setten aşağı yuvarlandık, kayalar derimizi kesiyordu ve dik düşüş patilerimizi altımıza almamızı engelliyordu. Briar başını bir kayaya çarptı... ve sonra düştük.

Derin bir nefes aldım ve soğuk suya daldım. İçgüdülerim devreye girdi ve kulaç atmaya başladım. Akıntı beni hızla aşağıya sürükledi ve suyun üzerinde kalmamı . Çılgınca Briar'ı aradım ve onu bulduğumda neredeyse nefesim kesiliyordu.

Suyun altına batmıştı, gözleri kapalıydı ve paket bağlantısı soğuktu. *Hayır.* Bu kadar yolu onun boğulması için gelmemiştik. Değer verdiğim başka birini daha kaybetmeyi reddediyordum.

Kurdumu geri çektim. Briar'ı insan formunda kurtarmak çok daha kolay olacaktı. Kurdum benimle savaşmaya çalıştı, ona en çok ihtiyacım olduğu anda geri çekilmek istemedi ama ben zihnimde *sürü arkadaşı* kelimelerini bağırdım.

İsteksizce geri çekildi ve ben de insan formuna geri döndüm. Derim gerildikçe ve değiştikçe yaralarım ağrıyor ve zonkluyordu ama kollarımı ve bacaklarımı kullanarak, değişmiş olsalar bile, Briar'a daha yakın yüzmeye çalıştım.

Yüzeyin altına daldım, ciğerlerim oksijen için çığlık atmaya başlamıştı bile. Eğer onu bulmadan önce nefes alma riskini göze alırsam, yanımdan geçip gidebilir ve onu bir daha asla bulamayabilirdim. Elim ıslak kürke dokundu ve bir kolumu onun kurt gibi bedenine doladım ve yüzeye çıkmak için kalan tüm gücümle tekmeledim.

Daha da fazla paket bağlantısı söndü. Göğsüm havadan daha fazlasını istiyordu. Sürümüz parçalanıyordu ve şimdi de Briar yaralanmıştı.

Bilincim kaybolmak üzereyken görüşümün kenarları karardı. Dişlerimi sıktım, yanan kaslarımı görmezden geldim ve onun ek ağırlığını destekledim. Ben ilerlerken bile daha fazla nokta soğudu.

Sürümüzün neredeyse yarısı gitmişti.

Yüzeye çıktık ve su yüzüme ve boğazıma sıçrayıp boğulmama neden olurken nefes nefese kaldım. Fate'e onu bu kadar kızdıracak ne yapmıştım? Nereye dönersem döneyim, işler düzelmek yerine daha da kötüye gidiyordu.

Karanlık görüşümü perdelemeye devam ederken tutunacak bir şey - herhangi bir şey- aradım. *İşte*. Bakışlarım sol tarafımızdaki devasa bir kola takıldı. Yüzdüm, öksürdüm ve boğuldum, Briar'ı da yanımda sürükledim. Kollarım güçsüzleşti ama onu sıkıca tuttum.

Gücüm neredeyse tükenmişti, kütüğe ulaştım ve Briar'ı üzerine çıkardım. Başı büyükçe bir dalın kenarına yaslanmıştı ama ağzından su damlarken göğsü aşağı yukarı hareket ediyordu.

Kadere şükürler olsun ki hâlâ hayattaydı.

Kütüğün kenarı bir şeye takıldı ve hafifçe tutunduğum yer kaydı. Suya geri düştüm ve çırpındım, başımı yukarıda tutmayı zar zor başardım. Tutunacak bir şey bulmak için çaresizce uzandım ama hiçbir şey bulamadım.

Sırtıma bir şey çarptı. Döndüm, kendimi onun üzerine attım... ve görüşüm karardı.

Yüzüme ıslaklık vurdu.

Gözlerim çırpınarak açıldı. Dünya loştu, sanki tam olarak gündüz ya da gece değildi ve uzun bir varlık üzerimde belirdi.

Vücudum halsizleşmişti, sanki yeni uykuya dalmış gibiydim. Bu bir rüya olmalıydı.

"gerek," diye mırıldandı hışırtılı, seksi bir ses. "Neden bu kadar pervasızca bir şey yaptığını anlamıyorum."

Sadece bir kez duymuş olmama rağmen bu sesi anında tanıdım. Odamdaki yatağımda olmayı bekleyerek gözlerimi zorla açtım. Sonra her şey üzerime yıkıldı.

Göğsüm üşümüyordu çünkü sürünün menzili dışındaydım. Hepsi ölmüştü... ailem de dahil.

Briar'ın bağlantısının zayıf nabzı merkezlenene kadar nefeslerim düzensizleşti.

Ben.

Hayattaydı ama uyuyordu ya da bilinci yerinde değildi. Onu bulup kaçmak zorundaydım.

tepemde dikilen ve küçümseyerek konuşan kişiden. Beni her an öldürebilecek bir kişi.

Ryker Grimstone.

CH6PHER FIVE

I Ellerimi sıkmayı denedim ama vücudumun komuta yanıt biraz zaman aldı. Kaslarım her daha fazla çalışmışım gibi yanıyor ve ağrıyordu. Onunla nasıl savaşılabildim ki?

sağlam bir yumruk bile yapamaz mısın?

"Sürün seni mi arıyor?" Ryker'ın burnu kıristı ve anlamayabilirmişim gibi yavaşça konuştu.

Bu soru kalbime battı. Kimse beni aramıyordu... Briar da dahil. Eğer onu yakında bulamazsam, ne ailem ne de sürüm kalabilirdi. Ancak şu anda ağlamak bile çok fazla enerji gerektiriyor gibiydi.

Ryker bir elini saçlarının arasında gezdirerek onları dağıttı. "Sakın bana o kendini beğenmiş dangalağın geçen gece sana yaptıklarından sonra sürünün seni kovduğunu söyleme. Alfa ve diğer sürü üyelerinin seni nasıl koruduğu düşünüldüğünde buna inanmakta zorlanıyorum."

Reid.

Beni reddetmiş, utandırmıştı ve sürüm öldürüldüğünde oradaydı ama onun kimseyi öldürdüğünü bizzat görmemiştim. Eğer babam Briar ve benim yardım almamız için alfa iradesini kullanmasaydı... Bu düşünce zincirine devam edemeyerek durdum ama ihanet ve kayıp içimde kabardı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve doğrulmaya çalıştım. Çamur kırımın yanakları arasında ezildi ve sırtıma yapıştı.

Sikeyim.

Çıplaktım. Briar'ı kurtarmak için yer değiştirmiştim ve yanımda hiç kıyafetim yoktu.

Ben.

Çamura geri sıçradım, ayakta duramadım ve daha da çok ağladım. Çok farklı şekillerde çok uzağa düşmüştüm. Neredeyse topaksız, zayıf, reddedilmiş ve şimdi Ryker Grimstone'un önünde çırılçıplaktım. Gidebileceğim en düşük seviyedeydim.

Muhtemelen kurt-şekillendirici nüfusunun gelmiş geçmiş en büyük haini olan Ryker bana baktı.

"Siktir," diye homurdandı ve ellerimden birine uzandı.

Sıkıca kavradı ve dik durmama yardım etti. Bir tembelden daha yavaş hareket ettim. Dünya etrafımda dönüyor ve çamur daha da fazla yarıkla doluyordu,

rahatsız ve soğuk. Beni bıraktı ve lanet olası çocuk tekerlemesi gibi bir o yana bir bu yana yalpaladım.

Yüksek sesle iç çekti. "Düşündüğümde de kötü durumdasın."

Kalbim sabit kalsa da bu sözlerin altındaki tehdidi anlamıştım. Eğer beni rahatsız edici bulursa, beni öldürecek ve kimse bunu kimin ve neden yaptığını bilmeyecekti.

Ölmek istemiyordum. Kız kardeşim dışarıdaydı ve onu bulmalıydım. Kolumu salladım, yüzüne nişan aldım ama havaya çarptı. Vücudum yere doğru eğildi.

Ryker hırladı ve bir kolunu belime doladı, teninin sıcaklığı içimi yakıyordu. Beni kaldırdı ve topuklarımı çamurda izler bırakarak birkaç metre geriye sürükledi.

"Eğer beni öldüreceksen-" diye başladım.

"Böyle devam edersen, *yapabilirim*," diye tükürdü. Kalın ağaç kabuklarının keskin kenarları sırtıma baskı yapıyor ve bir ağaca yaslandığımda dengemi sağlamama yardımcı oluyordu. "Başka bir kurt şekil değiştirene yardım etmenin başıma değdiğinden daha fazla bela açacağını bilmeliydim." Arkasını döndü ve gürül gürül akan nehre doğru yürüdü.

Nefes aldım, nem kokan havayı içime çektim. Yağmur damlaları yere ve bacaklarıma çarptı. Tabii ki yağmur yağıyordu. Şansıma bu yakışırdı.

Vücudumu bir ürperti kapladı ve daha önce hiç yaşamadığım bir soğukluk iliklerime kadar işledi. Göğsümde kız kardeşimin sürü bağlantısının zayıf sıcaklığı olmasaydı, fiziksel ve duygusal olarak uyuşmuş olacaktım.

Bir parçam Ryker'a seslenmek istedi. Yalnız kalmak istemiyordum - özellikle de çıplak ve yalnız- ama ağzımı kapalı tuttum. Beni öldürmekte bir sakınca görmeyeceğini açıkça belirtmişti ve ben de kendi başımın çaresine bakabilirdim. Kendimi toparlamam gerekiyordu, sonra *bir şeyler* bulacaktım.

Nehirden uzaklaştı. Hüzün de olsa bir duygunun beni etkilemesini bekliyordum ama ağaca yaslanmış, gözlerimi kırıştıtararak *hiçbir şey* olmamasını bekliyordum.

Yutkunarak kendimi bir kez daha ayağa kalkmaya hazırladım. Ayaklarımı altıma almaya hazırlanarak öne doğru eğildim ama dünya daha hızlı dönmeye başladı. Midem bulanıyordu ve istemeyerek de olsa sandığa yaslandım. Kendimi savunmak ya da korumak için bir şey yapmadan önce yemek yemem ve uyumam gerekiyordu.

Etrafta çilek aradım ama göz kapaklarım ağırlaştı. Gözlerimi her kırışımında daha da zor açılıyordu... ta ki açamayana kadar. Beynimin itirazlarına rağmen bayıldım.

Vücudum bir deprem yaşıyormuşum gibi sarsıldı.

"," dedi Ryker huysuzca. "Gücünü geri kazanabilmen için bir şeyler yemen ve içmen gerek." Beni tekrar sarstı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve boğazıma bir safra kaçtı. "Dur," diye mırıldandım. "Kusacağım." Yutkundum, saygınlığımın bir parçasını korumayı umuyordum.

Elektrik çarpmış gibi elini geri çekti. Vücudum hareketsiz kaldı ve midem biraz rahatladı.

Uzun bir süre sonra nefes verdi. "Şimdi iyi misin?" İyi demek biraz abartı olurdu ama konuşacak durumda değildim. "Biraz."

Bir şişe su ve birkaç çubuk kurutulmuş et uzattı. Kurutulmuş, tuzlanmış et kokusu midemi guruldattı ve işte o zaman anladım. Çiftleşme töreni öncesinden beri bir şey yememiştım. Kalori eksikliği beni yakalamıştı.

Eti ve suyu ondan kaptım ve büyük bir ısırık aldım. Yemeğin tadı cennet gibiydi ama kurumuş, kavrulmuş boğazımdan geçerken yutmakta zorlandım.

Titreyen ellerimle su şişesini açtım ve büyük bir yudum alarak sıkışmış eti çıkardım. Öksürdüm ve derin bir nefes aldım.

"Tamam, daha iyiye gidiyorsun gibi görünüyor." Ellerini birbirine sürttü ve geri çekildi. Bakışları yüzümün altında gezindi.

Kendimi umursamayacak kadar kötü hissediyordum, ancak bu ana dönüp baktığımda utanç duyacağımdan şüpheleniyordum.

Ona cevap vermek yerine, beni kesinlikle hayatta tutacak şeylere odaklandım; yiyecek ve su. Ryker bir müttefikten çok bir tehditti, yine de bir sonraki adımda ne yapmam gerektiği düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

Reid, Briar ve benim sürünün geri kalanıyla birlikte öldürülmediğimizi anlayacaktı. Nerede çalıştığımı biliyordu, bu yüzden oraya geri dönemezdin. Briar'ı bulduğumda, kıyafet ve yiyecek gibi temel ihtiyaçlar da dahil olmak üzere her şeyi yenilemeye çalışırken, parasız bir şekilde sıfırdan başlamamız gerekecekti. Bir süre ormanda hayvan formunda yaşayabilirdik ama iş para kazanmaya gelince bunun pek faydası olmazdı ve kurt şekil değiştirenlerin her iki formda da çok uzun süre kalmamaları gerekirdi.

Ayağa kalkabilirsem kurt formuna geçip avlanabilirdim. Reid'in beni kolayca bulup işimi bitiremeyeceği kadar güçlü olmalıydım.

Gözlerim yandı, gözlerimi kırptırdım ve yutkundum. Ryker'ın önünde ağlamak istemiyordum.

Birden fazla ayak sesi hızla bize doğru geliyordu.

"Ben çıkıyorum." Ryker bana yarı selam verdikten sonra arkasını döndü ve ayak seslerinin geldiği yöne doğru ilerledi.

Kalan et parçasını ağzıma attım ve çiğnedim, enerjinin sistemime hızlı bir şekilde ulaşmasını umuyordum.

Büyük bir yudum su içtiğimde dünya etrafımda sabitlendi. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ayaklarım kaydı ve bir kez daha kırımın üzerine düşerek daha da tehlikeli yerlere çamur bulaştırdım.

"Ry, ne halt ediyorsun?" diye sordu hırıltılı bir ses. "Bu sabah kahvaltımı aldın ve beni görmezden geldin. Bir sorun olduğunu düşündük." "Seni görmezden gelmedim." Ryker'ın sesi sinirlenmiş gibiydi. "Sana öyle olduğumu söyledim.

bir şeyle uğraşmak."

"Bir şey mi... yoksa *biri* mi?" diye sordu üçüncü bir adam. "Çünkü kesinlikle başka bir kurt şekil değiştireni saklıyorsun."

"Bruh, hayır," diye araya dördüncü bir ses girdi. "Bana başka birine işkence etmediğini söyle? Bunun hakkında konuşmuştuk. Daha kötü bir ün kazanacağız."

Kalp atışlarım hızlandı. Yemek ve su bana yardımcı oluyordu. Ama sonra boğazımda bir yumru oluştu. Ya bana ilaç verdiyse ve etkisi olmadıysa? Ama bunu neden yapsın ki? Bana yemeğinden biraz vermişti.

Aklım başımda değildi.

"Kimseye işkence etmiyorum." Ryker'ın ses tonunda bir uyarı vardı. "Geri dönmeliyiz."

"Dostum, neyi görmemizi istemiyorsun?" Ayak sesleri yaklaştı ve ben de sürünerek uzaklaşmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ön tarafımda çok fazla çamur yoktu, bu yüzden ağacın diğer tarafına geçtim ve her tarafına çamur sürdüm. Bu kokumu azaltacak ve en azından onlarla arama küçük de olsa bir bariyer koyacaktı.

Üç yeni insan yaklaştı ve ben ürperdim. Yakalanmamamın imkânı yoktu.

Misk kokuları bana doğru süzülüyordu ve ben de orta büyüklükte bir kaya parçası alıp arkama yerleştirdim. Bana zarar vermeye karar verirlerse, en azından onları şaşırtacak bir şeyim vardı. Bir saniye bile fark yaratabilirdi; şu anda hayatta olmam bunun kanıtıydı.

Ağacın yanından bir adam geçti ve dondu kaldı. Başını geriye çevirdi ve beni taradı.

Nefesim kesildi ve hareket etmedim. Gücümün çeyreğini bile geri kazanamamıştım ve yer değiştiremiyordum.

"Uh... Burada neyimiz var?" Başını kaşıyan, hırıltılı sesli adamdı. Bronz tenli ve koyu kahverengi saçları dağınıktı. Kaşları çatılmıştı. Koyu renk gözlerinin etrafındaki deri gerildi.

Bir insan değilmişim gibi konuşulmasından nefret ediyordum ama dilimi ısırardım. Sayıca azdım.

"Bekle." Biri aceleyle yanımıza geldi. "Sakin bana Ryker'ın bizden bir *dişi* sakladığını söyleme." Ağaç gövdesinin diğer tarafında açık tenli yeni bir adam belirdi, lacivert gözleri durumumu anlayınca genişledi. Başını geriye doğru salladı, kirli sarı saçları yüzüne çarptı. "Uh... ne oluyor? Burası çok soğuk. Ne yaptığını sanıyorsun, Ryker?"

Evet, onlara nasıl görüldüğümü ancak hayal edebilirdim. Aslında bilmemek en iyisi olmalıydı.

Sarışın, açık tenli adam siyah gömleğini üzerinden çıkardı ve önümde eğildi.

Niyetinden emin olamadığım için irkildim ama sonra bana uzattı. "İşte, al şunu. Donuyor olmalısın."

Gömlek kalın olmasa da beni örtecekti. Vücuduma geçirmekte tereddüt etmedim. Çamur kumaşa yapışmıştı ama sadece malzeme bile beni o kadar da savunmasız bırakmıyordu. "Teşekkürler," diye mırıldandım ve boğazımı temizledim.

"Gage, o iyi olacak." Ryker ağacın diğer tarafından iç çekti. "Bu yüzden yiyecek ve su getirdim. Zaten durumu daha iyiydi. Kasabaya gitmemiz gerek."

Sarışın, açık tenli adamın arkasında üçüncü bir kişi belirdi, koyu tenli kaşları çatıktı. Sütlü çikolata rengindeki kahverengi gözlerini tiksintiyle kapattı. Bir elini koyu renk buklelerinin arasından geçirerek onları yüzünden uzaklaştırdı. "Sen iyi misin? Bunu sana Ryker mı yaptı?"

"Gerçekten mi çocuklar?" Ryker, bronz tenli adamın diğer tarafında belirerek alay etti. "Bunu yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Açık tenli adam omuz silktilti. "Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şeyler yaptın."

"Siktir git, Gage," diye tükürdü Ryker.

Koyu tenli, keçi sakallı adam yanıma çömeldi. Gözleri nazikti ve taşıdığım gerginliğin bir kısmı uçup gitti. Elini sadece gömleğimin üzerinde tutmaya dikkat ederek omzuma dokundu. "Sana ne oldu böyle? Sen bir kurt değiştiricisin, neden sürün olmadan buradasın?"

Nazik sözleri, sahip olduğumu bile fark etmediğim bir barajı çatlattı. Uyuşukluk kayboldu ve gözyaşlarım bir kez daha yüzümden aşağı aktı. Onları tutmak için göz kırpmaya çalıştım ama bu sadece daha hızlı ve daha sert gelmelerine neden oldu.

"Hey, sorun yok. Burada güvendesin." Yavaşça sıktı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Grimstone sürüsünün beni koruyacaklarını ilan etmelerindeki ironi gözümde kaçmamıştı. Korumaya yemin ettikleri son insanlar katledilmişti. Yine de bu, Reid'in bana yaptıklarından sonra görmeyi hiç beklemediğim bir nezaketti ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"Kendric, hadi ama. Ona tutamayacağımız sözler verme." Ryker benden Gage'in gömleksiz vücuduna baktı ve burnunu kırıştırdı. "Çocuklar, başka birini korumak için zamanımız yok. Kraliyet ailesini ve sürümüzü kimin öldürdüğünü bulmaya odaklanmalıyız."

Bronz tenli adam başını salladı. "Sana ne oldu bilmiyorum ama iki ay önceki Ryker'ın yakınından bile geçmiyorsun. Onu bu şekilde bırakamayız. Belli ki travmatik bir şey yaşamış."

Dördünün anlaşmazlık içinde olduğunu öğrenmek şaşırtıcıydı, özellikle de alfa gücü Ryker'dan yayıldığı için.

"Ben Xander ve Kendric'leyim." Gage önümde bir el salladı. "Onu bu şekilde bırakamayız."

Burada değilmışim gibi benim hakkımda konuştuğın yeter.

"O iyi olacak." Kendimi işaret ettim. Ellerime çamur sıçratan gözyaşlarımı sildim. Ne güzel. Tam bir tren enkazı gibi görünüyor olmalıyım ama bu sorunlarımın en küçüğüydü. "Yola çıkmam gerek." Briar'ı bulmak için sürü bağlantımı kullanmam gerekecekti ki bu da muhtemelen biraz zaman alacaktı. Eve döneceğinden şüpheliydim. "Ayrıca, kız kardeşimin yerini bulmalıyım."

Dördünden ve tüm ilgiden uzaklaşmak isteyerek bir kolumu ağacın gövdesine dayadım ve ayağa kalkarken arkamda tuttuğum taşı kavrayan diğer elimi sakladım. Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi ama ayakta durmayı başardım.

"Kız kardeşin mi?" Gage gülümsedi. "Bana daha fazlasını anlat."

Xander ona doğru uzandı ve koluna bir yumruk attı. "Şu anda saçmalamaya başlama. Şimdi zamanı değil."

"Ona ne oldu?" Kendric diğer ikisine cevap vermedi.

Bu harika bir soruydu. "Ben... Bilmiyorum. Kafasını bir kayaya çarptı ve nehre düştü, ben de ona yardım etmek için insan formuna geri döndüm. Bilinci yerinde değildi ve nehirde birlikte yüzüyorduk. Onu büyük bir dalın üzerine itmeyi başardım ama sonra boğulmanın eşiğine geldim. Buradaki setin kenarında Ryker başımda dururken uyandım."

Dehşet ve acı kalbimi parçalanacağını düşündüğüm ana kadar kavradı. Acı o kadar yoğundu ki devam edebileceğimden emin değildim ama başka seçeneğim yoktu.

"Kız kardeşini bulmana yardım edebiliriz." Kendric dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım paket bağlantısı kuracak kadar yakın değil?"

Başımı salladım. "Baygın hissediyor ama yaşıyor."

Ryker homurdandı. "Onu nehirden çıkardım ve şimdi iyi. Başka bir şey yapmamıza gerek yok. Ayrıca, kız kardeşini bulmasına yardım etsek bile bu onların durumunu değiştirmeyecek." Ryker kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Onlara sürünüzden ayrılmak zorunda kaldığınızı söyleyin."

Gage başını eğdi. "Onu neden kovsunlar ki?"

Ryker karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Çünkü o hıyar alfanın reddettiği kişi oydu."

Öfke bedenime çarptı. "Sürüm beni kovmadı. Briar ve ben nehre sürüldüğümüzde yardım için koşuyorduk."

"Ne demek yardım?" Ryker'ın tavrı değişti ve sanki birdenbire dünyasının merkezi ben olmuşum gibi bana odaklandı.

"Sürüm..." Bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu. "Onlar öldürüldü. Briar ve ben kaçabilen tek kişileriz."

Ryker'ın gözleri parladı ve benim alanıma doğru eğildi. Yüzümü buruşturdum ve kayaya tutunuşumu düzelttim.

CH6PHER ALTI

Ryker'in gözleri karardı, tüm dikkati bana odaklanırken gözlerindeki altın benekler parladı.

Nabzım sarsıldı ve vücudumdaki her organ onun saldırısına hazır olmamı istiyormuş gibi midemde kelebekler uçuştı.

O yaklaşmayınca ciğerlerim biraz daha rahat çalıştı.

"Sürünün tamamı mı?" Ryker ellerini önünde kavuşturdu ve omuzları çöktü. "Bunu kimin yaptığını gördün mü?"

Başımı salladım ama sonra durdum. "Pek sayılmaz. Blackwood sürüsü geldi ve Reid'in içimizden birine doğru hamle yaptığını gördüm ama sonrasında ne olduğunu görmedim. Bize saldırdıklarından şüpheleniyorum ama emin değilim. Başka kimseyi görmedim ama onların sürüsü ve benimki topraklarımızın ayrıldığı yerde aynı çevreyi yönetiyorlar, bu yüzden davetsiz misafirleri tespit etmiş olabilirler." İçimdeki her şey bunu onların yaptığını haykırıyordu ama elimde kanıt yoktu.

Hiçbir uyarı olmadan bizi nasıl kuşattıklarını anlamıyordum. Bölgede devriye geziyorduk.

Yine de, reddedilmemin hemen ardından olmuştu. Reid sırtıma bir hedef tahtası çizmişti; bu bir tesadüf olamazdı. Bize kendileri saldırmamış olsalar bile, bunu onlar başlatmış olmalıydı. Bana göre ikisi de aynıydı ama önce davranıp sonra soru sorma konusunda ün yapmış bu adamlara bunu söyleyemezdim.

Sürümü kimin yok ettiğini bulmaya niyetliydim. Ama önce Briar'ın yerini bulup onu güvenli bir yere götürmeliydim.

Konuşmaya başlayınca bir daha susamadım. "Birisi Briar ve beni kovaladı. Kim olduklarını görmedim ama adımları pençe sesine benzemiyordu. İçindeydiler

insan formundaydı ama hızla kaçtı. Kokularımızı saklamak için nehre gittik ama Briar kaydı ve..." *Şimdi* dudaklarım kapandı. Ne olduğunu zaten biliyorlardı; o dehşeti tekrar yaşamama gerek yoktu.

"Ve onun hâlâ hayatta olduğundan emin misin?" Ryker siyah ensesini ovuşturdu.

Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden gözlerimi devirdim. "Reid'in söylediklerinin aksine ben zayıf değilim ve sürü bağının nasıl bir his olduğunu biliyorum." Boştaki elimle göğsümü sıvazladım. "Onu hissediyorum. O yaşıyor." Buna tutunmak zorundaydım. Yalnız değildim.

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımı yuttum. Briar'ın sürümüzün kaybıyla tek başına başa çıktığını düşünmekten nefret ediyordum. Birlikte olmalı, birbirimize destek olmalı ve sevdiklerimizin yasını tutmalıydık.

Kendric kaşlarını çatı ve Gage yüzünü buruşturarak Ryker ve Xander'a baktı. Gözlerindeki zayıf parıltıdan neler olup bittiğini anladım. Beni ve durumumu tartışıyorlardı ve ben karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmıyordum.

Ama artık bir şeyleri tartışabileceğim bir paketim yoktu. Karnıma bir yumruk gibi indi. Fikir alışverişinde bulunabileceğim kimse ya da en iyi kararın ne olduğu konusunda bana danışmanlık yapacak babam yoktu. Etrafımı saran dört kişiye rağmen yapayalnızdım.

"Beni de konuşmaya dahil edersen iyi olur." Neler olup bittiğini bilmemek beni daha da geriyordu. Bildiğim kadarıyla Ryker alfa olabilirdi - kıcımlı burada bırakmalarını istiyordu. Bu da iyi olurdu. Sadece nerede durduğumu bilmem gerekiyordu - kelime oyunu yapmak istememiştim.

Xander bir elini kaldırdı. "Bize anlattığın her şeyi tartışıyoruz." "Ki buna gerek yok." Ryker dudaklarını büzdü ve ağırlığını bir tarafa. "Bizimle kalması gerektiği konusunda hemfikirim."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve bunun rahatlamadan mı yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değildim. "Ne? Neden?" Ani kalp değişimi zihnimde kırmızı bayrakları deli gibi dalgalandırdı. "Birkaç dakika önce beni burada bırakmaya hazırdın."

"Evet. Neden, dostum?" Gage kaslı göğsünü vurgulayarak kollarını kavuşturdu. "Neden sınıfın geri kalanıyla paylaşmıyorsun?"

"Dostum, lise son sınıftan beri hiçbir derse girmedin." Xander ona yan gözle baktı ve devam etti, "Bu sekiz yıl önceydi."

"Bu durumda öncül geçerlidir." Gage omuz silkti. "Öyleyse defol git."

"Şimdi zamanı değil." Kendric'in burun delikleri alevlendi. "Madem dördümüz

Anlaştık, onu kiralık eve geri götürelim ki biz ona giyecek bir şeyler bulurken o da temizlenebilsin."

Kulağa cennet gibi geliyordu. Belki de sürüme olanlardan sonra hak etmediğim bir ertelemeydi ama Briar'ı bulmak istiyorsam bu şekilde dolaşamazdım.

"Bana bir plan gibi geldi." Ryker sıklaşan ağaçlara doğru yöneldi.

Fikrini değiştirmesini istemediğimden -beş kurt kardeşimin izini bir kurttan daha kolay sürebilirdi- onu takip etmeye başladım. Ama ağırlığımı bacaklarıma verdiğim anda dünya döndü ve bir kez daha dengemi kaybettim.

"Whoa." Gage'in kolları etrafımda kayarak beni göğsüne çekti. "Merak etme prenses. Ben buralarda olduğum sürece seni yakalayacağım." Göz kırptı, ben de biraz kıpırdandım ve başka tarafa baktım.

"Ne yapıyorsun?" Ryker'ın sesi soğumuştı.

Beni sıkıca tutan Gage, "Ona yardım ediyorum. Cehennemini yaşadı ve iyi değil."

Ryker ofladı pufladı. "O zaman onu ben taşıyım." Ayak sesleri bize doğru gümbür gümbür geliyordu ve ben onlara iyi olduğumu söyleyemeden Gage'in kollarından alınıp bir patates çuvalı gibi Ryker'ın omzuna atıldım. Yediğim yemek ve su midemde ağır ağır sallanıyordu ve yutkunarak onları bastırmayı umuyordum.

En kötüsü de tişörtün popomun yanaklarının altına kadar çıkmasıydı. Yanında ya da önünde duran herhangi biri her an çamurlu bir bakışma yaşayabilirdi.

Ryker sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi elini gömleğin alt koyarak yanaklarıma sabitledi. Avuç içi çıplak tenime değdiğinde aramızda bir sıcaklık zonkladı.

Nefesim kesildi ve gerildim. Bu his rahatsız edici değildi ama onunla ilgili hiçbir şey rahatlatıcı olmamalıydı. Onlara katılmam konusunda neden fikrini değiştirdiğini hâlâ bilmiyordum. Aklıma yatmayan bir şeyler vardı.

Üçü de iyi adamlara benziyordu ama ben de Reid için aynı şeyi düşünmüştüm ve bakın bu beni nereye getirdi.

"Ne be adam?" Gage arkadan alay etti.

Tanımadığım ya da güvenmediğim kurtların arkamda olması fikri hoşuma gitmiyordu ama balık gibi bir aşağı bir yukarı çırpınmayı ve bakmaya çalışmayı reddettiler.

Ryker hızını hiç kesmedi, adımları zarif ve pürüzsüzdü. Kurdunun gücü derisinin altından taşıyordu ve bunu görmezden gelemezdim.

Gözlerimi kapattım, hayranlık duymak istemiyordum, her adımda sert kıcının esnemesini izlemek zorunda kalmayı kastediyordum. Seksi olsa bile, ünü

ilk saldırıdan beri daha da kötüleşmişti. Birkaç kişiyi dövmüştü.

Yürüyüşümüze devam ederken grup sessizliğe gömüldü. Başımı kaldırdım ve çevremize dikkat ettim. Ağaçlar seyreliyordu, bu yüzden varış noktamızın yakın olduğunu umuyordum.

"Bir şey mi hissediyorsun?" Xander sordu. "Çünkü hiçbir şey duymuyorum."

Yüksek sesle sordu, bu yüzden sorunun bana yöneltildiğini varsaydım. Harika. Dikkat çekmemeye çalışmışım ama belli ki başımı hareket ettirmem diğer üçünün beni fark etmesini sağlamıştı.

"Hayır, üzgünüm. Sadece nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum." Bu şekilde çağrılmaktan nefret ettiğim için yüzümü buruşturdum ama endişelerini anlıyordum. Onlara az önce sürümün yok edildiğini söylemiştim ve biz... Nefesim kesildi. Hangi cehennemdeydik?

Birdenbire yeşil bir piknik masasının yanından geçiyorduk ve sonra bir kapı açıldı. Ryker beni kapıdan geçirdi ve sağa döndü. Sonra onun önünden aşağıya doğru kaydım ve diğer üç koltuğun bulunduğu dairesel bir masada tahta bir sandalyeye oturdum.

Kan beynime sıçradı ve o mutfağa doğru ilerlerken dik durabilmek için ellerimi masanın üzerine koydum. Küçük bir ocağın yanından geçip beyaz buzdolabını açtı ve bir kola çıkarıp önüme koydu.

Diğer üç adam içeri girdi ve Kendric kapının önünde kollarını kavuşturmuş dururken Gage ve Xander benim karşımdaki siyah kanepeye oturdular.

"Asheville'in dışındayız." Kendric'in çenesi sıkıştı.

İyi ki ellerim masadaydı, yoksa düşebilirdim.

Ryker bana içkiyi uzatırken, "Shadowbrook'tan yaklaşık altmış mil uzakta," dedi.

"Sürü arazimden *altmış mil uzaktaki* nehre mi gittim?" Buna inanmak zordu. Doğru, akıntı yıllardır hatırladığımdan daha güçlüydü. Ama bu Briar'ın olabileceği çok fazla alan olduğu anlamına geliyordu. Kahretsin, benden öndeydi - nehrin daha da aşağısında olabilirdi.

Gözlerim karıncalandı ve bir kez daha yaşlar süzülürken görüşüm bulanıklaştı. Nereye dönsem, işler daha da umutsuzlaşıyor gibiydi. Tam her şeyin olabildiğince kötü olduğunu düşündüğüm anda, kader bana orta parmağını tekrar gösterdi.

"Kolayı iç," dedi Ryker daha nazikçe. Altın renginin bir kısmı irislerine geri döndü ve gözlerini ısıttı. "Şeker kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak."

Soğuk kutuyu kaldırarak büyük bir yudum aldım, tatlılık ağzımı doldururken karbonat boğazımın arkasını yaktı. Tatlı içecekler en sevdiklerimden biriydi... Aslında tatlı olan her şey ya da her tür et, ama şu anda bu, orada olduğunu bilmediğim bir noktaya çarptı.

Kutunun yarısını içtikten sonra kutuyu yere bıraktım ve etrafıma bakındım. Kulübe, panelli duvarları ve laminat zeminiyle eski görünüyordu. Mutfağın solunda bir banyo ve yatak odalarını sakladığını tahmin ettiğim iki kapı vardı. Burası küçük ama güvenli ve kuru bir yerdi. Son iki şey en önemlileriydi.

"Ona yatacak bir yer bulacağım." Gage ayağa fırladı ve sol taraftaki odaya doğru koştu.

Ryker kaşlarını çatı ama masadan kalkmadı, yüzümü inceliyor, bir şeyler arıyordu. Kendimi bir bilim numunesi gibi hissetmekten yorulmuştum, bu yüzden kolanın geri kalanını içtim ve sonra yavaşça ayağa kalktım.

Gage elinde beyaz bir gömlek ve ince beyaz bir havluyla odaya yeniden girdi. "Şu anda elimizde sadece bunlar var. Beden ölçülerinizi yazın, bizim dışarı çıkıp size bir şeyler getirecek."

Dişlerimi sıktım. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Diğer doğaüstü varlıkların dikkatini çekmek istemiyorsan, evsiz gibi görünmemen gerekir." Ryker kaşlarını kaldırdı. "Göze çarpmak, konumunuzun Reid'e ya da sürünüze saldıran her kimse ona ulaşacağı anlamına gelir. Bunu ister misin?"

Ses tonu yüzünden onu yumruklamak istesem de ellerimi sıktım. "Orta boy üst ve iç çamaşırı, sekiz beden pantolon ve 32D sütyen giyiyorum."

"Güzel." Gage gülümsedi ve göz kırptı.

Yüzüm ısındı ve yüzümü buruşturdum. Yüzümde çamur çatladı. İki eşyayı kaptığım gibi dikkatlice banyoya doğru yürüdüm. Üzerimden çamur parçaları yere döküldü ama kimse şikâyet etmedi.

Küçük banyoda, bu iri adamların orada nasıl hareket edebildiklerini sorguladım. Benim için bile alan dardı ama sararmış beyaz duş perdesini geri çekip suyu açacak kadar yerim vardı. Gömleğimi çıkarıp krem rengi fayans zemine bıraktım ve suyun altına girdim.

Kahverengi çamur vücudumdan aşağı yuvarlanarak küvetin dibini doldurdu. Ellerimi cildimde gezdirdim ve her bir çamur parçasını çıkarmak için çalıştım. Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda, bir kalıp Dial sabunla saçlarım da dahil olmak üzere vücudumu fırçalayarak temizlemeyi başarmıştım. Elbette dört erkek tüm vücutlarını temizlemek için sadece sabun kullanırdı ama bunun bir önemi yoktu. Bir kez daha ısınmışım, zeytin rengi tenim sıcaktan biraz pembeleşmişti.

Hızlıca kurulandıktan sonra kendimi yeniden insan gibi hissettim.

Suçluluk duygusu beni neredeyse eziyordu. Neredeyse tüm sürüm ölmüşken ben neden hayattaydım? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Duygularımın dikkatimi görevlerimden uzaklaştırmasına izin veremezdim. Briar'ı bulduğumda yas tutabilir ve sonraki hamlelerimizi planlayabilirdik. O zamana kadar kendimi bir arada tutmalıydım. Artık iki kişilik sürümümüzün alfasıydım.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek elimden geldiğince taradım ve sonra gömleği giydim. Gage'in içinde bulunacağım durumu bildiği için bana bilerek beyaz bir gömlek verip vermediğini merak . Onun bir çapkın olduğunu şimdiden söyleyebilirdim.

Kapıyı açtığımda dördünü hâlâ oturma odasında görmeyi bekliyordum. Onun yerine kanepeyi kalın bir battaniye ve yastıkla örtülü buldum.

Kalbim sızladı.

İki yatak odasına da göz attım. İçeride başka kimse yoktu ve onların solmakta olan kokuları yalnız olduğumu doğruluyordu.

Bu benim için fazlasıyla iyiydi.

Derme çatma yatağıma tırmandım ve hemen uyudum.

Sürüme yapılan saldırıyı yeniden yaşıyordum. Tekrar tekrar Reid'in Rosa'ya doğru hamle yaptığını gördüm, sonra yere serildim ve koşmak zorunda kaldım.

Denklemin önemli bir parçasını kaçırıyormuşum gibi hissediyordum ama ne olduğunu kestiremiyordum.

Biri beni kovalıyordu.

Ancak bu sefer bir şeyler farklıydı. Sanki biri üzerimde geziniyormuş gibi nefes boynumu ısıtıyordu.

Bir şey beynimi gıdıkladı ve sonra gerçeklik geri . Bir şey değişmemişti. Biri beni izliyordu.

Gözlerimi açtım ve çenem düştü.

CH6PHER SEVEN

IRyker yatağımın yanında doğrulurken donup kaldım. Kafam bana zarar vereceğini haykırıyordu - sonuçta, kader arkadaşım bana sırtını dönebiliyorsa

Ben, neden biri *onu* sevmesin ki?

Elim yumruk atmaya hazır bir şekilde kenetlendi, ama elinde tuttuğu bir şey gözüme çarptı.

Kadın kesimi olduğu belli olan mor bir gömlek. Kendimi durduramadan bir nefes verdim.

Yüzünü buruşturdu. "Seni uyandırmak istememiştim." Gömleği önümdeki küçük masanın üzerine koydu. "Sadece kalp atışlarının düzenli olduğundan emin olmak ve uyandığında üstünü değiştirip rahat için bir kıyafet bırakmak istedim." Elini tekrar çantaya soktu ve bir paket külot çıkardı.

"Sorun yok." Çabucak doğruldum. Daha önce hiçbir şey giymemiş olsam da, bir erkeğin iç çamaşırlarına dokunması bana çok samimi gelmişti. İçimde sinsi bir şüphe olsa da hangisinin seçtiğini düşünmek istemedim. Hayır... Oraya gitmeyecektim. Yine de düşünceli hali onun hakkında bildiklerime uymuyordu. Karakterinin dışında davranması hoşuma gitmiyordu; bu beni onunla nerede durduğumdan emin olamama neden oluyordu. "Çantayı karıştırabilirim, yine de yardımın için minnettarım."

Omuz silktili ve giysileri yere bıraktı. "Benim için sorun değil. Sadece düşmeni ve iyileşmenin daha uzun sürmesini istemedim."

Tamam, bu mantık bana çok daha mantıklı geldi ve ondan beklediğim şeye uyuyordu. "Merak etme. Gitmeye hazır olan tek kişi sen değilsin." Bedenimi hareket ettirdim, dünyanın etrafında dönmesini bekledim.

Her şey sıkıca yerinde duruyordu ve kanımda ekstra bir sarsıntı hissedebiliyordum. Artık üşümüyordum ve neredeyse normal hissediyordum. "Ne zamandır baygınım?"

"Yirmi dört saat." Ryker topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Senin için endişelenmeye başlamıştık ama yaşadığın onca şeyden sonra, yola çıkmadan önce muhtemelen bir gün daha dinlenmeye ihtiyacın var. Uyumadan önce sana bir sandviç hazırlayayım."

Midem guruldadı. Duygularımın beni etmesine izin veremezdim. Reid beni terk ettiğinden beri doğru düzgün yemek yemiyordum ve bu son kısım endişelerimin en önemsiziydi. Şu anda amacım Briar'ı bulmak ve sonra da Reid'den her şeyi aldığıma emin olmaktı. Bir katil olmayı reddetsem de, bu kız kardeşimi bulmayacağım ve onun kazandığına inanmasına izin vermeyeceğim anlamına gelmiyordu. Kız kardeşim sağ salim yanıma döndüğünde çözmem gereken bir başka şey daha vardı.

"Yemek kulağa hoş geliyor ama sanırım ben daha iyiyim." Altında uyuduğum ince beyaz çarşafı üzerimden attım ve ayaklarımı serin zemine uzattım. Başka bir adamın gömleğinin içinde komando olduğum gerçeği kollarımı kavuşturmak istememe neden oldu ama bu sadece gömleğin daha yukarı çıkmasına neden olarak durumu daha da kötüleştirecekti.

Masanın etrafından dolaşıp buzdolabına gitmeden önce gözlerini kıstı. Bir tabak ve ekmek kapmadan önce biraz biftek ve peynir çıkardı. "Hiçbir kurt şekil değiştiren bu kadar çabuk iyileşemez. Cevapları almak için acele etmek istemeni anlıyorum, inan bana, ama hazır olmadan gidersen bizi yavaşlatırsın."

Dişlerimi sıktım. Benimle bu şekilde konuşması hiç hoşuma gitmemişti. O benim alfam değildi ve bir şey yapmak için onun iznine ihtiyacım yoktu. "Ve eğer çok uzun sürerse, izler soğuyacak. Geri dönüp sürümden geriye ne kaldığına bakmalıyım. Belki Briar'ın nerede olduğuna dair ipuçları vardır, hatta belki beni orada bekliyordur." Onu ve cevapları aramak için geri döneceğimi biliyordu. "Ya kız kardeşim oradaysa ve bu yüzden tehlikedeysen? Reid bölgeyi izliyor olabilir." Bu sözleri söylemek göğsümün sıkışmasına neden oldu. Ne gördüğümü biliyordum ve Reid beni reddetmişti ama sürülerimiz her zaman müttefik olmuştu. Bize saldırması hiç mantıklı değildi ama tanık olduğum şeyi inkâr edemezdim.

Ryker ekmek parçalarını bir araya getirdi, bir şişe kola daha kaptı ve yanına gitti. "Sensiz gidebilirim ve-"

"Cehenneme kadar yolun var." Kız kardeşimi bulmak ve onu güvende tutmak için başka kimseye güvenmiyordum. Artık bu dünyada sadece birbirimize sahiptik. Gerçek müttefiklerimizin kim olduğunu bilmiyorduk ve Ryker ile onun neşeli haydut grubunun bizim tarafımızda olduğundan şüpheliydim. Kendi sürüsü ve kraliyet ailesinin başına gelenlerden sonra, niyetleri hakkında kafamda pek çok soru işareti vardı. "Ve sana söylüyorum, tam gücümü geri kazanmamış olabilirim ama gidecek kadar *güçlüyüm*." Savaşmam gerekse bile, artık bunun üstesinden gelebileceğime inanıyordum. "Aksi takdirde riske atmazdım." Gerçek buydu. Briar orada olsa ve fark edilmemiş olsa bile, gerektiğinde dövüşemeyecek durumda gelmem ikimiz için de ölüm fermanı olabilirdi.

Eşyaları bana uzattı ve ben de yemeden önce koladan bir yudum aldım. Suyu tercih ederdim ama bana neden kola verdiğini anladım; şeker, kalori ve kafein.

Kollarını kavuşturdu ve yemek yememi izledi. Denetlenmekten hoşlanmıyordum ama ne yaptığını da biliyordum; gitmeye uygun olmadığımı kanıtlamaya çalışıyordu.

Hiç çeşni kullanmadığı için sandviç kuruydu ama yine de gözlerinin içine bakarak yedim. Artık ne ona ne de başkasına boyun eğecektim... özellikle de Reid'e. O gece zayıf bir çocuk gibi kaçmamalıydım. Beni reddettiğinde *bir şeyler* yapmalıydım ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Her şey beni hazırlıksız yakalamıştı ve kuyruğumu kısıtayıp gitmenin gerçek sonuçlarını bilseydim, bunu farklı şekilde ele alırdım.

Geçmiş geçmişte kaldı ve onu değiştiremezdim. Ama lanet olsun, keşke değiştirebilseydim. Paket bağlantılarının olduğu yerdeki soğukluk ürpermeme neden oldu. Bunun yerine kolamdan bir yudum daha aldım, dengemi kaybettiğime dair en ufak bir işarete Ryker'ın yine tepeme bineceğini biliyordum.

Sıvıyı boşalttıktan sonra ayağa kalktım ve tişörtümü kalçamın ortasına kadar indirdim. Boş tabağı ve şişeyi ona uzattım ve iki kaşını birden kaldırdı. Parmaklarım yanlışıyla onunkilere değdi ve midem bulandı.

Harika. Hazımsızlık. Şu anda ihtiyacım olan başka bir sorun.

Ellerimi bıraktığımda sırtıttı ve bu sefer kalbim küt küt atmaya başladı. Umarım bu bir felç belirtisi değildir çünkü söz konusu *o* olduğunda hiçbir şey hissedemiyordum.

"Ellerinden çıkarmamı istediğin başka bir şey var mı?" diye alay etti ve bana ödünç verilen gömleği taradı.

Yüzüm yandı ama ona bundan daha fazla tepki vermeyi reddettim. "Bana bir dakika ver, ihtiyacım olan başka bir şey daha var." Ortaya koyduğu mor gömleği aldım ve banyoya doğru yürümeden önce Walmart çantasını kaptım.

Boynumdaki bir karıncalanma bana yol boyunca beni izlediğini söylüyordu, bu yüzden bir adımı bile kaçırmamaya dikkat ettim. Kendimi kapıyı çarpmamaya da zorladım, bana ulaştığını bilmesini istemiyordum. Sonra bana aldıkları kıyafetleri hızla giydim. Neyse ki bana kapalı bir sütyen ve külot almışlardı.

Ryker'a tekrar katıldığımda ön kapı açıldı. Tabağı çoktan yıkamış ve yerine koymuştu.

Diğer üç adam dikkatlerini bana çevirdiler.

"Bizimle gelebilecek kadar iyi olduğundan emin misin?" Xander'ın kaşları çatıldı. "O-"

"O burada ve iyi." Sanki ben odada yokmuşum gibi benden bahsediyordu. Bedenimi salladım ve bir kez daha doğruldum. "Gördün mü?"

"Tek gördüğüm, ritmin onu kötü yakalamış gibi görünen güzel bir kızdı." Gage yüzünü buruşturdu. "Çılgınlık yapabilecek kadar seksi olman çok iyi bir şey."

Xander Gage'e ters ters bakarken Kendric başını öne eğdi.

Bu iltifat ve hakarete nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylememiş gibi davrandım. "Demek istediğim, bunu dün yapsaydım düşerdim. Oda bir santim bile dönmedi. Ben iyiyim. Aptalca bir şey yapmazdım."

"Size en azından birkaç saat daha vermeliyiz-" diye başladı Xander.

"Eğer iyi olduğunu söylüyorsa, o zaman tamamdır." Ryker ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Tartışarak daha fazla zaman kaybetmeyeceğim ve dürüst olmak gerekirse, oraya ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi. Kokuların ne kadar çabuk kaybolduğunu hatırlıyor musun?" Başını öne eğdi ve sadece hareketiyle düşünceyi tamamladı.

Kaçtıkları saldırı gecesine atıfta bulunduğunu tahmin etmek için beyin cerrahı olmaya gerek yoktu.

"Tamam, ama benim yanımda kalacak." Kendric sanki Ryker'ın onunla tartışmasını bekliyormuş gibi göğsünü kabarttı.

"Bana uyar." Ryker cebinden bir dizi anahtar çıkardı. "Haydi yola koyulalım. Öğle yemeğinden hemen önce, bir buçuk saat içinde orada olabiliriz. Umarım, eğer izliyorlarsa, gün ışığında onları ürkütüp harekete geçiririz, böylece kimse gölgelerde kolayca saklanamaz."

Haklı bir nokta vardı. Kurt formlarımızda geceleri iyi görebiliyor olsak da, yine de karanlıktı ve saklanmak daha kolaydı.

Başka bir şey istemem gerektiğini fark ettiğimde midem bulandı. "Acaba bana giyecek ayakkabı bulabildiniz mi?" Bana üç çift kot pantolon ve gömlek almışlardı ama hiç ayakkabı görmemiştim.

"Evet." Gage eğildi ve daha önce attığım çarşafın kısmen gizlediği bir çanta çıkardı. "Bunlar."

Ucuz plastik parmak arası terliklerdi ama hızlıca yer değiştirmem gerektiğinde mükemmel iş görürlerdi. Onları mahvetmeden fırlatıp atabilirdim. "Teşekkürler. Sana ne kadar borçlu olduğumu söyle ki müsait olduğumda ödeyebileyim."

"Sürünü kimin katlettiğini bulmamıza yardım etmen yeterli bir ödeme olacak, inan bana." Ryker karanlık bir şekilde gülümsedi. "Şimdi gidelim." Bizi takip edip etmediğimizi görme zahmetine girmeden kapıdan aceleyle çıktı.

Adamların hemen peşinden gelmesini bekliyordum ama kapı kapanırken üçü de ayakta kaldı.

"Yine o garip titreşimi alıyor." Gage alnını ovuşturdu. Kendric başını salladı. "Bu yüzden Ember'ın benimle kalmasını söyledim."

Yüzlerinde sadece endişe olabilecek bir ifade belirince boğazımda bir yumru oluştu. Ne haltlar dönüyordu? "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Ryker'ın yanında bana güvenmiyorlarsa neden evde yalnız bırakılmıştık?

"Sana zarar vermez. Bu konuda endişelenmene gerek yok." Xander zayıfça sırttı.

O sırtış mideme korku saldı. Başka bir şey daha vardı ama bunu benimle paylaşmayacaklardı. Ne de olsa ben onların sürüsü değildim.

Zaman kaybediyorduk. Parmak arası terliklerimi giydim ve Ryker'ın peşinden kapıdan çıktım. Onu beyaz bir Suburban'ın kilidini açarken ve sürücü koltuğuna tırmanırken buldum.

Saniyeler içinde aracın en arkasına, uzanabileceğim bir yere kaydım. Kendimi çoğunlukla daha iyi hissetsem de, yolda geçirebileceğim bir saatlik uykunun avantajını kullanacaktım.

Gage yolcu koltuğuna, Kendric onun arkasına ve Xander da Ryker'ın arkasına oturdu. Herkes yerleşir yerleşmez ve Ryker sürmeye başlar başlamaz uzandım ve dinlenmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Bunun yerine, beynim yarışmaya devam etti. Saldırıcı, Briar'ın ve benim kaçışımızı yeniden yaşadım. Briar'da garip bir şeyler olduğu fikrinden kurtulamıyordum.

ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum. Yine de, Reid'in Rosa'ya saldırdığını her hatırlayışımda, safra yükseliyor ve kusacakmışım gibi boğazımı yakıyordu.

Gözlerim yaşardı ama göğsümdeki soğukluğa rağmen onları tuttum.

"Dostum, bizi endişelendiriyorsun." Gage iç çekti. "Her aramaya çıktığımızda gözlerinde o korkutucu bakış var."

"Burada sadece dördümüz yokuz," diye tersledi Ryker. "Yüksek sesle konuşmamalısın."

"Seninle konuşamayalım diye sürü bağlantısını kilitlememiş olsaydın olmazdım. Bunu mümkün olan tek yolla yapıyorum."

Sonra bir sessizlik oldu, bu da sürü bağlantıları aracılığıyla tekrar iletişim kurmaya başlamış olmaları gerektiğini anlamamı sağladı. Benim kulak misafiri olmamdansa onların söyleyeceklerini duymayı tercih ediyordu, bu da beni sakladıkları sırları öğrenmeye daha kararlı hale getirdi. Hepsi Ryker için endişeli görünüyordu ama neden? Eğer masum olsalardı, bildiklerini ve kraliyet sürüsü ve kendi sürüleri öldüğünde neden orada olmadıklarını paylaşırlardı. Bunun yerine, kimse bir şey bilmiyordu.

Kafamdaki cevapsız sorulara bağırarak istedim. Belki de Briar'ı bulmama yardım etmeleri için onlara güvenmemeliydim ama başka ne seçeneğim vardı ki? Param, kimliğim ya da kredi kartım yoktu. Bu eşyaların bazılarını değiştirmek zaman alacaktı ve onlar olmadan Briar'ı kolayca bulabilecek imkanlara sahip değildim.

Tanıdık keskin bir dönüş aracı sarstı. Bu, sürü topraklarıma yaklaştığımız anlamına geliyordu.

Ryker'ın durup yolun geri kalanını yürümemizi sağlamasını bekledim ama o sürmeye devam etti.

Dik oturarak önümdeki her koltuğun arkasına bir elimi koydum. "Ne yapıyorsunuz siz? Geri kalanını yürüyerek gitmeliyiz."

"Yani saldırıya uğrarsak arabaya kadar kilometrelerce koşmamız mı gerekecek?" Ryker dikiz aynasına baktı. "Öyle bir şey olmayacak. Kaçmamız gerekirse diye araca yakın olmamız gerekiyor. Bir şekilde tüm sürüleri katlediyorlar, bu yüzden hızlı bir kaçış yoluna ihtiyacımız var."

Nefesimi içime çektim. Haklıydı.

Birkaç mil daha gittikten sonra sürü mahallesi göründü. Kalbim, ağırlaşan ve soğuyan havanın etkisiyle atamaz hale gelmişti.

Anılarla yeterince mücadele ettim. Geri döndüğümde o gecenin dehşetinin geri gelmesini beklemiyordum.

"Kahretsin," diye bağırdı Gage. "Gözlerini kapatın, hemen!"

Neden bahsediyordu? Ön pencereden dışarıyı daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim... ve sonra kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

CH6PHER EICHH

TBu sefer safra boğazıma hücum etti ve içindekileri tutmanın hiçbir yolu yoktu. Öne doğru sarsıldım. iki orta sıra sandalye.

Kendric aceleyle kapıyı açtı ve ben öğürmeye başladığım anda araçtan atladı. Arka tekerleğin altında kalmadan önce zar zor arabadan çıkabildim. Gözlerimi her kapattığımda, sürümün ölümünü ve yıkımını önümde görüyordum.

Rosa'nın boğazı parçalanmıştı ve Reid'in o gece ona doğru hamle yaptığı görüntü tekrar aklıma geldi. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Bunu neden yapsın ki? Sürülerimiz yüzyıllardır dostane ilişkiler içindeydi. Yine de ona bunu yapabilecek en yakınındaki tek kişi oydu.

Göğsüm düğümlendi, nefes almam zorlaştı, bu da kusmayı daha da kötüleştirdi.

Ön yolcu koltuğunun kapısı açıldı ve Gage, "Onu buradan çıkarmalıyız," diye homurdandı.

"Farkındayım ama bir dakika sürecek," diye yanıtladı Kendric ters bir şekilde.

Benim yüzümden tartışmalarını istemiyordum ama ölü sürü arkadaşlarımı görmeyi de beklemiyordum. Nedenini bilmiyordum ama Reid'in onları gömmek için zaman ayıracağını düşünmüştüm. En azından bunu hak ediyorduk. Ne de olsa biz kurt değiştirenlerdik.

Sonunda tüm midem boşaldı. Yediğim her şey ayaklarımın altındaydı.

Daha fazla kapı açıldı. Ayak sesleri bana doğru yükselmeye başladı, bu da Xander ve Ryker'ın bize katıldığını gösteriyordu.

Ağızımdaki kusmuğu çıkarmaya çalışarak tükürdüm ve doğruldum. Ne bulmayı umduğumu bilmiyordum, ama bu dördünün bir sıra halinde durup sürümün evini görmemi engellemesi değildi. Göğsümdeki sıkışma devam ediyordu ama biraz da olsa rahatlamıştım.

"Biriniz onunla birlikte nehre gidip kardeşine ne olmuş olabileceğine dair herhangi bir iz bulabilecek misiniz diye bakın, diğer üçünüz de burada kalanlarla ilgilenin. Yalnız kalmamalı," diye homurdandı Ryker dudaklarını birbirine bastırarak.

Muhtemelen onlarla birlikte bölgeyi incelemem gerekse de buna cesaret edemedim. Göğsüm donmuş gibi hissederken kalbim her an patlayacak ya da paramparça olacakmış gibi ağrıyordu. Bu insanların hiçbiri bunu hak etmiyordu. Eğer bunun sebebi bende bir sorun olmasıysa, o zaman saldırganlar sadece beni öldürmeliydi. Diğer herkesi değil.

Her nefes bir öncekinden daha da zorlaştı ve başım dönmeye başladı. Tüm bunlar benim hatamdı ve daha da kötüsü, her şeyimi elimden alan kişi kader arkadaşımı. Kaderi gücendirecek ne yapmıştım ki bu kadar çok şey kaybetmek zorundaydım?

Gabe aceleyle yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. Beni Suburban'ın arkasına götürürken altımızdaki kusmuktan ürkmedi. Nazıkçe sıktı. "Sen ve kız kardeşin nereye kaçtınız?"

Briar.

Doğru. Onu bulmam gerekiyordu. "Sağ tarafa yöneldik." Elimi kaldırıp nehre doğru işaret ettim.

Kafam rahatlamaya başlamıştı ve ciğerlerim eskisi gibi çığlık atmıyordu. Suburban'ın kapısı kapandı ve motor döndü, bu da bana diğerlerinin sürünün bulunduğu mahalleye yaklaştığını haber veriyordu. Dönüp kaosa bakmak istememem beni korkak yapıyordu ama bakarsam tekrar yıkılırdım. Bu da Briar'ın nerede olabileceğine dair ipucu bulmama yardımcı olmazdı.

Göğsümdeki yeri ılık kaldı, bu da onun sürü bağlantı menziline olmadığını gösteriyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve titrememi durduramadım. Başı dertte olmalıydı ama ne tür bir dertte olduğundan emin değildim; rehin mi tutuluyordu yoksa tek başına bir yerde yaralıydı ve kendini savunamıyordu.

"Hey, onu bulacağız." Gage kolunu indirdi ve küçük bir gülümseme sundu. "Onun sürü bağlantısını hissettiğin sürece umut var demektir."

Kalbim ona karşı biraz yumuşadı, bu da beni şaşırttı. *Hayır*. Ben de Reid'in iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm ve bakın bu beni nereye getirmişti.

Bu hatayı bir daha yapmayacağım. "Bu doğru olabilir ama bu arada neye katlanıyor?" Eğer Blackstone sürüsü Briar'ı kendi topraklarında tutuyorsa, sürü bağlantısı daha sıcak olurdu ve eğer uyanıksa onunla bağlantı kurabilirdim. Bağlantının sıcaklığı bulunduğumuz yere yakın olmadığını kanıtlıyordu, o halde başka kim bu işin içinde olabilirdi? Gözlerim yaşla dolma tehlikesi geçirirken yandı.

"var?" Bileğimi yakaladı ve beni kendisine doğru çekti.

Bir kez daha onu kırmak istemediğim için gözlerimi kırıştırdım ve nefes verdim. "Gerçekten burada olacağını düşünmüştüm." Nedenini bilmiyordum ve bunu kendime bile itiraf etmek istememiştim ama Briar'la şimdiye kadar yeniden bir araya gelmiş olmayı ummuştum. Oysa onu bulmaya hiç yaklaşmamıştım.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve Gage yüzünü buruşturdu.

"En azından nerede olmadığını biliyoruz, böylece bakacak bir yerimiz eksilmiş oldu. Gidip başka bir şey bulabilecek miyiz bakalım. Beni suya düştüğü yere götürün."

Gök gürledi ve gökyüzüne baktım. Kara bulutlar tepemde yuvarlanıyordu. Kalbim karnıma düştü. Ne zaman işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünsem, kader ne kadar büyük bir kaltak olduğunu kanıtlıyordu.

Gage'in elinden bileğimi çektim ve suya ulaşmak için kullandığımız patika boyunca meşelerin koştum. Briar'ın ve bir başkasının hafif kokusunu içime çektim. Ancak, ikinci koku Briar'inkine kıyasla bile neredeyse yok gibiydi, kesin olmayan çok hafif bir misk kokusu vardı. "İkinci bir koku daha var ama bundan daha güçlü olmalı." Ayaklarımı yere vurup çığlık atmak istedim ama bu Blackwood sürüsünü geri döndüğüm konusunda uyarmaktan başka bir işe yaramazdı, böylece başladıkları işi bitirmeye çalışabilirlerdi.

"Bizim için de böyleydi." Derin bir nefes aldı. "Saldırıdan otuz dakika sonra vardığımız için o kadar soluk değildi ama bilinmeyen kokuda misk dışında ayırt edilebilir bir şey yoktu."

Başımı ovuşturdum, gelmeye kararlı görünen migreni önlemeye çalıştım.

Bir şey omuzlarıma çarptı. "Bekle. Buraya geldiğimizde sürü üyelerimi böyle göreceğimi hepiniz *biliyor* muydunuz?" Çenemi kaldırdım, ya onları böyle görmemi istediklerini duymaya ya da çürük yumurta kokusu almaya hazırdım. Seçme şansım olsaydı, dürüst olmasını tercih ederdim çünkü midem hâlâ iyi hissetmiyordu.

Çenesi düştü. "Kader, hayır. Bu hepimizi şaşırttı. Bize yapılan saldırı..." Durakladı ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Cesetlerin hepsi kraliyet malikânesinin arka bahçesinde bir yığın halinde toplanmıştı. Sizin sürünüz için de aynı şeyin geçerli olacağını düşünmüştük ama belli ki yanılmışız."

Sülfür kokusunu bekledim ama hiç gelmedi. Piç yalan söylemiyordu. Daha da kötüsü, ona kendi kaybını hatırlatmıştım. "Özür dilerim. Ben-"

Bir elini kaldırdı. "Özür dileme. Yanlış bir şey yapmadınız. Hepimiz cevaplar bulmaya çalışıyoruz ve bu cevaplara ulaşmak için pek çok acı dolu anıyı yeniden yaşamamız gerekecek."

Haklıydı, ama üzölmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

Birkaç yağmur damlası yüzüme çarptı. Yakında tüm koku izleri ve olası hareket işaretleri silinip gidecekti, bu yüzden acele etsek iyi olacaktı. Konuşmaya zahmet etmeden döndüm ve Shadowbrook'a doğru yöneldim. Briar'la benim pençe izlerimizi ve bir dizi ayak izini hâlâ görebiliyordum. Şekil değiştirenin bizi yakalayamamasına şaşmamalı. "Bizi avlayan kişi insan formunda kaldı."

"Vites değiştirmemeleri garip."

Bir gök güröltüsü daha koptu ama bu sefer sesi daha yakından geliyordu. Hızımı artırıp koşmaya başladım. Nehrin coşkusu bana yaklaştığımızı haber veriyordu ama yağmur biraz daha sert yağmaya başladı.

Gage ve ben sürü olsaydık, daha hızlı hareket edebilmek için yer değiştirmekte tereddüt etmezdim. Ama değildik ve ikimiz de hayvan formunda olsaydık, etkili bir şekilde iletişim kuramazdık.

Suyun kenarına inen dik tepeye ulaştığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Parmak arası terliklerim yüzünden çamurlu malçta biraz kaydım, bu yüzden onları tekmeledim. Kayalara doğru dikkatlice ilerlerken çıplak ayaklarım soğuk ve nemli malçlara batıyordu. Su iki gece öncesine göre daha da hızlı akıyordu ve setin üzerinde daha da yükselmişti. Briar'ın başını çarptığı kayaya baktım ve kurumuş bir damla kan gördüm.

İçimde ona dokunmak için garip bir istek vardı ama ellerimi yanlarımda tuttum. "Oraya vurdu."

"Bu kötü bir kenar." Gage burnunu kırıştırdı ve nehrin aşağısına baktı. Yağmur artık durmadan yağıyordu.

Burada ne bulmayı umduğumu bilmiyordum. Dizlerimin bağı çözöldü ve bir topun içine kıvrılıp bu kâbustan uyanmak istedim.

"Yola geri dönelim," dedi Gage elimi tutarak, sıcaklığı yeniden hissetmeye başladığım soğuşun bir kısmını uzaklaştırdı.

Ayak parmaklarım keskin kayanın etrafında sıkılaştı, böylece bu noktadan kımıldamayacaktım. İsteyeceğim son şey geri dönüp annemi ya da babamı boğazları kesilmiş halde görmektir.

Yüzleri zihnimde canlanırken boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Evime geri dönüp onların fotoğraflarını çekmem ve bana bıraktıkları son sesli mesajları dinleyebilmek için telefonumu almam gerekiyordu. Reid'e onların yüzlerini ve seslerini hatırlamamı engelleyecek gücü vermeyi reddediyordum.

"Gitmemiz gerek Ember. Burada kalmanın bize bir faydası yok. Bir sonraki adımlarımıza karar verebilmek için yeniden toplanmalıyız."

Mantıklı konuştuğunu bilsem de kalbim bu mesajı duymak istemiyordu. Buradan ayrılmak her şeyi daha nihai hale getirdi... geri alamayacağım bir şey.

Eğer Briar burada değilse, bu benimle burada buluşmasını engelleyen bir şey olduğu anlamına . Bacaklarım tutmuyordu. Blackwood'lar onu bir yerlerde tutuyor olmalı.

Yağmur yağıyordu ve ben titriyordum. Yine de yerimden kıpırdamadım.

Eğildi ve beni kollarına aldı, sonra da dik yokuşu tırmanmaya başladı.

Bir yabancı olmasına rağmen umurumda değildi. Biri beni tutuyordu ve boğuk bir hıçkırığın çıkması için tek gereken buydu. Yüzümü onun göğsüne gömdüm, bir kez daha parçalandım. Beni kucakladı, sadece bir kez eğilip düşürdüğüm parmak arası terlikleri almak için durakladı.

Bir an için, kaybettiğimiz her şey için Fate'in de benimle birlikte ağladığını düşündüm.

Gök gürlerken kapalı göz kapaklarımın arasından ışık parladı. Fırtına üzerimizdeydi ve tam da içimde hissettiklerimi yansıtıyordu. Kızgın, üzgün ve kırılmıştım, etrafımda dönen fırtınanın kaosunda teselliye ihtiyacım vardı.

Gage hiç kaybetmeden kasabaya doğru koşmaya başladı.

"Evime girmem gerekiyor," dedim sesimi sabit tutmaya çalışıp başaramayarak. "Fotoğraflara ve Briar'ın beni araması ihtimaline karşı cep telefonuma ihtiyacım var."

İç çekti. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Ben sormuyorum. Mahalledeki ilk ev, sağda." Başımı kaldırdım, gözyaşlarımın ve sümüğümün yüzümden aşağı akmasını umursamadan. Niyetimi vurgulamak için kurdumun ileri atılmasına izin verdim.

Gözleri büyüdü ve başını geriye doğru eğdi. "Anladım. Şimdi diğerleriyle konuşacağım."

Daha fazlasını söylemek istedim ama çenemi kapalı tuttum. Savaşlarımı kendim seçerdim ve eğer beni evimden uzak tutmaya çalışmazlarsa şimdi bir savaşa girmeye değmezdi.

Gage'in ayak sesleri sabit kaldı ve çok geçmeden daha sağlam bir zeminde çınlamaya başladı. Araba yoluma varmıştık. O duraksamadı, ben de etrafımızdaki felaketi görmek istemediğim için başımı kaldırmadım.

Bir kapı açılıp ev kokusu burnuma çarptığında bakışlarımı kaldırdım. Mutfığa doğru hızla ilerledi, oturma odasına baktım ve annemin kanepede otururken her zaman kullandığı battaniyenin yere yığıldığını gördüm. Televizyon titriyordu ama hiç ses yoktu. Babam tehditle yüzleşmek için dışarı çıkmadan önce televizyonu kapatmak yerine sesini kısmış olmalıydı.

"Odanız nerede? Acele etmemiz gerek. Bu Ryker'ı . Buraya getirilmeni istemedi."

Dürüst olmak gerekirse, içeride uzun süre kalabileceğimi düşünmüyordum.

Beni yere bıraktı ve ben de odama doğru yola çıktım. Doğruca dolabıma yöneldim ve bir spor çantası çıkarıp içine giysilerimi, ihtiyaçlarımı ve sığdırabildiğim diğer her şeyi doldurdum. Sonra komodinden cep telefonumu ve şarj cihazımı aldım, diğer her şey için geri dönene kadar yetecek kadar fotoğraf ve sesli mesaj olduğunu biliyordum.

Koridoru geçip Briar'ın odasına gittim ve onun için de benzer şeyler aldım. Yerini tespit ettiğimizde bunlara ihtiyacı olacaktı. Onu bulacağımıza ve eve döneceğimize olan inancımı kaybetmemeliydim.

Gage koridordan beni izliyordu. Briar'ın odasından çıktığımda, "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. Burada olmak acı vericiydi. Annemle babamın her an eve girip beni kontrol etmelerini bekliyordum.

"Arka kapıdan çıktığımızda arabaya bakın, başka bir şey yok. Araca geri dönmemiz gerekebilir diye bölgeyi temizlediler, o yüzden aramazsanız bir şey görmezsiniz. Kapı kilitli değil, işlerini bitirene kadar beklemek için yolun aşağısına gidiyoruz." Briar'ın deniz mavisi çantasını ve benim bordo çantamı benden aldı.

Yüzümü buruşturdum. Cesetleri görmek istemesem de, sadece Onları *bırak*. "Sürümü gömmem gerek. Dinlenecek bir yeri hak ediyorlar."

"Ryker bununla ilgileniyor. O ve diğeri zaten bir çukur kazıyorlar. Burada bekleyin, ben de onlara yardım edeyim. Bir işaret bırakacağız, böylece nereye gömüldüklerini bileceksiniz."

Bundan nefret ediyordum ama en azından sürüm ve ailem dünyaya geri dönmüş olacaktı. Güvende olup olmadığımızdan emin değildik ve Ryker'ın ben istemeden onları gömmek için zaman ayırması benim için çok şey ifade ediyordu.

Ryker'ın bu çabaya öncülük etmesine şaşırmıştım.

"Merak etmeyin. Başka bir şey görmek istemiyorum." Rosa'nın bedeni sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı, teni soluk ve karanlıktı, boynunu ve altındaki çimenleri kaplayan pıhtılaşmış kan. Mide bulantısı bir kez daha midemi bulandırdı, bu yüzden yapmayı denemek istediğim Oreo kekinin tarifini düşündüm.

Arka bahçeme geldiğimizde Suburban'a odaklandım, yanlışlıkla başka tarafa bakma ihtimalime karşı gözümü bile kırpmadım.

İkimiz aceleyle araca yöneldik ve ben arka kapıyı açıp en arka koltuğa kayarak yağmurdan kaçtım. Bagaj açıldı ve Gage iki spor çantasını içeri atarken arkama baktım.

Ryker sürücü koltuğuna kaydı ve her iki arka kapı da açıldı, Kendric ve Xander da arabaya bindiler. Ryker'ın giysilerini ve ellerini çamur kaplamıştı ve devasa mezarı kazarken yüzüne çamur bulaşmıştı. Gage acelesi varmış gibi ön tarafa doğru koştu.

Sürümün yüz üyesinin hepsinin icabına bu kadar çabuk bakmasının imkânı yoktu. "Onları gömeceğini sanıyordum-"

Ryker'ın karanlık bakışları dikiz aynasına kayarak gözüme çarptı. "Öyleydik ama başka bir saldırı daha oldu."

CH6PHER NINE

M Ağzım kurudu ve nasıl nefes alacağımı unuttum. "Başka bir saldırı mı?" Son birkaç ay içinde üç saldırı olmuştu, bu yüzden dördüncüsünün bu kadar çabuk gerçekleşmesi beni ürküttü. Yanlış mı anlamıştım?

Ryker aracı geri vitese takıp gaza basarken nefes verdi. Lastikler ıslak asfaltta gıcırdadı ve yanık lastik kokusu burnuma doldu, midemi bir kez daha altüst etti.

Tekrar kusmamak için çaresizce yutkundum.

"Düşüp başını mı çarptı?" Ryker duyabileceğim kadar yüksek sesle homurdandı ama sonra daha net konuştu. "Evet, ben de öyle dedim. Başka bir saldırı daha oldu."

İçim sıkıştı. "Hangi sürü? Eğer Briar'a başka bir sürü yardım ettiyse, o zaman tehlikede olabilir." Ben hâlâ hayattayken ve etrafta dolaşırken Reid kız kardeşimi öldürmek için peşine düşer miydi? Eğer onun hayatta olduğunu biliyorsa, benim de hayatta olduğumu anlaması gerekirdi. "Ona zarar vermeden önce acele edip oraya gitmeliyiz."

Suburban'ı vitese taktı, çimlerin üzerinde döndü ve havalandı. "Böyle bir şey olduğundan şüpheliyim. Bu hiç mantıklı olmaz."

Endişelerimi tamamen göz ardı etmesi ellerimi yumruk haline getirmişti. "Çünkü diğer tüm saldırılar öyle." Küçümsenmekten hoşlanmıyordum ve Grimstone sürüsünün alfası olması umurumda bile değildi. Kıçımı öpebilirdi. "Bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

Kendric ve Xander rahatsız bir şekilde birbirlerine bakarken Gage başını arkaya çevirip bana hafifçe başını salladı.

"Sana *yardım eden* biziz," diye Ryker. "Bunu sakın unutma."

"Merak etme, tamamen farkındayım ve ayrıca bana izin verme riskini alacağından da şüpheliyim." Bu sürüye güvenilmemesi gerektiğini çok iyi biliyordum.

Elleri direksiyonu o kadar sıkımişti ki eklemleri buradan fark edebileceğim kadar beyazlaşmıştı. Onlara olan bağımlılığımı yüzüme vurmasından nefret ediyordum. Ancak karar verilmişti ve artık bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

Buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Sürekli olarak yabancı olduğumu bilmemi sağlayan, sorularım ve endişelerim geçerli değilmiş gibi davranan bir grup insanla birlikte olmak istemiyordum. Diğer pek çok sürü bu şekilde işliyordu ama benimki öyle değildi ve artık ikisi de kadın olan sadece iki üyesi olduğuna göre, bu tür bir muameleye katlanamazdım.

Azıcık açılmış olan yan camlara baktım. Çatlaklardan geçebilmemin hiçbir yolu yoktu. Geçebilsem bile bunu yapmazdım... en azından şimdilik. Ve eğer başka bir sürü katlediliyorsa, yapmak isteyeceğim son şey onlara zamanında ulaşmamızı engellemek olurdu.

Gururumu bastırarak kollarımı kavuşturup koltuğa geri oturdum. Sürümü bir kez daha düzgün bir şekilde gömmeden bıraktığının farkına varınca tüylerim diken diken oldu.

Kayıp sürü bağlantılarının soğukluğu arttıkça göğsüm tekrar ağrıyor ve bana kız kardeşime bir şey olursa haydut bir kurt olacağımı hatırlatıyordu. Kurdum kafamın içinde inledi. Onu kaybedersem, bana ne olacağından emin değildim. Devam edecektim çünkü Reid'in inat uğruna bir galibiyet yanılsamasına kapılmasına izin vermeyecektim. Ama Briar'ın eve dönmeyeceği düşüncesi bile kalbimin zonklamasına neden oluyordu.

Gage'in gözleri parladı ve kaşlarını çattı, hiç şüphesiz diğerleriyle sürü bağlantısı kuruyordu, böylece ben duyamayacaktım. Bu benim için sorun değildi. Onların sürüsünün bir parçası değildim, olmak da istemiyordum. Tek başıma daha iyiydim.

Ağaçların pencerelerin önünden geçişini izledim, bu da biraz başımın dönmesine neden oldu. Ön tarafa bakıp dördünü görmektense bu rahatsızlığa katlanmayı tercih ederdim. Belki de vefasızlık ediyordum ama umurumda bile değildi.

Yolculuk sessizdi ve nereye gittiğimizi sormak için nefesimi boşa harcamadım. Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım, kendimi merkezlemeye çalıştım. Bir öfke, acı ve kayıp kasırgası ruhumu kasıp kavurdu ve daha önce olmayan ekstra bir enerji kanımda dolaştı. Bu babamdan gelen alfa güç transferi olmalı.

Bunun farkına varmak, etrafım oksijenle çevrili olmasına rağmen boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Tüm bu değişiklikler bunaltıcıydı ve her şey yoluna girdiğinde nasıl bir insan olacağımdan emin değildim. Şimdilik tüm odağım Briar'ı bulmak ve onu güvenli ve sağlam bir yere götürmek olmalıydı.

Rüzgâr camların önünden hızla geçiyor ve yolun her kıvrımında bedenim sallanıyordu. Gözlerimin arkasındaki baskının hafifleyeceğini ummuştum ama sürümün evinden uzaklaştıkça, durumun gerçekliği içime işledikçe kendimi daha da yalnız hissediyordum.

Bir emniyet kemeri çözüldü ve gözlerimi açtığımda Xander'ın bana doğru tırmandığını gördüm. Sol tarafıma yattı, vücudu yan tarafıma bastırıyordu.

Sinmeyi reddederek çenemi kaldırdım. Tek başıma dört kişiydiler ama yardımlarına olan ihtiyacımı yüzüme vurmaya başlamışlardı bile. Durumu daha da kötüleştiremezdim, özellikle de eskisi kadar yaralı olmadığım için.

"Sen iyi misin?" Xander sordu. "İyi görünüyorsun-"

"Bunu gerçekten bana mı soruyorsun?" Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkmıştı ama kahretsin. Ne kadar aptalca bir soruydu. "Katledilen sürümü gömülmeden geride bıraktık ve kız kardeşimin yerini bulmaya hiç yaklaşmadım. Sadece bu da değil, şu anda başka sürü de birkaç gece önce benim başıma gelenlerin aynısını yaşıyor. Gerçekten iyi olmamı mı bekliyorsunuz?"

Yüzünü buruşturdu, öfkem bir parça dağıldı, sonra iç çekti. "Bu adil ve aptalca bir soruydu. Vampirlere yardım etmek için Asheville'e gitmek için acele ediyoruz."

Başım geriye gitti. "Vampirler mi?" Tüm olası senaryolar arasında bu aklımın ucundan bile geçmemişti. Kurt şekil değiştirenler ve vampirler birbirlerinden nefret etmeseler de, asla birbirimizin arkadaşlığını istemezdik. "*Vampirlere* yardım etmek için sürümü gömülmeden mi bıraktık?" Öfke intikam duygusuyla geri döndü.

"Biz mi?" Ryker aynadan bana bir kez daha ters ters baktı. "Biz diye bir şey yoktu.

Biz oradaydık prenses. Xander, Kendric ve bendim."

"Kahretsin, Ryker." Gage torpido gözüne vurdu. "Bizim için nasıl olduğunu hatırlamıyor musun? Bir hafta boyunca ölülerimizi gömememiştik. Onun için sadece iki gün oldu ve sırtını dayayabileceği hiçbir sürüsü yok. Pislik gibi davranmayı bırakmalısın."

Ryker'ın karşılık vermesini bekledim ama sessiz kaldı. Nedense bu, aynı şekilde karşılık vermesinden daha rahatsız ediciydi.

Gözlerim yaşardı ve onları tutmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Dağılamazdım ama Gage'in benim için alfasını üzme riskini almasını beklemiyordum. Sadakati bir saniyede değişebilirdi, özellikle de Ryker onun üzerinde alfa iradesini kullanırsa. Grimstone alfalarının gerektiğinde güçlerini sürülerine karşı kullandıklarına, sürü üyelerine özgür iradeleri dışında şeyler yaptırdıklarına dair söylentiler duymuştum.

Gage, Ryker'a kaşlarını kaldırarak bir şey yapması ya da söylemesi için meydan okudu. Hiçbir şey olmayınca Gage bana döndü. "Sürünüzü terk etmemizin doğru olmadığını biliyorum, özellikle de yağmur koku izlerini silmişken, ama kurtlar bize sırtlarını döndükten sonra vampirler bize zeytin dalı uzattı. Ayaklarımız tekrar yere basana kadar onlarla izin verdiler."

Gözlerim büyüdü. "Ne demek istiyorsun, seni içeri mi aldılar?"

"Senin sürün ve diğerleri yardım onlar bize yardım etti," diye girdi Ryker. O soğuk, karanlık bakışlar dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "Bilmen gereken tek şey bu. Onlara yapılan saldırı geride taze kokular bırakacak ve bu kokular sizin sürünüzün bölgesinden alabileceğimiz her şeyden daha güçlü olacak."

Xander pencereyi işaret etti. "Bu yağmurda şart değil."

Koltuğun kenarından Kendric'in gergin olduğunu fark ettim. Onlarla geçirdiğim kısa süre boyunca, grubun en az konuşanı olduğunu zaten tespit etmiştim, ama tek kelime etmemişti ve diğerlerimizden daha da gergin görünüyordu.

"O zaman geri dönüp gitmemizi mi istiyorsun?" Ryker tükürdü ve kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

Çenesini sıkın Xander omuzlarını geriye attı. "Ben öyle bir şey demedim. Sadece umutlanmamamız gerektiğini anlatmaya çalışıyordum. Fırtınayla birlikte bir ton yağmur yağdı. Tabii ki ortaya çıkmamız gerekiyor. Eğer yapabiliyorsak yuvaya yardım etmeliyiz. Onlara borçluyuz."

Havayı bir kez daha sessizlik doldurdu ve Xander arkada yanımda kaldı. Bacaklarımız neredeyse hiç birbirine değmiyordu ama bu benim kendimi o kadar da yalnız hissetmemem için yeterliydi.

Birkaç dakikada bir boynumun altı karıncalanıyordu. Her seferinde ileriye bakıyordum ve Ryker'ın beni izlediğini saklamaya çalışır gibi hızla gözlerini kaçırdığını fark ediyordum.

Bir on beş dakika daha geçti ve Shadowbrook'a girdik.

Bu kasaba yaşadığım yere en yakın olanıydı, sadece yirmi dakika uzaklıktaydı. Kader arkadaşına onun gibi davranabilirse, Kader'in

Belki de kurtlar da dahil olmak üzere tüm doğaüstü türlere aynı şekilde davranabilirdi. Reid vampirleri takip etmiş ve sıranın onlara geldiğine mi karar vermişti? Bu noktaya kadar sadece kurt şekil değiştirenler saldırıya uğramıştı.

Şehir sınırlarına yaklaştıkça evler birbirine daha da yaklaşıyordu. Ryker dönüp şehir merkezini oluşturan çeşitli tuğla binaların arasından geçerken yağmur üzerimize yağmaya devam etti, küçük ticari mağazaların, restoranların, barların ve yağmur geçtikten sonra bu gece meşgul olacak kulüplerin yanından geçti. Farklı büyüklükteydiler ama blok blok birbirlerine bağlıydılar.

En büyük kulübün tuğla binasının hemen yanında iki vampir evi vardı. Her birinde yaklaşık on vampir yaşıyordu, böylece hem turistlerden kolayca beslenebiliyor hem de insan gibi görünerek gözlerden uzak kalabiliyorlardı. İki katlı evlerin her biri gri tuğladan yapılmış ve gotik bir hava veren dik eğimli bir çatıya sahipti. Ana caddeye en uzak olan son evin ön kapısı açıktı.

Hayvan formundaki bir şekil değiştiren o devasa kapıyı açamazdı ve bir vampir onların gelişinin kokusunu alabilirdi.

Ryker arabayı evin önüne çekip park etti ve beşimiz de arabadan indik. Bir çığlık sanki o kişi ölmüş gibi kısa kesildi.

Kendric hiç duraksamadan eve doğru koşmaya başladı.

Ryker'ın bakışları bana takıldı ve başını salladı. "Tabii ki hayır. Sen Suburban'da kalıyorsun."

Bu tartışma için zamanımız olmadığını bilerek güldüm. Hem zaman çok önemliydi hem de sırlıslık olmuştuk. "İçeri girip saldırıların arkasında Reid'in olduğuna dair kanıt bulacağım." Blackwood sürüsüne saygı duyulurdu, bu yüzden onları sürümü katletmekle suçlayacaksam kanıta ihtiyacım . Aksi takdirde, intikam almaya çalışan aşağılanmış bir aşık gibi görünürdüm.

Bu ihtiyacım olan son şeydi.

"Siz ikiniz bunu durdurmalısınız. Kanın kokusunu almıyor musunuz?" Gage evi işaret etti. "Bir saldırı oluyor." Sonra yanında Xander olduğu halde eve doğru koşmaya başladı.

Ryker'ın eli elimi tuttuğunda takip etmek için adım attım.

"Ciddi şekilde yaralanmışsın-" diye başladı ama bir çığlık onu .

İkimiz eve doğru yola çıktık.

Öndeki kemerli çift kapıdan geçip doğruca oturma odasına girdik, neredeyse Gage ve Xander'a çarpıyorduk. İç duvarlar gri taştandı ve sola doğru yükselen kavisli bir merdiven vardı.

Koyu renk saçlı bir kadın siyah deri koltuğun arkasında yere yayılmış yatıyordu. Bakır rengi kan kokusu, vampirlere özgü mide bulandırıcı tatlı kokuyla birlikte burnuma çarptı ve bu koku bir kez daha şekil değiştirenlere işaret eden hafif misk kokusunu bastırdı. Hâlâ ayırt edici bir şey seçemiyordum.

Kendric'i hiçbir yerde bulamadık ama dördümüz birden yerdeki kadının yanına koştuk. Kalbi hâlâ atıyor olmasına rağmen göğsü zar zor hareket ediyordu. Boynundan kan fişkırıyordu ama boğazı tamamen parçalanmamıştı.

"Annabelle," diye soludu Gage, onun yanında diz çökerek. Onun elini kendi elinin içine aldı. "İyi olacaksın."

Homurdanır gibi bir ses çıkardı ve dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Kötü..." diye homurdandı, kelimeleri neredeyse duyulmuyordu "...yalancı."

"Gidip onun için insan kanı bulacağım." Xander aceleyle ön kapıdan çıktı.

"Vakit yok," diye mırıldandı ama adam onu duyamadı. Arıyor olmalıydı Birinin buraya geri getirmesi için.

"Bir şeyler denemek zorundayız. Ölmene izin veremeyiz." Gage'in kaşları çatıldı ve elini daha sıkı kavradı.

Ama onu rahatlatmaya çalışırken bile, gözümün önünde teni solgunlaştı. Boynundaki yaradan akan kan, yaraya bastırmak için kullandığı elinin parmakları arasından damlıyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" Ryker onun diğer yanında durmuş, kollarını kavuşturmuştu.

Cevap vermek için ağzını açtı ama nefesi kesildi ve sonra hırıldayarak ciğerlerini bir kez daha doldurdu.

Büyükannemin ölmeden önce çıkardığı ölüm çingırağına benziyordu. Bu kadının fazla zamanı kalmamıştı.

"Kahretsin, Annabelle." Ryker çömeldi ve onun kolunu salladı. "Bunu sana kim yaptı? Ne gördün? Cevaplara ihtiyacımız var."

"Ryker, dur." Gage'in kaşları çatıldı. "Mücadele ediyor. Kendine gelene kadar onu zorlamayın."

"Bunun için vaktimiz yok." Ryker dişlerini gösterdi. "Bunu başaramayacak. Ölmeden önce bize anlatabileceklerini anlatması gerekiyor."

Kalbim sızladı. Şu anda Annabelle'in rahatlamaya ve onu önemseyen insanların olmaya ihtiyacı vardı. Ryker'ın, Annabelle'e kimin baktığını bilmek istemesini anlıyordum.

Ona saldırmıştı, ama sürümün öldürüldüğü gece gördüklerime dayanarak, kim olduğunu bildiğimden şüpheleniyordum, yine de kafamı toparlamakta zorlanıyordum. Ve hızla güç kaybediyordu.

Ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey daha da derin bir çığırak sesiydi.

Ryker onun üzerine eğildi ve kulağını ağzına dayadı. "Tekrar söyle."

Dudakları kıpırdadı, ancak çığırak sesinden başka bir şey duyamadım, sonra kalbi durdu ve göğsü indi. Eli gevşedi ve yere düştü.

Ölüm onu almıştı.

"çocuğu." Ryker'ın yüzü öfkeyle buruştu. "Bilmem gerekirdi."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Annabelle ona söylemeyi başarmıştı. "Reid olduğunu doğruladı mı?"

CH6PHER HEN

H yüzü kızardı ve gözlerinin üzerinde bir tür film parladı. Gözlerimi kırptım. Gözlerimi her açtığımda parlaklık devam etti.

Burun delikleri alevlenirken doğruldu. "Adira'yı bulmamı ve korumamı söyledi. Ondan sonra tek kelime bile anlayamadım. Ona saldıranlar hakkında bildiği her şey onunla birlikte öldü."

"Ryker," diye homurdandı Gage vampirin üzerine eğilip onu daha rahat ettirmeye çalışır gibi ellerini iki yanına koyarken. "Planın nedir? Bir sürü vampir öldü."

Onun şefkati karşısında kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Bir zamanlar Reid'in de böyle nazik olmasını beklerdim ama sürümün dışındaki herhangi birinin bana bu kadar çabuk sırt çevirebileceğini öğrenmiştim. Kalbimin etrafındaki duvar bir kez daha sertleşti. Kendimden başka kimseye güvenemeyeceğimi hatırlamam gerekiyordu.

"Kendric yukarı çıktığından beri çevreyi kontrol etmeye gidiyorum." Xander Annabelle'in başının etrafında dolaştı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Benimle gelmek ister misin?" Gözleri benimkilere kaydı.

"O benimle kalıyor." Ryker bir eliyle havayı kesti. "Ember ve ben ön tarafa giderken siz ikiniz arka tarafta bir iz yakalayabilecek misiniz bir bakın. Görevimize odaklanmanızı istiyorum, onun etrafını koklamanızı değil."

Gözlerimi devirmek istedim. Her hareketimi izlemek niyetindeydi ve sürüsünün beni ondan koruma eğiliminden hoşlanmadığına emindim. Yine de endişesi benim güvenliğim için değildi. Ryker akıllıydı ve eğer saldırganlar Briar'ı ele geçirdiyse, kız kardeşimle olan sürü arkadaşı bağlantım nedeniyle onları bulması en muhtemel kişinin ben olduğumu biliyordu.

"Tamam." Xander kapıya doğru koşmakta tereddüt etmedi.

Gage ayağa fırladı ve tartışmayı düşünüyormuş gibi durakladı, ama o konuşmadan Ryker bileğimden tuttu ve beni ön kapıdan dışarı çıkardı.

Zaman kaybetmek istemediğim için tartışmadım. Ryker ve ben en azından bir konuda hemfikiridik; birbirimize ihtiyacımız vardı. Benim ona kız kardeşimi geri getirmesi için ihtiyacım vardı, onun da bana daha fazla cevap bulması için.

İçeride güçlü bir koku fark etmemiştim ama bunun vampir kanının baskınlığından kaynaklandığını umuyordum. Vücudumu bir ürperti sararken ikimiz ön kapıdan içeri süzüldük. Etrafta bizi izleyen birileri var mı diye bakındım ama yağmur yağmaya devam ederken hiçbir şey göremedim. Tek ses yoldan geçen bir avuç araba ve yağmurun çatılara sıçramasıydı.

Havada yine kurtları işaret eden hafif bir misk kokusu ama belirgin bir şey bulamadım. Yağmur yüzüme vururken topuklarımın üzerinde geriye sallandım. "Bu nasıl mümkün olabilir? *Az önce* buradaydılar."

Ryker'ın çenesindeki bir kas esnedi. "Biliyorum. Sürümüze ve kraliyet ailesine döndüğümüzde de aynen böyle olmuştu. Reid'in davranışlarına bakarak sizin sürünüzün durumunun farklı olacağını ummuştum ama öyle olmadı. Bunların nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Güçlü bir rüzgâr esmeye başladı, beraberinde daha fazla kokuyu da götürdü ama izlendiğim hissi kaybolmadı. Paranoyaklaşmaktan nefret ederdim ama havada bir uyarı var gibiydi.

Ryker avlunun köşesine yönelip koklarken fark etmemiş gibi görünüyordu. İnsan formunda olmasına rağmen, kurdunun zayıf parıltısının yüzeye çıktığını görebiliyordum.

İçimden bir ses tepki verdi ve ayaklarım benden izin almadan, kendiliğinden ona doğru yaklaştı.

"Orospu çocuğu." Ryker'ın sesi gırtlaktan geliyordu, gözleri normale dönmüştü ama üzerlerindeki tuhaf parlaklık bir şekilde daha da belirginleşmişti. "Bunu nasıl yaptıklarını anlamıyorum."

Yüzü gerildiğinde ve çenesi sıkıldığında, ayaklarım hareketsiz kaldı. İçimde alevlenen her neyse gitmişti. Neyse ki aramızda hâlâ bir metre kadar mesafe vardı.

Hayal kırıklığını anlıyorum. Reid'in bu saldırıları planladığına dair kanıt olmadan kimse bize inanmazdı. Reid beni herkesin önünde rezil ettikten sonra olmazdı, hele de şimdi Ryker ve onun neşeli adamlarıyla birlikte anılıyorken hiç olmazdı. Kendini aşağılanmış bir kadın gibi görünecektim.

Gerçek olmayan bir şeye inanmak. "Tüm bunların arkasında Reid'in olduğunu nasıl kanıtlayacağız ki onu ve sürüsünü cezalandırabilelim?"

"Adira'nın kim olduğunu bulmamız ve kız kardeşinin yerini tespit etmemiz gerekiyor." Binanın etrafından yolun kenarına doğru ilerlerken başını salladı. "Bu şekilde saldırmaları için biraz açıkta olmaları gerekirdi. Ben-" Gözleri bir paket bağlantısı ile parladı ve sonra evin arkasına doğru koşmaya başladı.

Şimdi neyin yanlış olabileceğini merak ettiğimde kalbim duracak gibi oldu. Geride kalmayı reddederek harekete geçtim ve beklediğimden daha hızlı hareket ettim. Taş evin köşesini döndüğümde Ryker, ellerinde bir adam olan Xander ve Gage'e yaklaşıyordu. Güzel kokudan adamın bir vampir olduğunu anladım.

"Bırakın beni," diye homurdandı kollarını kurtarmaya çalışırken. "Kasabaya doğru gidiyordum." Dalgalı saçları koyu renk gözlerinin üzerine düşüyordu, irisleri kıpkırmızıydı; bu da yakın zamanda kana kana içtiğinin kanıtıydı.

"Oh, farkındayız." Xander başının arkasındaki saçları karıştırdı. "Seni sürünme boşluğundan çıkarken gördük."

Ryker vampirin kafatasının bir tarafına bir yumruk attı. Vampirin gözleri geri yuvarlandı ve başı öne doğru düşerek gevşekçe sarktı.

"Onu Suburban'ın arkasındaki iple bağla ve bagaja koy." Ryker sanki bir görevdeymiş gibi evin arkasına doğru yürüdü.

Birkaç adım geriye sendelerken ağzım açık kaldı. "Bu da ne *böyle*?" Az önce gördüğüm şeyi görmüş olamazdım. Yine de zavallı adamın başı gevşek bir şekilde sallanıyordu ve bu da aslında baygın olduğunu vurguluyordu.

Xander ve Gage yüzlerini buruşturdular ama vampiri Suburban'a doğru sürüklemeye başladılar.

Gerçekten de Ryker'ın emrine itaat edeceklerdi.

"Ciddi olamazsın," diye mırıldandım ve Ryker'ın eve girerken arka kapıyı çarpmasını izledim. Bir parçam neyin peşinde görmek için onu takip etmek istedi ama dışarıda kalmam en iyisiydi, özellikle de bir vampirin nasıl öldüğünü gördükten sonra.

Kafamda Rosa'nın görüntüleri belirdi ve midemde bir kez daha safra çalkalandı. Yine de, tekrar dağılmama neden olmayacak odaklanabileceğim bir görevim vardı, bu yüzden Xander ve Gage'in önünde koşarak yollarını kapattım.

"Başka seçeneğimiz yok." Gage kaşlarını kaldırdı. "Eğer emirlere itaat etmezsek bizi alfa-iradesiyle öldürecek. Her iki durumda da Simon aynı duruma düşecek. Tek fark, ikimizin de itaatsizlik etmeye çalıştığımızda Ryker'in kızgınlığıyla uğraşmak zorunda kalıp kalmayacağımız."

Nefesim kesildi. Babam alfa iradesini çok az kullanmıştı ve Reid'le yaşadığı fiyaskodan sonra daha sık olmuştu. Aslında ondan önce, hayatım boyunca sadece bir olay hatırlıyordum, o da sürümüzün bir üyesi olan Steve'in çiftleşmek istediği kadını aldığı için başka bir kurda saldırmak istemesiydi. Babam Steve'in kadının kararına uyması gerektiğine karar vermişti ve bundan kısa bir süre sonra sürümüzü terk etmişti.

Belli ki Ryker'in istediği zaman alfa iradesini kullanmak gibi bir sorunu yoktu.

"Eğer gitmesine izin verirsem-" Ben başladım.

"Bunu yaparsan Simon için daha kötü olur." Gage boştaki elini omzuma koydu. "Eğer Ryker bir şeyler bildiğine inanırsa onu avlayacaktır. Kokusu da taze olur."

"Ne olmuş yani? En azından kaçmak için bir şansı olacak." Saldırıya uğrayan bu zavallı adamın, Ryker onu yumrukladıktan sonra bize bir şey anlatmaya istekli olacağından şüpheliydim.

Xander homurdandı. "Bilinci yerinde değil. Kaçması mümkün değil. Ayrıca, kız kardeşini bulmak için yardımımızı ister misin?"

Evet. Evet, söyledim. Ve vampirin baygın olması konusunda haklılardı.

Yapmak istediğim son şey adamın kaçırılmasına yardım etmek olsa da, Suburban'a doğru ilerledim ve onlar için bagajı açtım. Vampiri bağlamayı reddettim ama Xander ve Gage'e kızgın değildim. Onların elleri mecazi olarak bağlıydı... Simon'ınkinin yakında olacağının aksine.

Birkaç dakika sonra, Ryker ve Kendric üç kapı ötedeki evden çıktıklarında Simon'ı bağlayıp bagaja tıkmışlar ve kapıyı kapatmışlardı. Yüz ifadeleri gergindi ve Kendric'in gömleğinde kan vardı.

"Yola çıkıyoruz," diye duyurdu Ryker ve hepimiz araca bindik.

Daha garaj yolundan çıkmadan kan ve vampir kokusu Suburban'ı kaplamıştı bile. Kendric telefonunu çıkarmış, bir tür mesaj yazıyordu ve ben arkada oturmuş, omzumun üzerinden Simon'ın başının her çarpışta sallanışını izliyordum.

Cevabı bilsem de Ryker ve Kendric'ten duymam gerekiyordu. Yutkundum ve kendimi gerçeğe hazırladım. "Hayatta kalan var mıydı?"

Nedense sessizlik, kelimeleri zaten söylemiş olmalarından daha ağır geldi. Gage bana baktı, gözlerinin etrafındaki deri gergindi.

İnsanların bana narin bir çiçekmişim gibi davranmasından nefret ederdim. Sadece dürüst olmaları ve kelimeleri söylemeleri gerekiyordu. "Hepsi öldü mü?" Tekrar ama daha yüksek sesle sordum.

Tabii ki Ryker "Evet" diye mırıldandı. Bu kelime derin ve ağır bir acıydı, bunu kendi kalbimde anladım. Ona karşı duyduğum öfke biraz olsun azalmıştı ama arkamdaki zavallı, masum adama yaptıklarına hâlâ inanamıyordum.

Kendric şakaklarını ovuşturdu. Gördüğü şeyin benim ölü sürümünden daha kötü olduğunu hayal ettim. Nedense bu bilgi dilime acı bir şekilde oturdu.

Xander uzanıp Kendric'in kolunu okşarken, "Raven iyi olacak, dostum," dedi. "Daha önce de kayıplarla başa çıkmıştı."

"Doğru, ama bir arkadaşının daha elinden alınmasından nefret ediyorum." Kendric telefonu kucağına bıraktı ve başını salladı. "Hayatında o kadar çok insan kaybetti ki."

"Hepimizin var." Ryker boğazını temizledi. "Bunu sakın unutma."

"Hiçbirimiz bunu unutmadık dostum," diye tersledi Gage, Ryker'a sallayarak. "Sanki hepimiz seninle aynı acıyı çekmiyormuşuz gibi davranıyorsun ama çekiyoruz."

Ryker'ın elleri direksiyonda sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Pek öyle görünmüyor. Hiçbiriniz bizi sahte bir göreve gönderdikten sonra kraliyet ailesini ve sürümüzü öldüren saldırganları bulmaya odaklanmadınız, böylece ya korkakmışız ya da işin arkasındaymışız gibi göründük."

Nefesim kesildi. Bu kadar sert bir atmosfere neden olmak istememiştim. Yine de ensemdeki tüyler diken diken olmaya devam etti ve vampirin hâlâ baygın olduğunu teyit etmek için arkama baktım.

"Biz de en az sizin kadar onları bulmaya kararlıyız." Xander burnunu kırıştırdı. "Sürümüzün dışındakiler için de endişeleniyor olmamız hedeflerimizin aynı olmadığı anlamına gelmez."

"Dikkat dağıtıcı şeyler izlerin daha da soğumasına neden olur. Bir an harekete geçebilmeliyiz." Ryker başını salladı. "Vampirlerin yanına daha yeni vardık ama kokular saatler de geliyor olabilir. Günlerce geride kalamayız."

Diğer üçü koltuklarında arkalarına yaslandılar ve sessizleştiler. Bir sürü olmalarına rağmen amaçlarında tam olarak birleşmediklerini fark ettiğimde aklım karıştı. Söz konusu olay onları birbirlerine yaklaştırmak yerine aralarını açmıştı - trajedinin ilişkileri iyi ya da kötü yönde aşırı bir şekilde değiştirmek gibi komik bir yolu var gibiydi.

Ayaklarımı arka koltuğun diğer ucuna attım ve kapıya yaslandım. Vampirin uyanıp bir şekilde bağlarından kurtulma yolunu bulması ve varış noktamıza varmadan önce bize saldırması riskini göze almak istemedim. Her neresiyse artık.

Başımı arkaya yaslayarak gözlerimi kapattım ve aracın sesine odaklandım - motorun mırıltısı ve her birimizin nefes alış veriş. Çantamın görüntüleri aklıma gelmeye çalıştı ve neredeyse kendimi ezici acıya teslim edecektim. Ancak şu anda kendimi kaybedemezdim. Onlarla değil.

Kaybımı bir kenara itmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi, bu yüzden yardım etmek için göğsümdeki belli belirsiz sıcak noktaya odaklandım.

Briar.

Bu sürüyle kalmamın sebebi. Bana yardım etmeyi kabul etmişlerdi ve Ryker sözlerini yerine getirmezse, ayrılmakta tereddüt etmeyecektim.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından araç yavaşladı ve gözlerimi açtığımda ormanla çevrili çakıllı bir yola girdiğimizi gördüm. Nerede olduğumuzu anlamam sadece bir anımı aldı - Shadowbrook Ulusal Parkı

-Ama batan güneş parkın kapalı olduğu anlamına geliyordu. "Burada ne işimiz var?" diye sordum.

"Bazı cevaplar alacağız." Ryker arabadan indi ve kapıyı çarparak kapattı. Suburban'ın arkasına doğru yürüdü ama diğer üçü yerlerinden kıpırdamadı.

Bagaj açılır açılmaz ayaklarımı tekrar döşeme tahtasının üzerine bıraktım. Ryker uzandı ve vampiri sanki iki yüz kilo değilmiş gibi omzunun üzerinden attı.

"Ve tam olarak-" diye başladım ama bagajı kapattı ve ormana doğru yöneldi. Çocuklar yere bakıp kıpırdamayınca neler olduğunu bildiklerini anladım. Sorumu bitirdim. "Bunu nasıl yapmayı planlıyor?"

"Bilmemen en iyisi." Gage ensesini ovuşturdu ve yüzü öne bakmaya devam etti.

Gerildim. "Hayır. Yapmaz." Ryker'ın insanları nasıl sorguladığına dair söylentiler duymuştum ama bunun abartıldığını ummuştum. Evet, bana pek dostça görünmemişti ama beni kurtarmıştı. İşkence tamamen farklı bir seviyeydi.

Diğer üçü cevap vermeyince ayağa kalktım ve orta sıradaki koltukların arasına girdim. İnsanlara, özellikle de yeni kurbanlara işkence etmek zalimliğin ötesinde insanlık dışı bir şeydi ve ben bunu kabul edemezdim.

"Whoa." Xander kolumu tuttu ve onu geçip kapıdan çıkmamı engellemeye çalıştı. "Burada bizimle kalman en iyisi. Güven bana."

Sadece bu sözler bile beni gitmeye daha da kararlı hale getirdi. "Ya kolay yoldan çıkmama izin verirsin ya da dövüşürüm ve yine de zor yoldan çıkarım" diye homurdandım. Benden beş santim uzun bir adam olması umurumda değildi. "Sen seç."

"Bırak gitsin," dedi Gage. "Birinin onu ikna etmeye çalışması gerekiyor ve üçümüz bunu yapamayız."

Dudaklarını büken Xander, bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. "Peki." Kapıdan çıkabilmem için hareket etti.

Ryker'ın peşinden koştum. Artık onu göremiyordum ama kokusunu net bir şekilde alabiliyor ve bir derenin şırıltısını duyabiliyordum. Ona yetişmek için koştum... ve sonra mide bulandırıcı bir şey duydum.

Gürültüye neyin sebep olduğunu görmek için iki meşe ağacının arasından geçtim ve düşündüğümde de kötüydü.

CH6PHER ELEVEN

M Ağzım açıldı ve gördüklerimi anlamaya çalışırken donakaldım. Vampir kayalık setin üzerine yüzükoyun uzandı, Ryker beline sarıldı, kollarını Simon'ın kollarına doladı, böylece vampir onları hareket ettiremedi. Simon'ın başını sığ ama suya daldırırken, vampir tekmeleyip debelenerek Ryker'ı fırlatmaya çalışıyordu

başarılı olamadı.

Onlara doğru koştum. "Ne yapıyorsunuz siz?" Sesim amaçladığımdan çok daha yüksek çıkmıştı ama daha önce hiç kimseye işkence yapıldığını görmemiştim. Babam böyle taktikler kullanmazdı.

"Bildiği her şeyi öğrenmek." Ryker bana bakma zahmetine girmede, tamamen görevine odaklanmıştı.

"Ölüyse sana nasıl bir şey söyleyebilir ki?" Yanlarına ulaştım ve Ryker'ın kolunu tutarak onu Simon'dan çekmeye çalıştım. "Bırak nefes alsın."

"O bir vampir, Ember." Simon çırpınmaya devam ederken Ryker başını kaldırdı. "Suyun altında bizden daha uzun süre kalabilir, bunu biliyorsun. Ve inan bana, ona işkence etmezsem bize bir bok anlatmaz." Gerçek ay arkasından doğmuş olsa da gözlerinin üzerindeki parlaklık sanki ay irislerine yansıyormuş gibi kalınlaşmıştı.

Elim düştü ve tökezleyerek geri çekildim. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

O anda Simon'ın hamleleri biraz güç kaybetti, bu yüzden Ryker başının arkasındaki saçları tutup kaldırdı.

Simon öksürürken ve büyük nefesler alırken yüzünden sular süzülüyordu. "Bunu bana neden yapıyorsun? Sadece öldür beni ve bitsin bu iş."

"Şu anda kimseyi öldürmeyeceğim." Ryker çenesini sıkı. "Konuyu saptırmayı bırak. Bu gece vampirlere kimin saldırdığını bilmek istiyorum."

"Sana söylersem beni kesinlikle öldürürsün." Simon'ın yüzü tiksintiyle buruştu.

Ryker tereddüt etmeden Simon'ın yüzünü bir kez daha suyun içine bastırdı.

Vampir çılgınca çırpındı ve kalbim kırıldı. Bu adam, ailesinin olmasa bile arkadaşlarının ölümüyle sonuçlanan bir saldırıya uğramıştı ve saldırganlara karşı yardım istedikleri kişi tarafından işkence görüyordu.

Bu sefer iki elimle Ryker'ın kolunu sardım ve çektim. "Sürülerimize ve vampirlere saldıranlardan daha iyi değilsin!" Gücümün tamamen geri gelmemiş olmasından nefret ediyordum. Yine de, hâlâ zayıf olan büyümü kullanmadan bile, Ryker'ın bana doğru eğilmesini sağlayacak kadar sert çekmeyi başarmıştım.

"Belki de değil," diye tükürdü ve doğrulurken kolundaki damarlar şişkinleşti. "Ama ondan cevap alabilmemizin tek yolu bu."

Bu doğru değildi. Bu kadar kötü muamele gördükten sonra neden birileri bizimle bilgi paylaşmak istesin ki? "Onunla konuşmaya bile çalışmadın! Bunu nasıl bilebilirsin?" Vampir evlerine döndüklerinde, Gage ve Xander Simon'ı kaçmaya çalıştığı için çoktan gözaltına almışlardı. Sonra Ryker ortaya çıktı ve Simon'a hemen bir kurban değil de bir mahkûm gibi davrandı.

"Sadece bana güven." Gözlerini bana dikti.

Acıyla alay ettim. *Güven* ona. Kendim ve Briar dışında kimseye güvenmezdim.

Bu benim için sonsuza dek unutulmayacak yeni ve zor bir ders olmuştu.

Kaşları bu tepkiyi beklemiyormuş gibi hafifçe kalktı.

Güzel. Siktir et onu. Ne kuyruğumu *bacaklarımın* arasına sıkıştırabilirdim ne de alfam olmadığı için ona itaat etmeye zorlanabilirdim.

Gözleri parlayarak olağandışı parlaklığı arttırdı ve ne yaptığını biliyordum - sürüsünün geri kalanını çağırıyordu.

Eğer bir şeye kalkışacaksam, bunu şimdi ve diğerleri gelmeden önce hızlıca yapmalıydım. Bu sefer kurdumu çekiştirdim ve gücünün bir kısmını ödünç aldım. Ne insan ne de hayvan tarafım tam güçte olmadığı için henüz büyümü kullanmam gerekmeyeceğini umuyordum ama Ryker'ın birine işkence etmeye devam etmesine izin veremezdim.

Fikrimi değiştirmeden kollarımı kaldırdım ve gözlerinin açılmasına neden oldum. Kavrayışını değiştirdi, ama saldırıma karşı koyamadan omzundan ittim. Gücüme hazırlıklı değildi, daha önceki onu alt etme girişimlerine dayanarak zayıf olmamı bekliyordu ve hareketi dengeleyemedi.

Yanı yere çarptığında homurdandı ve ben de bacağımı Simon'ın belinden çıkarmak için kullandım.

"Dur," diye homurdandı, dizlerinin üzerine yuvarlandı.

Vampir başını sudan kaldırdı ve sürünerek uzaklaştı. Ayağa kalkmaya çalışırken öksürdü ama Ryker dönüp sırtına bir tekme attı. Vampir tekrar dizlerinin üzerine düştü, yüzünü suyun dışında tutmak için nehir yatağını kullanırken elleri su sıçratıyordu.

Ani güç patlamamın Ryker üzerinde daha büyük bir etki yaratacağını ummuştum ama bunu bilmeliydim. Ne de olsa o güçlü bir kurttu.

Simon'ın üzerinden atladım, Ryker bana doğru döndü ve momentumumu durdurmak için kollarını kaldırdı, ben de yaklaşımımı değiştirdim ve tekrar kurduma dokundum. Elleri belimi kavradığında çenesine bir yumruk attım.

Başı yana doğru kaydı ve tökezleyerek geri döndü.

"Koş!" Haykırdım ve tüm ağırlığımı Ryker'ın üzerine vererek onu yere serdim.

Üzerine düştüğümde vücudum sarsıldı ve çarpmanın etkisiyle birkaç taş etrafa saçıldı.

Arkamızdan ayak sesleri geliyordu ve birkaç damla su koluma çarparken aşırı tatlı kokulu bir esinti yanımdan kıvrılıp geçti.

Gerginliğimin bir kısmı vücudumu terk etti. Simon kaçmıştı.

Rahatlamam kısa sürdü. Ryker'ın devasa elleri kollarımı kavradı ve beni üzerinden itti. Vücudum havada uçarken sertçe yan tarafıma düştüm. Ryker ayağa kalkarken omzumdan aşağı keskin bir acı yayıldı.

Yüzü kızarmış ve havayı koklarken burun delikleri açılmıştı. "Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok. Onu bulabilmem için dua etsen iyi edersin." Vampirler bizden daha hızlı koşsalar da hızlarını uzun süre koruyamazlardı ve aşırı tatlı kokuları havada diğer doğaüstü canlılarınkinden daha uzun süre kalırdı.

"Her şeyini kaybetmiş birine işkence etmene engel oldum." Son kelimedede sesim çatallaştı. Simon'ın nasıl olması gerektiğini tam olarak anlamıştım.

hissediordum. O evdeki herkesi kaybetmişti, tıpkı benim sürümü kaybettiğim gibi ve hemen sonrasında işkence görmemiş olmama rağmen hâlâ zar zor çalışıyordum.

Omzumdaki ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalktım ve bana tepeden bakmaya devam etmesine izin vermedim.

Piç kurusu.

Diğer sürülerdeki, sadece sürü arkadaşlarından değil diğerlerinden de üstün olduklarına inanan alfa deliklerine hiçbir zaman katlanamamıştım. İçlerinde öfke kaynayan bir kibirleri vardı, sürümün mümkün olduğunca içimize kapanmasının bir nedeni de buydu.

Ryker irkilmedi bile ama yüzü derin oluklara gömülerek tiksintisini belli etti. "*Hiçbir şey bilmiyorsun,*" diye tersledi ve vampiri kovalayarak iki büyük meşe ağacının arasında gözden kayboldu.

Kalbim sızladı ve ellerimi iki yanımda birleştirdim. Onun tepkisi hayal kırıklığı ve öfke yaratmanın dışında beni etkilememeliydi, bu yüzden başka bir şey hissetmek mümkün olmamalıydı.

İşlenmemiş keder. Duygularımı çılgına çeviren şey buydu ve kesinlikle onunla bir ilgisi yoktu. Yine de kız kardeşimin yerini bulana kadar duygularımı uzak tutmam gerekiyordu. Ryker'la burada olmamın sebebi buydu; bunu unutmamalıydım.

Mideme soğuk, ağır bir düğüm düştü. Ya etrafta tutulmaya değmeyeceğime karar verirse ve kız kardeşimi tek başıma bulmak zorunda kalırsam? Az önce tanık olduğum şeyden sonra, tek başıma gitmenin sadece benim için değil, kız kardeşim için de bir ölüm cezası olabileceğini şüphesiz biliyordum.

Tam peşinden gitmek üzereydim ki Gage, Kendric ve Xander koşarak görüş alanıma girdiler.

Üçünün de kaşları farklı derecelerde çatılmıştı, Kendric'inki açık ara en derin olanıydı. Bana eliyle işaret ederek, "Xander, Gage ve ben Ryker'ın peşinden giderken sen onunla kal," dedi.

Xander'ın başı geriye eğildi. "Ne? Neden ben? Ben de avın bir parçası olmalıyım."

"İşte bu yüzden." Gage başını salladı ve bir adım bile yavaşlamadan Simon ve Ryker'ın izini takip etmek için yanımdan hızla geçti. "Çeneni nasıl kapalı tutacağını bilmiyorsun."

Xander oflayıp puflayarak önümde durdu ve dudaklarını büzdü. "Sanırım bebek bakıcılığı görevini ben alıyorum."

Yaralı omzumdaki kasların yanmasına aldırmadan çenemi kaldırdım. "Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok. Bu çok aşağılayıcı."

Kaşlarını kaldırdı. "Sürüsü öldürülürken kaçan, kız kardeşini kaybeden, neredeyse boğulacak olan ve şimdi de kayıp kız kardeşini kaçırırları bulmak için en çok çabalayan alfayı kızdıran kadın söylüyor bunu."

Sözleri, içimde rahatsız edici bir şekilde oturan aynı korkuyu yankıladı. Açıkta ve değersiz hissetmekten nefret ediyordum ama kader arkadaşım tarafından yüzlerce şekil değiştirenin önünde reddedildiğimden beri kendimi gittikçe daha kötü durumlarda buluyordum... gerçek bir alfanın yaşamayacağı bir şeydi bu. Artık ikimize kimin liderlik edeceği konusunda kız kardeşimin de benim de bir seçeneğimiz yoktu. Ben ondan daha güçlüydüm ve lider olarak en mantıklısı o olsa bile benim kurdum asla onunkine boyun eğmezdi.

Yine de, hepsine zaten görüldüğümünden daha zayıf görünmeyi reddettim. "Öylece durup birine böyle işkence etmesine izin veremezdim. Bu *doğru* değil. O vampir yuvasına yapılan bir saldırıdan kurtulduktan sonra neredeyse ölüyordu. Bunu nasıl haklı çıkarmaya çalışabilirsin?"

Doğruldu ama omuzları çöktü. "Yapamam ama Ryker'ın davranışları yüzünden şu anda fazla seçeneğim yok. *Kendini* toparlamasını ve normale dönmesini umuyorum."

Ellerim gevşedi ve başımı öne eğdim. "Normal mi?"

"Evet. Paketimizden beri böyle-" Yüzü sadece ıstırap olarak tanımlanabilecek bir şekilde büküldüğünde kendini kesti.

Sözünü bitirmesine gerek kalmadı çünkü kalbim bir kez daha paramparça oldu. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum çünkü kendi sürümü düşündüğümde hayal ettiğim gibi görünüyordu. "Daha önce böyle değil miydi?" Benimle çelişmesi için ona meydan okuyarak kaşlarımı kaldırdım. Kraliyet ve koruyucu sürüleri katledilmeden önce bile Grimstone sürüsünün tehditleri ele alış biçimiyle ilgili pek çok hikâye vardı. Bilgi almak ya da bir noktaya değinmek için işkence etmek, aç bırakmak, kafes dövüşü yapmak ve bireyleri dövmek konusunda hiçbir sorunları yoktu, ki Ryker'dan az önce tanık olduğum şey de buydu.

Xander'ın başı geriye gitti. "Yalan söylesem anlardın. Bunu neden sordun ki?"

O haklıydı. Havada hiç sülfür izi yoktu... ama bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu. Yine de nihai hedefim değişmemişti - kız kardeşimi bulmak. "Önemli değil. Bir vampiri avlamakla vakit kaybetmek yerine cevapları aramaya yeniden başlamalıyız."

Geçen her saniye kız kardeşimin hayatını daha fazla riske atabilirdi. Tek tesellim bağlantının hâlâ mevcut olmasıydı. Eğer yakında bir ipucu bulamazsak, kurduma dönüşmek ve sadece bağlantımıza odaklanmak zorunda kalacaktım

onu bulmak için. Bağlantı bu kadar zayıfken uzun ve sıkıcı olacaktı ama elimizdekenden daha iyi olabilirdi, ki o *da hiçbir şeydi*.

"O günden beri öğrendiğimiz tek şey, Ryker bir şeye karar verdiğinde onu caydırmanın mümkün olmadığı. Bizi dinlemediğimiz anda alfa iradesini ve işleri daha da gergin hale getirecek."

Ryker hakkında öğrendiklerim, onun hakkındaki düşüncelerimi daha da doğruladı. Kız kardeşimi bulmama mal olabilecek kibirli bir ukalaydı. Ama karşımdaki her kimse iki sürüyü ve devasa bir vampir yuvasını katletmişti, bu da tek başıma gitmenin benim için bir ölüm cezası olacağını açıkça ortaya koyuyordu.

Belki de ikimizin de işini bitirebilmek için beni bir yere çekmek için kız kardeşimi kullanıyorlardı.

"Doğru kararı verdim." Ağrıyan omzumu görmezden gelerek kollarımı kavuşturdum. "Birine öylece işkence edemezsin, özellikle de tanık olduğu şeyden sonra. Bu insanlık dışı."

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Ryker sürümüz için adaleti sağlamaya çalışıyor ve onu hiç suçlayamam."

Oflayarak kollarımı indirdim. Onunla konuşmak enerji kaybıydı ve benim de harcayacak fazla vaktim yoktu. Ryker onun alfasıydı, yani Xander benimle aynı fikirde olsa bile bu konuda hiçbir şey yapamazdı. "Yani Simon'ı yakalayana ya da onu aramaktan yorulana kadar burada mı kalacağız?" Eğer kendilerini toparlayamazlarsa, tek başıma gidip en iyisini ummak zorunda kalacaktım.

"Evet, çünkü *biz*" - önce kendini sonra da beni işaret etti - "müdahale etmeye devam edersek, işler daha da uzayacak, o yüzden sadece oturun ve sorun çıkarmayı bırakın."

Sorunlar mı? Evet, birini işkenceden kurtarmam böyle bir *sorundu*.

Xander'a nereye gittiğimi söyleme zahmetine girmeden topuklarımın üzerinde döndüm ve araca doğru yürüdüm. Orada durmanın bir anlamı yoktu ve şimdi patlamamın adrenalini azaldığı için ne kadar enerji harcadığımı fark ettim. Bacaklarım her adımda daha zor kalkıyordu ama dişlerimi sıktım ve devam ettim.

Derin bir nefes aldım ve artık karanlık olan gökyüzüne baktım. Briar'dan haber alınamayan bir gün daha geçmişti. Kalbim ağrıyordu ve göğsümdeki soğukluk daha da artıyor gibiydi. Sadece kalan derin sızı bana eskiden orada hoş bir şeyler olduğunu hatırlatıyordu. Briar'ın zayıf bağlantısı bile bana sevdiğim herkesi kaybedebileceğimi hatırlatıyordu. O sadece ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Bir mengene kalbimin etrafını , patlayacağını düşündüğüm noktaya kadar sıktı.

Kanım vücudumda karıncalanıyor ve başım, yaklaşık elli metre ilerimde, ormanın derinliklerinde garip ve farklı bir şeyin saklandığını haykırıyordu. Ama bu hiç mantıklı değildi. Orada birinin olduğuna dair ne bir ses, ne bir koku, ne de başka bir işaret vardı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Biri beni izliyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve başımı ani bir sesin geldiği yöne çevirerek suçluyu aramaya başladım.

CH6PHER HWELVE

Hiçbir şey görmedim ama kanım tam olarak anlayamadığım bir hisle çalkalandı. Kurdum hiçbir şey hissetmese de şüphesiz izlendiğimi biliyordum.

Xander'ın aceleci adımları arkamda durdu ve hareketsiz kaldı. O kadar hafif fısıldadı ki sadece ben duyabildim. "Neyin var?"

Yarım saniyeliğine ikimizin sürüye bağlanabilmesini diledim ama sonra bunun Ryker'ın benim alfam olması anlamına geleceğini hatırladım.

Alfa ile her anlaşmazlığa düştüğümde onun emirlerini yerine getirmeye zorlanacağım bir sürüye katılmaktansa atılmayı tercih ederim.

"Ormanda bir şey var," diye mırıldandım.

Xander yanıma geldi ve aynı yöne baktı. Ne yaptığını biliyordum - kurt hislerini kullanarak neden bahsettiğimi anlamaya çalışıyordu - bu yüzden bana bakıp başını salladığında şaşırmadım. "Orada hiçbir şey yok."

"Evet, var." İçimdeki kurt, orada birinin olduğuna inanmam için hiçbir neden olmadığı konusunda Xander'la hemfikir olarak inlese de bacaklarım hareket etmeye başladı.

Yine de içimde sadece farkındalık olarak tanımlayabileceğim bir şey kıvılcımlandı. Cevapları aramak için daha kalın ağaçlara doğru ilerlemekten kendimi alamıyordum.

"Kahretsin, Ember. Ryker'ı uçurumun kenarına mı itmek *istiyorsun*? O zaten öfkeli ve senin tek kurtarıcı lütfun-"

"Sanki farkında değilmışım gibi davranıyorsun." İçimde bir öfke parladı. "Kahretsin, 'öfkeli' muhtemelen şu anda bana karşı hissettiği öfke ve nefret için yetersiz bir ifade." Yine de tereddüt etmeden ilerlemeye devam ettim.

"O zaman şimdi araca geri dönmemiz gerektiğini biliyorsun. Eğer bizden önce oraya varırlarsa..."

Yaklaşan her adım kalbimin hızlanmasına neden olurken onu duymazdan geldim. En endişe verici sorun, bunun beklentiden mi yoksa korkudan mı kaynaklandığını bilmememdi.

Bir el bileğimi kavradı, beni geriye çekti ve sert, kaslı bir göğse doğru itti.

Kanım kaynadı ve dönüp Xander'ın çenesine bir yumruk attım. Başını yana salladı ve gözleri büyüdü ama tutuşu gevşemedi.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı gözlerini kısarken. Çenesi ona vurduğum yerden kızarıırken bile beni tutmayı bırakmadı. Bunun yerine diğer bileğimi de kavradı.

Homurdandım, kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım ama o çok güçlüydü ve ben şu anda güçsüzdüm. Çabucak toparlanmam gerekiyordu çünkü kimsenin bana hükmetmesine izin veremezdim... özellikle de onlar gibi erkeklerin.

Aklıma gelen diğer tek şeyi yaptım yere tükürerek hoşnutsuzluğumu belli ettim. "Sürünüzün duygusuz ve kibirli olduğunu anlıyorum ama bana bir daha böyle dokunmayın." Rüzgâr dalların arasında dönerek dalların çamurlu zemine düşmesine neden olurken nefesim kesildi. Hava beni bir battaniye gibi sarıyor gibiydi, havadaki soğuğa rağmen sıcak ve rahatlatıcıydı.

Ellerini indirdi ve bir adım geri çekildi. Nefes verdim. Beni bu kadar kolay bırakmasını beklemiyordum, özellikle de az önce çenesine bir darbe almışken ve ben ona tükürmüşken.

Diğer varlığa dair farkındalığım kayboldu ve geride bana Briar'ın bağlantısının hissettirdiklerini hatırlatan hafif bir soğukluk bıraktı.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Bir şeyler yanlış olmalıydı.

Rüzgâr hafifledi ve orman ürkütücü bir sessizliğe büründü. Kurdumun tedirginliği içimde huzursuzca çalkalanıyor ve garip his kayborduğu için beni aynı yöne doğru itiyordu.

Derin bir nefes aldım, bir varlığa dair herhangi bir işaret arıyordum ama uzaktan sadece belli belirsiz uğultular duydum -Ryker ve diğerleri Simon'ı avlıyorlardı.

"Bu da neydi böyle?" Xander yanıma yaklaşarak mırıldandı. Kırıışmış alnı ve gözlerinin etrafındaki gergin deri bir şeylerin ters gittiğini haykırıyordu. Bana doğru çekildiğini hissettiğim bölgeyi taradı.

Midemde bir düğüm oluştu. "Ne demek istiyorsun?"

"O güç fırtınasını hissetmedin mi?" Kurdu büyüünü kullanarak ileri atılırken gözleri parlıyordu. "Rüzgâr doğal değildi."

Alt dudakımı ısırdım. "Emin misin?" Bu bana doğal gelmişti.

"Eminim." Çenesini kaldırdı ve burun delikleri genişledi ama gözlerini başka bir noktaya çevirmedi. "Neden SUV'a geri dönmüyorsun? Ben izler soğumadan araştırırım."

Dişlerimi o kadar sert sıktım ki çenem patladı. "Beni en başta durdurmasaydın çoktan orada arama yapıyor olacaktık." Enerjimi korumak istemeseydim, sırf prensiplerimden dolayı o ahmağı tekrar yumruklardım.

Gözlerini bana dikti ve dişlerini gösterdi; ancak başka bir şey söylemesini beklemedim ve bir kez daha sessizce hissin geldiği yöne doğru ilerledim.

"Araca geri dönün dedim," diye . "Tehdidin geldiği yöne doğru koşmayın."

Hızımı artırırken boğazıma bir homurtu düğümlendi. Kahkahamı yuttum çünkü hâlâ oradalarsa o yöne gittiğimizi kimseye söyleme riskini almak istemiyordum. Artık onları hissetmiyor olmam saklanmadıkları anlamına gelmiyordu. Rüzgârı kontrol edebiliyorlarsa muhtemelen başka şeyler de yapabilirlerdi ama hangi doğaüstü tür rüzgârı kontrol edebilirdi ki? Aklıma en yakın cadılar geliyordu ama o zaman bile havayı manipüle etme yeteneği nadir ve sınırlıydı. Hiç kimse Doğa Ana'nın elementlerini gerçekten kontrol edemezdi.

Yine de, Xander'ın benden ona itaat etmemi beklemesi yine gülme isteği uyandırdı. Şimdilik onlarla birlikte kalmayı kabul etmiş olsam bile benim üzerimde hiçbir söz hakkı yoktu.

"Kahretsin," diye homurdandı Xander benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Ryker beni öldürecek." Sonra bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Gürültü çıkarma riskini göze alarak daha hızlı hareket ettim. Xander, özellikle Ryker'a kıyasla iyi bir adam gibi görünse de, hâlâ sürünün bir parçasıydı ve devam etmemi engellemeye çalışabilirdi.

Ormana odaklandım. Kışa hazırlanan geyiklerin, rakunların ve baykuşların seslerini duyabiliyordum, bu da bir tehdit hissetmediklerini gösteriyordu. Ama Xander da ilk başta tehdidi hissetmemişti ve o büyüü hissettiğinde ben hissetmemiştim, yani neyle karşı karşıya olduğumuzu ya da hayvanların gözlemcinin varlığını hissedip hissetmediklerini kim bilebilirdi?

Sıklaştan çalılardan arasından geçerken burnuma nereden geldiğini anlayamadığım hafif bir çiçek kokusu çarptı. Güneş ışığı ve biraz nane ile gevrek çay yaprakları kokuyordu ve göğsümün derinliklerinde, eskiden yük bağlarımın olduğu yere yakın bir yerde donuk bir ağrı oluşturdu.

Ayaklarım durdu ve etrafıma bakındım. Olması gerekenden daha hızlı dağılan geçici bir kokunun ötesinde kimsenin orada olduğuna dair bir işaret yoktu.

Xander aceleyle alana girdi ama bakışlarımız birleşince durdu. Nefesimi tuttum, bana hakaret etmesine ya da beni buradan sürüklemeye çalışmasına hazırdım ama bunun yerine, sanki beni görmek onu biraz rahatlatmış gibi omuzları hafifçe çöktü. Sonra bakışlarını benimkilerden ayırdı ve etrafı inceledi.

Güzel. Onunla savaşarak enerji harcamak istemedim.

Arkamı döndüğümde, üç büyük meşe ağacının dibindeki sık çalılıklara baktım. Kalın, dikenli bir battaniye gibi serilmiş çalılarla *bir V* oluşturuyorlardı.

-Saklanmak için mükemmel bir yer.

Gece görüşümü ve işitme duyumu geliştirmek için kurduma bağlandım ve onun büyüünden biraz ödünç aldım. Ağaçların ötesini görebilmeme ve kızışan geyiklerin sesini duyabilmeme rağmen, çok hafif bir koku ve malçlara çarpıp bize doğru gelen pençe sesleri dışında hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu.

Kalbim karnıma düştü. Ryker yakında gelecekti.

"Burada birinin olmasına imkân yok." Xander derin bir nefes aldı ve kaşlarını çatı.

"O tuhaf, çekici koku aksini kanıtıyor, gerçi artık neredeyse yok oldu." Bu gerçeği nasıl görmezden gelebildiğini anlamıyordum.

Kaşları öyle bir kalktı ki neredeyse komikti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. Neden tuhaf bir koku almıyormuş gibi davransın ki? "Havadaki koku. Burada bir şey *vardı* ama bildiğim hiçbir doğaüstü türe ya da insana benzemiyor." Kulağa nasıl geldiğini fark edemedim kelimeler ağızımdan çıkmıştı. Mesele de buydu... Kokular yalan söylemezdi ve kokladığım şey için bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Dudaklarını büzdü. "Sen neden bahsediyorsun? Burada anormal bir koku yok."

Tartışmak için ağzımı açtım ama kapattım. O haklıydı. Artık hiçbir şeyin kokusunu alamıyordum. Zihnim bana oyun mu oynuyordu? Ölümün eşiğindeydim, kız kardeşimden ayrılmıştım ve tüm sürümün katledilmesinin yasını tutmamaya çalışıyordum. Buna enerjimin büyük kısmını Ryker'la savaşmak için kullandığım gerçeği dahil değildi ama hayır... Xander da bir şey hissetmişti... benim hissetmediğim bir şey.

Kollarımı kavuşturup başımı öne eğdim. "Ben büyü hissetmezken sen hissettiğini söyledin. İkimiz de yanılıyor olamayız." Kesinlikle olamaz, değil mi? Gerçi... ikimizin de aklını kaçırmadığını kanıtlayacak hiçbir şey yoktu.

"I..." Yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Bunların hiçbir mantıklı gelmiyor."

Bir kez olsun, bir konuda hemfikir olabilirdik. Bir elimi saçlarımda gezdirdim, parmaklarım birbirine dolanıyordu. Nasıl görüldüğümü sadece hayal edebiliyordum ama bu tamamen yüzeysel bir sorundu.

Ryker'ın, Gage'in ve Kendric'in uzaktan gelen ayak seslerini artık seçebiliyordum. Bizden bir milden daha az uzaktaydılar ve son hızla koşuyorlardı, bu da bir dakika içinde burada olacakları anlamına geliyordu.

Xander bir an için gözlerini kapattı. "Araca doğru gitsek iyi olacak. Ryker gelmek üzere ve onlar bölgeyi ararken daha fazla soruna yol açmamanız için ikimizi buradan uzaklaştırmak istiyor."

Reid'in reddinden önce nadiren hissettiğim ve hiç hoşlanmadığım bir his olan öfkenin tanıdık sıcaklığı bir kez daha içime aktı. Şimdi, beni en çok rahatlatan ve acımdan başka her şeye odaklanmama yardımcı olan duygu bu gibi görünüyordu. "O burada değildi ve bizim yaşadıklarımızı yaşamadı, bu yüzden bence arayan biz olmalıyız, onlar değil."

"Bak, çok yorgunsun ve gerekirse seni kolayca kaldırıp götürebilirim." Ona vurduğum çenesini ovuşturdu. "Ve attığın o yumruk beni hazırlıksız yakaladı. Bir daha olmayacak. *Lütfen* bana bir iyilik yapıp bu konuda benimle kavga etmez misin? Ben de çok yorgunum ve Ryker daha da sinirliyen onunla uğraşmak istemiyorum."

Talepkâr değildi, aksine benimle bir insan gibi konuşmak için fazladan zaman ayırıyordu. Hepimizin yorgun olduğunu anlıyordum ve ne yazık ki, özellikle de her şeyi hayal etmiş olabileceğim, belki de aramanın bir parçası olmaya hazır olmadığımı kabul etmek zorundaydım. "Tamam, ama bir kokuya kilitlenirlerse, geri gelip kanıtları kendim görmek istiyorum."

"Onu hep zorlamak , değil mi?" Xander çekti ve sonra gözleri parladı. Birkaç saniye sonra normal renklerine döndüler ve başıyla arabaya doğru işaret etti. "Hadi gidelim. Ryker *tamam* dedi."

Sırtım dikleşti. İsteğimi bu kadar kolay kabul edeceğini tahmin etmemiştim. Belki de beni yolundan çekmek için çaresizdi.

Üçünün bize ne kadar yakın olduğunu duyunca araca geri döndüm. Doğruyu söylemek gerekirse, Ryker'ın yanında daha fazla kalmak istemiyordum. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, olayları ele alış şeklinden o kadar hoşlanmıyordum.

Xander yanımdan ayrılmıyor, ikimizin de aklını kaçırmadığını kanıtlayacak bir delilin aniden ortaya çıkmasını umuyormuş gibi birkaç saniyede bir arkasına bakıyordu.

Bakışlarımı ileriye doğru çevirdim. Bir parçam yanılıyor olmak istiyordu çünkü eğer yanılmıyorsa bu, hakkında hiçbir şey bilmediğim başka bir türün var olduğu anlamına geliyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve soğukluk göğsüme, çok sık hissetmeye başladığım ve onu yakıp yok etmek için öfkeye dönüştürmek istediğim başka bir duygu şeklinde yerleşti.

Korku.

Kısa süre sonra orman seyrelmeye başladı ve ay gece gökyüzünde yükseldi. Baykuşlar uzaktan öttü ve Suburban karanlığın içinde belirdi. Bacaklarım hemen sürüklendi, yorgunluk üzerime çöktü. Sürünerek içeri girecek enerjim yoktu, bu yüzden aracın yan tarafına yaslandım ve park yerinin asfaltına battım.

Xander yanıma geldi ve kapıyı açıp bana içeri girmemi söylemesini bekledim ama bunun yerine kendini yanıma yere bıraktı ve ikimiz sessizce oturduk.

Dünyanın ağırlığı üzerime çökmüştü. Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum ama onun yanında daha rahat oturmaya başladıkça duygularım daha da güçlendi. Rahatlık kendimi bir arada tutmama yardımcı olmuyordu. İçimdeki baraj yıkılmak üzereydi ve acı, öfke ve kalp ağrısı göğsümü eziyordu.

Ayak sesleri bize doğru geliyordu.

Ryker.

Gözleri öfkeyle kararmış bir halde bana doğru yöneldi. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

CH6PHER HHIRHEEN

E öfke bedenimi alev alev sararken, yorgunluk kök salmış, kendi ayaklarımın üzerinde durmamı imkânsız hale getirmişti. Kızgınlığıma rağmen kendime yerden kalkmam için emir veremedim. Bunun yerine kollarımı kavuşturdum ve kabız görünmediğimi umarak kaşlarımı çattım. "Çantamı kaybetmenin bedeli yeterince ağır olmadığı için mi?" Sesim çatallaştı, sesim zayıf ve acınası çıktı ama umurumda değildi. Bir şey yapmamıştım. Benimle bu şekilde konuşmasını haklı çıkarmak için.

Gözlerindeki parıltı bir an için azaldı, sonra yeniden o kadar ağırlaştı ki, irislerinin gerçek rengini zar zor görebiliyordum.

Saçlarından birkaç dal sarkarak bize doğru yaklaştı. Ay ışığı gömleksiz vücudunda parlıyordu ve hain gözlerim kaslarının hatlarına ve yontulmuş karın kaslarında durdu. Vücuduma farklı bir sıcaklık yayıldı, kabul etmeyi reddettiğim bir sıcaklık. Bunun yerine, gözlerimi yukarıya, zalim bir insan için fazla yakışıklı olan yüzüne doğru zorladım.

"Bana bu kozu kullanma." Bana bir parmak salladı. "Biz de sürümüzü kaybettik. Tek kurban sen değilsin."

Acı bir kahkaha çiğ boğazımı parçaladı. "Oh, bir sürü kurban olduğundan emin oluyorsun." Adrenalin sonunda içime pompalanarak yavaşça ayağa kalkmamı sağladı.

Xander kolumu hafifçe çekiştirerek tekrar oturmamı sağlamaya çalıştı.

"Ona dokunma," diye hırladı Ryker, gözleri kalın parıltının ardında bile parlıyordu. Kendric ve Gage arkasından hızla yaklaşırken elleri kenetlendi.

Kendric'in alnı kırıştı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken Gage'in gözleri büyüdü ve iki elini birden kaldırdı.

"Tamam, lanet olsun!" Xander elini bıraktı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Dişlerini sıkkan Ryker'ın göğsü öncekinden daha da fazla kabardı. "Senin yardımına ihtiyacı yok. Anladın mı?"

Doğrusu, ben de aynı fikirdeydim. Kendi sorunlarımla gayet iyi başa çıkabilirdim ama Ryker'ın benim yerime karar vermesinden hoşlanmamıştım. "Eğer bana yardım etmek istiyorsa, bu onunla benim aramda. Bu kararı sen veremezsin."

Ryker'ın nefret dolu bakışları doğrudan üzerime çevrildi ve "Belki senin yerine karar vermiyorum ama benimle aynı fikirde değilse seçimlerini etkileyebilirim ve etkileyeceğim de." diye *homurdandı*.

Ağzımı ekşi bir tat doldurdu. Onun gibi alfalar en kötüleriydi. Bir insanı kesmekten ya da emirlerine itaat etmeye zorlamaktan çekinmezlerdi. Merhum kralinki de dahil olmak üzere tüm güçlü sürüler istediklerini yaptırmanın bir yolunu bulurlardı ve benim sürümün diğerlerinden daha münzevi olmasının bir nedeni de buydu. Hayatımızı mümkün olduğunca kendi şartlarımızda yaşayabilmek için başımızı öne eğmiştik. Bu yüzyıllar boyunca işe yaramıştı, ta ki birkaç gün öncesine kadar.

Sırıttı ve alaycı bir tavırla başını öne eğdi. "Sorun ne? İsteddiğini elde edemediğin için üzgün müsün? Ne yapacaksın? Bana yine yumruk mu atacaksın? İlk seferinde beni şaşırttın ama inan bana küçük asi, diğerlerine yaptığım gibi seni de evcilleştireceğim."

Küçük asi mi?

Ne kadar ironik. Tek istediğim barış içinde yaşamaktı. Şu anda bile tek istediğim kız kardeşimi bulmak ve düşmanlarımızın bizi bulamayacağı bir yere kaçmaktı. Kaybettiğimiz sürünün hayaletlerinin musallat olmadığı yepyeni bir hayat kurmak bir yerlerde yeni bir başlangıç yapmak.

Yine de kimsenin beni kırmasına izin vermeyi reddettim. Huzur içinde yaşamak istiyor olabilirdim ama bu bir zorba tarafından korkutulmaya ya da kırılmaya izin vereceğim anlamına gelmiyordu. "Sana *asla* boyun eğmeyeceğim."

Sanki bir meydan okuma teklif etmişim gibi kaşlarını kaldırdı. Ellerini ovuşturdu ve şöyle dedi: "Biliyor musun? Seni bana boyun eğmeye ve sürüye katılmaya zorlamalıyım. Böylece cevapları olan lanet olası bir vampiri serbest bırakıp sonra da onu aramaktan vazgeçmemiz için ormanda bir tehdit seziyormuş gibi davranmazsın."

İrkildim. Nehirde yaptıklarımın dolayısı bana kızacağını biliyordum ama ormandan bizi izleyen biri olduğu hikâyesini uydurduğumu düşünme ihtimalini hesaba katmamıştım. "Uydurma değildi."

"Bak, olayı *bu* şekilde belirtmeni garip buluyorum." Doğrudan ruhuma bakarken parmak eklemlerini kırdı. "*Herhangi bir şeyden bahsediyor* olabilirsin ve daha da kötüsü, buna kanacak kadar aptal olduğumu düşünüyorsun."

Oflayıp pufladım ve aramızdaki bir metrelik boşluğu ortadan kaldırdım. Ayaklarım sanki gerçek nedenim değil de ona yakın olmak istiyormuşum gibi çok istekli hareket ediyordu; bu da ondan korkmadığımı kanıtlıyordu. Ama bu, sürümün zaafılarından biriydi ve oldukça izole kalmamızın bir başka nedeniydi - *onun* gibi biriyle karşılaştığımızda sinmeyi reddediyorduk. Sırf güçlü bir alfa olduğu için egosunu okşamayı reddettim. "Arkada bizi izleyen bir varlık hissettim," diye fısıldadım. Emin görünmek istemiştım ama belki de hayal görmüştüm. Çok yorgundum, yaralıydım ve sürekli bir şey fırlayıp beni öldürmeye çalışacakmış gibi hissediyordum.

Ryker burnunu çekti ve gözlerini kısıtı. "Yalana dair bir ipucu yok ama kendinden eminmişsin gibi söylemedin. En iyi ipucumuzun kaçmasına izin vermek için benimle kavga etmeni ve nihayet izini bulduğumuzda aniden çağrılmamızı uygun buluyorum."

Başımı salladım. "Hiç de öyle olmadı. Birinin beni izlediğini hissettiğimi sandım."

"*Düşündün* mü?" Ryker öne doğru eğildi.

Kendric ve Gage'in yüz ifadeleri Ryker ve beni izlerken gergindi. Yavaşça Ryker'ı çevrelediler, bakışları ne yapacaklarından ya da ne olacağından emin değilmiş gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Doğrusu ben de emin değildim ama Ryker beni bu dünyada daha önce hiç kimsenin kızdırmadığı kadar kızdırıyordu. Sadece varlığı bile beni rahatsız ediyordu ve bunun benim hakkımda söyledikleri hoşuma gitmiyordu. Ancak, birilerinin bu dünyada doğru olanı savunması gerekiyordu, yoksa Ryker bu dünyayı kendi cehennemine çevirecekti.

Ryker boğazını temizledi. "Herhangi bir gün, yoksa bir sebepten dolayı mı cevap vermemeyi tercih ediyorsun?"

Dikkatimi tekrar ona yönelttim. "Ben emindim ta ki-" Cümlemi bitirememekten nefret ederek irkildim. Ryker sırtarak ellerini birbirine kenetlediğinde, kalan sözcükleri zorla söyledim. "Değildim."

Alaycı sırıtışı yerini sert bir ifadeye bıraktı. "Bu da ne demek oluyor? Orada kimse yoktu, Rebel. Her şeyin kokusunu aldık."

Burası çılgınca konuşacağım ama hatalarımı kabul edeceğim yerdı. "Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama birinin Xander'la beni izlediğini *biliyordum*."

Ryker, "Bunu tarif etmeye *alışmana* ihtiyaım olacak," dedi.

Xander ayağa kalkıp araya girecekmiş gibi arkamdan homurdandı, ben de konuşmaya başlamak için beklemedim. "Farkındalık içimi sızlattı." Bir parçam utançla yüzümü kapatmak istese de ifademi elikleştirdim. Ben bir kurt değiştiriciydim ve kurt bym daha önce hiç sıra dışı bir şey hissetmemişti. Orada birinin olduğunu düşünmek için geçerli bir nedenim yoktu... ama yine de vardı.

Stres, kayıp ve kaos beni etkiliyor olmalı. Hayvanıma bile gvenemiyordum.

"Bununla ne demek istiyorsun? Kurdun bir şey mi sezdi?" Ryker dudaklarını sert bir çizgiye bastırdı.

Evet dersem kurdum zayıf görünecekti ve yalan kokacaktım, bu yüzden itiraf etmekten başka çarem yoktu. "Hayır, hissetmedi. Kurdum hiçbir şey hissetmedi."

"Yani kafanda uydurduğun şeyi o lanet vampirin peşini bırakmamız için bir sebep olarak kullandın." Yüzü kızardı ve göğsünden hafıf bir hırıltı yankılandı.

Xander yanıma geldi ve göğsünü şişirdi. "Dostum, bir anda bir rüzgâr ıktı. Beni de korkuttu, yani sadece o değildi."

"O zamana kadar sana bir şeyler *hissettiğini* söylemiş miydi?" Ryker sordu. "Evet, ama-"

Ryker'ın burnu kırışarak araya girdi: "Duyularına güvenmek yerine onun seni manipüle etmesine izin verdin."

Kader Ryker'la aynı fikirdeymiş gibi, daha önce olduğu gibi aniden bir esinti başladı ve dalların hışırdamasına ve daha fazla turuncu, kırmızı ve sarı yaprağın yere düşmesine neden oldu.

"şimdi de bir şeyler mi hissediyorsun?" Ryker, Xander ve bana dik bakarak tersledi. "Yoksa Rebel bir şey söylemediğine göre, sadece dağlarda sonbahar havası mı hissediyorsunuz?"

Göğsümde onu tekrar yumruklama dürtüsü oluştu. Bu kadar küçümseyici olmasından nefret ediyordum ve onu, bir sürü üyesine ya da başka birine asla bu şekilde davranmayan, en iyi tanıdığım alfabayla karşılaştırmaktan kendimi alamıyordum. Evet, babam hayal gücümü serbest bıraktığım için beni hayal kırıklığına uğratırdı ama aynı zamanda üzerimde daha fazla baskı kurmanın

yardımcı olmazdı. Bir kayıp yaşayan ve bir süre kendinde olmayan ailelere nasıl davrandığını görmüştüm. İşler düzelene kadar beni izcilik görevinden uzaklaştırırdı. Kabul ediyorum, bu gece olanlar gibi bir şeyi asla yapmamıştım ama bir kişi dışında tüm sürümü kaybetmişim ve o da muhtemelen bir an önce bulmam gereken bir düşmanın yanındaydı.

"Bunu bilerek uydurmadım, tamam mı? Ayrıca, alarmı hissettiğimde onun izini bulduğunuzu bilmek için sizinle iletişim kurmamın hiçbir yolu yoktu." Küçük bir parçam hiçbir şey uydurmadığımı haykırdı ama mantıklı tarafım aşırı kaybın bir insana neler yapabileceğini anladı. "Cidden birini hissettiğimi sandım. Ekstra bir şey yoktu. Simon'ın izini sürmen tesadüftü."

Gage Ryker'in omzunu sıvazladı. "Yalan söylüyor olsaydı bilirdik. Sürümüz öldükten sonra günlerce, hatta haftalarca nasıl olduğumuzu hatırlıyor musunuz? Hepimiz diken üstündeydik, her an saldırıya uğrayacağımızı düşünüyorduk. Hatta bazılarımız hâlâ öyle davranıyor."

Gage'in itirafıyla vücudum biraz daha hafifledi. Belki de o kadar da deli değildim. Son zamanlarda, iyileşmek yerine her geçen gün daha da parçalanıyormuşum gibi hissediyordum. Ryker'a bu kadar içerlememin nedeni bu olabilir miydi? Onun gibi olmaktan ve bu süreçte kim olduğumu kaybetmekten mi korkuyordum?

Gözlerini arkadaşına diken Ryker kaşlarını çatı. "Yalan söylemediğini biliyorum ama bu onu ölümün kıyısında bulduğumdan beri başıma büyük bir bela olmadığı anlamına gelmiyor."

Kollarımı kavuşturarak ofladım. "Eğer baş belası derken seninle iyi olmadığımı kastediyorsan-"

"Bir kurbanı dövdüğünü söyleme." Bana doğru iki büyük adım attı ve yüzüme doğru yaklaştı.

Hemen diğer üç adam müdahale etmeye hazırmış gibi kollarını kaldırarak içeri girdi.

Ama onların korumasına ihtiyacım yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirdim, yoksa denerken batardım. Kendimden başka kimseye güvenemezdim. "Neden? Yaptığın şey için biraz pişmanlık duyabilirsin diye mi?" Göğsümde küçük bir umut baloncuğu genişledi. Nedenini bilmesem de, aniden onun iyi bir insan olduğunu itiraf ettiğini duymaya *ihtiyacım vardı*.

"Çünkü Simon iyi bir varlık değil. İşte bu yüzden." Hızla hareket ederek bir elini koluma koydu.

Diğer üç adam öne doğru atıldı ama onun hareketini fark edince geri çekildiler.

Gözlerindeki parlaklık dağıldı ve altını andıran benekleri olan sıcak kahverengiye görmeme izin verdi. Ben o güzel gözlerde kaybolurken kurdum beceriksizce kıpırdandı. Bu ve dokunuşunun vücuduma yaydığı karıncalanmalar arasında, geri adım atıp omuzlarımı dikleştirirken kalbime sertleşmesini hatırlatmak zorunda kaldım. Hiçbir şeyin dikkatimi ona duyduğum nefretten uzaklaştırmasına izin veremezdim. Tek bir görevim vardı ve bu görev bir erkeğe, özellikle de her an bana sırtını dönebilecek birine ilgi duymaktan çok daha önemliydi.

"Sana neden güveneyim ki? Bana güvenmem için hiçbir sebep vermedin ve sürünün ünü her şeyi anlatıyor. Simon'ı tanıyor musun ki?"

Ve aynı şekilde, parlaklık muhteşem gözlerinin üzerine geri yerleşti ve midemdeki garip hisler sakinleşti. İyi oldu. Daha fazla kafa karışıklığına ihtiyacım yoktu. Kendime zarar veren bir yolu kendi başıma yeterince iyi bulmuştum.

"İyi biri olmadığını anlamak için onu tanımama gerek yok." Elini bıraktı ve hırladı. "Ve eğer benim kararımı , o zaman belki de *gitmelisin*."

Kalbim küt küt atıyordu. Briar'ı tek başıma bulmak daha zor olabilirdi.

Derin bir nefes alarak kararlılığımı topladım. "Haklısın. Belki de tek başıma gitmeliyim. Zaten senin maskaralıkların dikkatimi Briar'ı ve gerçek düşmanlarımızı bulmaktan uzaklaştırıyor." Gerçek tehdit yerine masumları kovalayarak zaman ve muhtemelen kendi başıma aramam daha etkili olacaktı.

Gage homurdandı, sert ifadesi kayboldu, ta ki Ryker başını ona doğru çevirip hırlayana kadar.

Gage iki elini de kaldırdı ve gözlerinde bir miktar parıltı olsa da yüz ifadesi ciddileşti. "Ne? Az önce sana haddini bildirdi. Bu biraz ferahlatıcı. Bunu o zamandan beri kimse yapmamıştı-"

Ryker yarı insan yarı hayvan bir sesle, "Onun adını ağzına alma," diye ısırdı, bu da yer değiştirmenin eşiğinde olduğunu gösteriyordu.

Xander omuzlarımdan tuttu ve sırtım araca dayanana kadar beni birkaç adım geriye çekti.

Ryker geri çekildi ve kollarından tüyler fışkırırken bana odaklandı. "Ona dokunma. Sana daha önce de söyledim." Kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi.

"Vites değiştirmek üzeresin ve ben de onu yoldan çekmeye çalışıyordum." Xander bir kez daha sıcak bir şeye dokunmuş gibi ellerini indirdi. "Ne oluyor?"

Neyin var senin? Her zamankinden daha öfkeli davranıyorsun."

Ryker'ın göğsü kabardı. "Çünkü *o* bize katıldığından beri hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyor. Cevap bulmamız gerekirken, onun *hissettiği* hayali doğaüstü varlıkları arıyoruz."

Ne kontrol manyağı ama! Kendi aklımın olması onu çileden çıkarıyordu. "Biliyor musun? Haklısın. Ben seni engelliyorum, sen de beni engelliyorsun. Bağları koparalım ve yollarımızı ayıralım." Briar'a giden sürü bağlantısını takip etmeli, onunla kavga ederek ve değer verdiği bir sürü insanı kaybetmiş bir vampire işkence ederek zaman kaybetmemeliydim.

Ryker çenesini kaldırdı ve bu noktada, parlaklıktan gözlerini bile göremiyordum. "Peki. Git," dedi küçümseyerek.

Kendi başıma harekete geçmeden önce bana izin vermiş olmasından nefret ederek topuklarımın üzerinde döndüm. Şimdi kız kardeşimi hangi sürünün peşinde olduğu belli olan sürünün elinden nasıl kurtaracağımı kendi başıma bulmak zorundaydım. Yine de, daha hızlı cevaplar umuduyla masum insanları avlamak için değerli zamanımı harcamak yerine oraya gitmek ve bunu çözmek daha iyiydi.

Xander'ın yanından geçip aracın arkasına doğru yürüdüm. Büyüdüğüm bölgede olduğumuz için kurt bölgesi sınırlarından kolayca kaçabilir ve kasabaya yakın kalabilirdim. Shadowbrook nüfusunun yarısı insandı, yani burası herhangi bir doğaüstünün resmi bölgesi sayılmazdı.

Asher sürüsünün bölgesine girmemek için ana yola henüz ulaşmıştım ki arkamdan hızla gelen ayak seslerini duydum.

Ryker, "Ember, bekle," diye homurdandı.

Arkamı döndüm ve karşımda durduğunu gördüğümde olduğum yerde durdum.

CH6PHER FOURHEEN

H Başını eğdi ve omuzları çöktü, bu da onu neredeyse farklı bir insan gibi gösterdi. Yere tekme atarak birkaç çakıl taşının yere düşmesine neden oldu.

yolun kenarına dağılıyor ve bir meşe ağacının gövdesine çarpıyor.

Geri döndüğüm için nefret ediyordum. Devam etmeliydim. İkimiz arasındaki bir konuşmadan iyi bir şey çıkmazdı ama olan olmuştu. Onun kendine güveninin azaldığını görmek, kalbimin geçirimsiz kalmasına ihtiyaç duyduğum bir anda kalbimi sızlattı. "Beni biraz daha aşağılamak ister misin?" Alay ettim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Kız kardeşinin peşinden tek başına gitmene gerek yok ve ben de sürümüzden ayrılmanı istemiyorum."

Homurdandım. Pişmanlık dolu ses tonu hiç mantıklı değildi. Beni sudan çıkardığından beri hıyarın tekiydi ve dilimi bu kadar ısırmanın tek nedeni beni boğulmaktan kurtarmış *olmasıydı*. "Buna inanmakta zorlanıyorum. Beni nehrin kenarında yardım almadan bırakacaktın. Sürü üyeleriniz olmasaydı, ölebilirdim."

İrkildi, sonra nefes verdi ve başını kaldırarak göz göze geldik. "Haklısın ama ben gerçek düşmanı bulmaya çalışıyorum ve yavaşlatılmak istemedim.

Korumaya yemin ettiğim binlerce hayat varken söz konusu olan tek bir hayattı." Sertçe nefes alarak başımı salladım. "Bizi korumaya yemin etmişken

kendi türünden birinin ölmesine izin mi verdin? Bunun kulağa ne kadar çelişkili geldiğinin farkında mısınız? Kimin hayatının önemli olup olmadığına

karar vermeye başlarsan, Kader'in rolünü üstlenmiş olursun ki bu da bizim yerimiz değil.

dünya."

Gözlerinin önünde bir kez daha parıltı belirdi. "Olaylarla nasıl başa çıktığım konusunda fikrini sormuyorum. Sadece sen çekip gittiğinde fark ettim ki belki de sana çok sert davranmışım."

"Bana çok mu *sert* davrandın?" Papağan gibi tekrarladım ve çenemi sıktım. Çok sert, birine elinden geleni yaptıktan sonra daha iyisini yapması gerektiğini söylemekti. Bu... bu çok acımasızcaydı. "Neden ne olduğunu söylemiyoruz? Sen kontrol manyağı bir ahmaksın. Sürün için çok üzülüyorum çünkü onları alfa yapmakla ilgili bir sorunun yok ve beni kontrol edemiyor olman seni çıldırtıyor."

"Öyle." İçini çekti, parıltı odak içinde ve dışında titriyordu. "Çünkü bana itaat edilmemesine alışık değilim, özellikle de bir şeyleri belirli nedenlerle yapıyorsam."

"Simon'a eziyet etmek için nedenleriniz varsa, *lütfen* bunları benimle paylaşın. Bana neden yanıldığımı açıklayın." Kollarımı kavuşturdum ve ona meydan okudum. İtiraf etmekten nefret etsem de, Simon'a işkence etmenin doğru karar olduğuna neden bu kadar ikna olduğunu bilmek istiyordum. Başka birine acı çektirmekte bir sorun görmemesinden daha fazlası olmasını istiyordum.

"Sürüme ve sana her şeyi açıklamayı ne kadar de yapamam." Başını salladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bu yüzden bana güvenmek zorundasın."

"Sana *güvenmek* mi?" Ciddi olamazdı. Hayatım boyunca Grimstone sürüsünün nasıl yönetildiğine ve soyluları korumak adına ne kadar acımasız davrandıklarına dair hikâyeler duymuştum ve onunla tanıştığımdan beri bir insanda ve liderde olması gereken pek çok ahlaki değerden yoksun olduğunu fark ettim. "Güvenimi hak edecek *hiçbir şey* yapmadın. Aslında yaptığın her şey, kurt şekil değiştirenlerin şimdilik karışmak istemeyecekleri kadarını yapma çizgisinde nasıl durduğunu görmemi sağladı." Masum bir kurt şekil değiştirene, hatta sürü bağları olan bir cadiya işkence etmeye kalkarsa, türümüz olaya dahil olur ve işler hiç de iyi gitmez.

Yüzünü buruşturdu, gözlerindeki altın rengi benekler kahverengiye ısıtıyordu. "Her şey kraliyet ailesini ve sürülerimizi kimin katlettiğini bulmak için Ember. Bunu görmüyor musun?"

"Hayır, istemiyorum. Ama olsa bile, bir insan olarak kim olduğunu kaybetmenin bedeli buna değer mi?" Sanki cevabı benim için önemliymiş gibi

kalbim hızlandı. Alnı çatıldı, ama sonra garip parıltı bir kez daha gözbebeklerinin üzerine sıkıca kaydı. "Evet, çünkü bizi istedikleri gibi katletmeye devam edecekler ve ben türümüzün koruyucusuyum. İşkenceden zevk almıyorum ama

Yük artık tamamen benim omuzlarımda ve ben de yapılması gerekeni yapıyorum." Sözleri duygusuzdu ve tanıdığım kibirli alfaya uyuyordu.

Öfkem artarken gözlerimi devirdim. Ne tür bir narsist pislik en iyisini bildiğini ve tüm dünyayı tek başına koruyabileceğini düşünürdü? Bir diktatör, işte o. Ve kendi sürüsü için de tam olarak böyle biri olmuştu. "Tüm türümüzü korumayı üstlendiğine göre kendini çok beğeniyor olmalısın, özellikle de kraliyet ailesini ve kendi sürünü koruyamadıktan sonra." Kendi sözlerime şaşırarak elimi ağzıma kapattım. Ne söyleyeceğimi bile düşünmemiştim ve şimdi sesim neredeyse onun kadar zalim çıkmıştı.

Gözleri bir kez daha rengini göremeyeceğim kadar karardı. Sürü üyelerinin bana anlattığı kişiden bir parça kayboldu ve yutkundum. Ancak Ryker'ın bu halini anlıyordum ve onu görmek, onun etrafında asla bulunmamam için tüm nedenleri hatırlamama yardımcı oldu.

"Sanırım böyle bir kayıp yaşadıkdan sonra değişen tek kişi ben değilim." Kaşlarını kaldırdı ve alay etti. "Çünkü senin tepkine bakılırsa, eski Ember böyle bir şey söylemezdi."

Yüzüm kızardı ve az önce beni bu kadar kesin bir şekilde suçlamasından nefret ettim. Doğrusu, ben de ona aynı şeyi yapmışım. Bunu hak etmişim. "Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Benden özür dileme. Ciddiydin." Kollarını kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Sadece bu sözleri bana yüksek sesle söylediğin için nefret ediyorsun. Gördün mü, sadece düşünmekle bunu söyleyecek cesarete sahip olmak arasındaki fark bu."

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bir anda düşündüğüm şeyin benim gerçeğim olduğu anlamına gelmez ve bazen sonuçlarını düşünmeden bir şey söylememek daha iyidir."

"Normal zamanlarda belki, ama *Rebel*, savaştayız. İnsanların *duygularına* hitap edecek zamanımız yok. Eğer bu şekilde zaman kaybedersek, düşmanlarımız bizi bulur ve ölürüz."

Demek istediğimi tamamen anlamamıştı ve ellerim onu boğmak için kaşınıyordu. "Etkilenecek olan sadece duygular değil." Parmağımı ormana doğru salladım. "Az önce bütün bir yuvanın yok edilişine tanık olan birine işkence ettin. Onu boğmaya başlamasaydınız konuşmaya istekli olabilecek birine, özellikle de hepimiz neler yaşadığını anladığımız için."

Ryker inleyerek bir elini yüzüne götürdü. "Şu lanet vampiri unut artık. Ona çok fazla zaman ayırıyorsun."

Aceleci adımlarla ona birkaç adım yaklaştım. "Demek istediğim de bu. Birine eziyet etmekte hiçbir sakınca görmediğin duyulursa sana kim yardım etmek ister?"

"Öncelikle, o bir vampirdi. Hiçbir kurt değiştiren ya da cadı bunu umursamaz." Ryker ellerini indirdi, ifadesi keskinleşti. "İkincisi, stratejime katılmamanız umurumda değil. Kararlarım bana aittir ve gerekli olduğuna inandığım şeyi yaparım. Geri dönmeni istemek için seni takip ettim, yani benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Vay canına. Birbirimizi iyi tanı mıydık ve birbirimiz hakkında bildiklerimiz ikimizi de çıldırtıyordu ama pişmanlık duyarak peşimden gelmiş, sonra da uzaklaşmaya kararlı olduğum o ahmağa dönüşmüştü. Onunla konuşmak için durmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Hain bacaklarıma lanet olsun. "Peki bunu neden yapayım? Az önce bana gitmemi söyleyen sendin. Birkaç dakikalığına üzgünmüş gibi davranarak iyi iş çıkardın. Seni dinlemem için yeterince şey yaptın. *Şimdiye* kadar." Bu kadar aptalca davrandığım için kendimden *nefret ediyordum*. Neden durduğumu bile hâlâ anlamamıştım.

Bu sorunu çözmeye hazır olarak, buradan çıkmak için geri döndüm.

Ayaklar arkamdan süründü ve kocaman bir el bileğimi yakalayıp beni geri çekti.

Kokusu burnuma doldu, başımı döndürdü ve beni daha da kızdırdı. "Bak, anlıyorum, tamam mı?" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sen benimle mutlu. Cevapları bulmaya çalışırken sürü bağlantınızı takip etmeye daha fazla odaklanırsak kalır mısınız?"

Ondan uzaklaştım, bana dokunduğu yerdeki tenim daha da soğudu. "Evet, çünkü senin yöntemin işe yaramadı. Bak bizi nereye getirdi."

Gözleri kısıldı. "Eğer yapmasaydın-"

"Yanlış bir şey yaptığını görmediğimiz bir vampiri dayak yemekten kurtarsaydınız, ihtiyacınız olan her şeyi elde etmiş olurdunuz," diye tersleyerek sözünü kestim. Bütün mesele de buydu zaten. Hâlâ üzgün değildi ama sürüsü benim kalmam için onu etkilemiş olmalıydı. En azından iyi insanlar gibi görünüyorlardı. Aslında, onlar için kötü hissettim. Sadece sürülerini kaybetmekle uğraşmıyorlardı, aynı zamanda kendi istekleri dışında bir şeyler yapmaya zorlanıyorlardı.

Ellerimi havaya kaldırarak ondan uzaklaşmak için birkaç adım geri attım. "Aynı konuşmayı yapıp duruyoruz, o yüzden bağları koparalım ve bitsin. Diğer üçüne beni geri getirmeye çalıştığını ama aramızdaki farkların çok büyük olduğunu söyle. Senin etrafında olarak kendimi daha fazla kaybetmeyi reddediyorum."

Gözlerini kırptırdı ve homurdandı. "Peki. Bu kadar şiddetle onaylamayacağın bir şey yapmaktan kaçınmaya çalışacağım."

"Neden? Doğru olanı yaptığın konusunda bu kadar kararlıysan bunu neden yapasın ki?" Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyım...

- Soğuk farkındalık beni sırlıslıklam etti ve bunun üzerinde kontrolüm olduğunu fark ettim. Bahse girerim sürü üyeleri ona peşimden koşmasını söylememişti. Yürümemi beklememişti. Yalnız kalmak istemediğim için geri çekileceğimi düşünmüştü.

"Çünkü onlar seni hedef alabilecekken senin yalnız olman doğru değil." Ellerini birbirine sürttü. "Kendini savunamazsın ve-"

"Elinizde ipucu yok." Kollarımı kavuşturdum, zafer içimde yükseliyordu. Elinde *hiçbir şey* yoktu ve düşman, nerede konusunda sessiz kalmamalarına rağmen ona ve sürüsüne yine saldırmamıştı. Ancak ben farklı bir hikâye olabilirdim, özellikle de kız kardeşim ellerindeyse. "Ve beni takip etmek için kız kardeşimi kullandıklarını umuyorsun. Sürü bağlantım onların yerini tespit etmek için elinizdeki tek koz." Oyuna gelmeyi reddettim. Belki benim kurdum onunki kadar güçlü değildi ama aptal ya da zayıf değildim. "Senin bana, benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var."

Yüzü kızararak güldü ama sesi gergin geliyordu. "Bu biraz aşırı oldu. Biz dört kişiyiz ve sen de bir kişisin."

"Ama elimde bir şey var." Bu da işe yarayabilirdi. Sadece birinin bilgiyi vermesinden daha uzun sürerdi.

"Bizimle dönecek misin, dönmeyecek misin?" Kaşlarını çatı.

"Tek bir şartla. Bu pazarlığa açık değil. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış birine daha fazla işkence etmek ya da zarar vermek yok." Hoşuma gitmese de işkencenin gerekli olabileceği zamanlar olabileceğini anlıyordum ama Simon'la yaşadığımız bu olay farklıydı. Mükemmel bir dünyada, korkunç bir şey yapan kurt şekil değiştirenleri hapseder ya da sürgüne gönderirdik ama bu sorunu çözmezdi. Dışarıda birlikte çalışan birden fazla sürü olmasa bile bir sürü olmalıydı. Bedeli ne olursa olsun kendimizi savunmak zorundaydık.

Yüzünü buruşturdu. "Ben..."

Ayaklarımın geriye doğru sallandım, bana bunu asla kabul etmeyeceğini söylemesini bekliyordum. Ama gözlerinin rengi parladı ve onun gerçek yüzünü bir kez daha görebildiğimi sandım.

"Bununla mücadele edeceğim, ama kız kardeşini bulmaya odaklandığın sürece seni memnun etmeye hazırım." Boğazını temizledi ve yere tekme attı.

Hava ciğerlerime doldu ve kaşlarım çatıldı. "Az önce şartımı kabul mü ettin?" Yapmasını beklediğim son şey buydu.

"Evet, yaptım." Bunu itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi boynundaki bir damar kıpırdadı.

Bir yanım böbürlenmek ve bunu büyük bir mesele haline getirmek istiyordu ama kaybedecek zamanımız . Bu önemsiz bir şeydi ve kız kardeşimin yerini bulmamın uzamasından başka bir işe yaramayacaktı.

Sürü bağımıza odaklanmam gerekiyordu. Kalbim sıkıştı. Bunu yaparak yüz üç eksik halkayı kabul etmem gerektiğini biliyordum. Kayıpla doğrudan yüzleşmek istemememin Ryker'ın planına uymamı sağladığını inkâr edemezdim. Kederin içime işlemesine izin vermektense her şey daha iyiydi.

Belki de geri dönmemi istemesi o kadar da iyi bir şey değildi. "Tereddüt mü ediyorsun?" Kaşlarını kaldırdı, gözlerindeki benekler ısınma.

Ona zayıflığımı itiraf etmemin imkânı yoktu. "Geri dönelim ve şu işi halledelim." O bilmeden ona yalan söyleyemezdim ama endişemi görmesini de istemiyordum.

Bir şey söylememek için kendini tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Onun yerine başını salladı.

Başka bir şey söylemeden gruba doğru yürüdüm, Ryker da yanımdaydı.

İzleniyor olmanın ürkütücü hissi tekrar içime doldu. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ama gözlerimi ileriye bakmaya zorladım. Zihnimin dikkatimi tekrar dağıtmasına izin veremezdim.

Bir dakika içinde Ryker ve ben diğerlerine katıldık. Kendric diğer ikisinin önünde volta atarken, Gage araca yaslanmış, Xander da kaputun üzerine oturmuştu. Üçü de yaklaşmamızı izliyordu.

"Onu geri getireceğini biliyordum." Gage gülümsedi ve göz kırptı. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştik."

Eğlenmek mi? Gülmek istedim ama bu istek boğazımda düğümlendi. Ryker'la yaptığımız her şey hakkında kavga ediyorduk. Aramızda tam bir anlaşmazlık vardı. "Ben

Buna öyle denebilir mi emin değilim."

Bir cep telefonu çaldı ve Ryker arka cebinden bir tane çıkardı. Ekranı baktı ve kaşlarını çatı. "Vay anasını. Bu hiç iyi değil."

CH6PHER FIFHEEN

İ eğıldi ve ekranı okudu.

Yakın bölgedeki tüm Sürü Alfaları, sürülerin gelecekteki liderliğini tartışmak üzere bir araya gelecektir. Bu Cuma saat 19:00'da Shadowbrook'taki Local Molf Bar'da.

Farkına vardıkça midem bulanıyordu. Artık herkes tüm soyumun öldüğünü düşündüğüne göre, yeni bir yönetici ve kraliyet sürüsü soyu belirlemeye çalışmak için hiç vakit kaybetmiyorlardı. Kraliyet sürüsünün bir parçası olmayan en ufak bir kraliyet kanına sahip olanlar sadece bizlerdik ve alfaların birçoğunun artık şekil değiştirenlere liderlik etmeleri gerektiğine inandıklarından emindim.

Tüm bunların ne anlama geldiğini düşününce kalbim sıkıştı. "Bu korkunç bir zamanlama."

"Neler oluyor?" Kendric kollarını kavuşturarak ellerini koltuk altlarına yerleştirdi.

"Blackwood sürüsü az önce mevcut tüm alfaları toplantıya çağırdı." Ryker daha fazlasını söylememeye çalışıyormuş gibi alt dudağını ısırды.

Xander doğruldu. "Bu çok boktan. O toplantıyı çağırmak *senin görevin* olmalıydı."

Teknik olarak bu doğruydı. Türümüzün hiyerarşisi önce kraliyet kanına, sonra da koruyucuları olarak hizmet eden en güçlü sürüye dayanıyordu, bu da kanım nedeniyle yönetmek için en doğrudan sırada anlamına geliyordu ve Ryker, daha önce böyle bir şey hiç gerçekleşmemiş olsa da, koruyucu olduğu için en güçlü kurt olduğu için sıradaydı.

"Gerçekten şaşırdın mı?" Gage aracın kenarından itti ve burnunu kırıştırdı. "Dışarıdaki her sürü bizden *nefret ediyor*. Ya herkesi koruyamadığımızı ve liderlik etmememiz gerektiğini ya da katliamın arkasında olduğumuzu düşünüyorlar ama bunu kanıtlamanın bir yolu yok. Tabii ki alfaların birçoğu yeni *kral* olmak istiyor."

Ve tabii ki bu mesajı gönderen de *kader ortağımın* sürüsüydü. Reid, biz çiftleştikten sonra, babam olmadığı için onun ve benim yönetime umduğunu açıkça belirtmişti. Sürümü öldürmek onu bensiz bunu başarabilecek bir konuma getirdi.

Midem bulandı ve kusmak istedim. Onların yanında zaten yeterince zayıflık göstermişim, bu yüzden yuttum ve asidin boğazımı yakmasına izin verdim.

"Bu yüzden senin sürünün peşine düşmüş olmalı," diye homurdandı Ryker, az önceki düşüncelerimi yankılayarak. "Tüm bunların arkasında onun sürüsünün olabileceğinden şüphelenmişim. Yaşadığımız yere en yakın sürülerden biri onlar ve senin sürüne yaptıklarıyla şimdi bu olanlar arasında işaretler onları gösteriyor."

Reid beni reddetmiş ve sürümün katledilişinin başlangıcına kendi gözlerimle şahit olmuş olsam da, bu durumla ilgili bir şeyler hâlâ yanlış geliyordu. Sürülerimizin güçlü bir ilişkiye sahip olduğu onlarca yıldan sonra, bize bunu yapmalarını kabullenmek benim için zordu.

Bara girip Reid'i tekrar görme fikri dizlerimin bağını çözdü. Bana yaptığı her şey kendimi hiç olmadığım kadar güçsüz hissetmeme neden olmuş, bu da beni çileden çıkarmıştı. Ve şimdi de türümüze kimin liderlik edeceğini etkileyecek bir toplantı çağırılmıştı. Bu bende onu ellerimle boğma isteği uyandırdı.

Dürtünün şiddeti *beni* boğdu, kendimi başka biri gibi hissettirdi... kanımı buza çeviren karanlık bir versiyonum.

Babam bunu istemezdi. Şu anki düşüncelerimi bilseydi, çok utanırdım. Derin bir nefes alarak elimi karnımın üzerine koydum. "Bu hiç mantıklı değil. Haklı olduğunu ve Briar'ın onlarla birlikte olduğunu varsayalım; sürü bağlantısı şu ankinden çok daha sıcak olurdu. Bundan daha uzakta olmalı." Bağlantısı hâlâ zayıftı - hayatta olduğunu anlamama yetecek kadar.

"Eğer hayatta kaldığınızdan şüphelenirlerse, muhtemelen onu ikinizin iletişim kuramayacağı ve hiçbir şeyi doğrulayamayacağı kadar uzağa götüreceklerdir." Kendric stres atmaya çalışır gibi omuzlarını yuvarladı.

"Evet, çünkü Blackwood sürüsünün kendi sürüsüne saldırdığını görmek hiçbir tehlike yaratmazdı." Gage acı acı homurdandı ve başını salladı.

Doğru ama plan bu gibi görünmüyordu. "Briar ve benim de onlarla birlikte ölmemiz gerektiğine eminim. Reid kardeşimle ne kadar yakın olduğumuzu biliyor. Onu hayatta tutuyor çünkü benim hâlâ dışarıda olduğumu ve onun için geleceğimi biliyor." Boğazımda bir yumru oluştu. Briar'ın sağlığı ya da ona neler olduğu hakkında bir fikir edinememekten nefret ediyordum. Ölmek üzere olabilirdi ve benim hiçbir fikrim olmazdı.

"Topraklarını incelemek için ideal bir zaman; Blackwood alfa ailesi toplantıya odaklanmış durumda." Xander ellerini birbirine sürttü. "Belki de sonunda kimseye işkence etmek zorunda kalmadan bir ipucu elde edebiliriz."

Ryker kaşlarını çatı. "Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Bu planlarının bir parçası olabilir, Ember'ın onlar toplantıyı yürütürken kendi bölgelerini kontrol etmek isteyebileceğini biliyorlar. Onu taht için bir tehdit olmaktan çıkarabilir ve sürünün liderliğe soyunduğu izlenimini verebilirler. Bir tuzağa düşme riskini göze alamayız."

Kalbim sert bir şekilde karnıma düştü. Bunu düşünmemiştim bile, bu da Ryker'la geri dönmenin ideal olmasa da daha iyi bir seçim olduğunu kanıtlıyordu. O strateji kurarak büyümüşü, oysa benim sürüm politikadan uzak , pek çok sürünün sahip olduğu olumsuzluklar olmadan barış içinde yaşamak istemişti.

Belki babam savaş eğitimi almamıza da izin verseydi, Reid'in iyi bir adam olmadığına dair işaretleri görebilirdim.

"Peki ne yapacağız?" Gage tükürdü, tiksinti yüzünden okunuyordu. "Saklanıp toplantıyı onun yönetmesine izin mi vereceğiz?"

Saklanmak istemiyordum ama başka ne yapacağımdan da emin değildim. Zaman dolmadan Briar'ı bulabilmek için başımı eğmem gerekiyordu.

"Hayır. Kimsenin beklemediği şeyleri yaparız." Ryker ellerini önünde birleştirdi. "Rebel takma adını benimseyecek ve toplantıya benimle birlikte gelecek."

Çenem düştü. "Bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ama öyle." Ryker'ın bakışları üzerime dikildi ve sırtarak bir kez daha ısındı. "Çünkü bu onların bekleyeceği son şey. Artık kraliyet soyundan kimsenin hayatta olmadığını iddia etmeye çalıştıkları bir anda ortaya çıkman ve karşı koymaktan korkmadığını görmeleri Blackwood'ların dengesini bozacaktır."

Midem çalkalandı. Ne yazık ki haklıydı. Bunu beklemiyorlardı ama bu gidip sürümü öldüren insanlarla yüzleşmek istediğim anlamına gelmiyordu. Gözlerim yaşarma tehdidiyle yandı. Isırdım

yanagımın iç kısmına, deriye batan dişlerimin keskin acısına odaklandım.

"O haklı." Xander dudaklarını büzdü. "Blackwood'ların planlarını mahvedeceksin, bu da onların düşüncesizce hareket etmelerine ve kız kardeşinin nerede tutulduğunu ortaya çıkarmalarına neden olabilir."

Bu doğru olsa bile, onlara isteyebilecekleri şeyi vermekten nefret ediyordum - beni ölü olarak. Yine de ortaya çıkmazsam ya da topraklarını aramazsam, Briar'ın yalan söylediğini ve benim öldüğümü düşünebilirlerdi. Her iki seçimin de sonuçları olacaktı.

Keşke babam hayatta olsaydı da bana yapmam gereken doğru şey konusunda yol gösterebilseydi. Kalbim ağrıyor, nefesimi kesiyordu. Her iki ebeveynimi ve neredeyse tüm sürümü kaybetmenin acısı beni ele geçirdi. Acıyı kendimden uzaklaştırmazsam, beni aşağı çekeceğinden ve bu süreçte Briar'ı kaybedeceğimden korkuyordum.

Nedense bakışlarım ayaklarının üzerinde ileri geri sallanan Kendric'e takıldı. Sanki derin düşüncelere dalmış gibi aya bakıyordu.

"İçeri girdiğinizde o piçlerin suratlarını hayal edin." Gage güldü. "Bu bekledikleri son şey olurdu."

Dikkatim Kendric'ten, gözleri neşeyle parlayan Gage'e kaydı. Haklı olduğu bir nokta vardı. Eğer öleceksem, en azından Reid'i son bir kez daha rahatsız etme zaferine sahip olacaktım. Bunun da bir anlamı olmalıydı. Yine de kabul etmeden önce Kendric'e "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Dördü arasında en sessiz olan oydu ve farklı bir bakış açısına sahip görünüyordu. Vampirlerin kaybına sanki en az anlaştığımız tür onlar değilmiş gibi yas tutmuştu.

Kendric'in kaşları havaya kalktı ve boğazını temizledi. "Ben de diğerlerine katılıyorum. Ortaya çıkmak stratejik açıdan en mantıklısı." Gözlerini Ryker'a çevirdiğinde gözleri onaylamaz bir ifadeyle karardı.

İrkilmedi, Ryker ya fark etmedi ya da umursamadı. İki elini de kaldırdı. "Yani her şey sana bağlı, Rebel. Sadece benim değil, onların başını ağrıtabilir mısın?"

Güldüm, ses boğazımı tırmıkladı ve beni irkiltti. Kabul etmek zorundaydım, tüm seçeneklerim arasında herkesin en az bekleyeceği seçenek buydu. Belki de sarsıldıklarında hata yaparlardı. "Tamam, ama iki gün içinde değil. O zamana kadar Briar'ı aramaya ara vermek istemiyorum."

"Hangi yöne gideceğimizi bulabilirsen hâlâ sürü bağlantısını takip edebiliriz." Ryker bir elini göğsüne koydu. "Onlarla yüzleşmek ve o şerefsizlerin bunu bir an önce yaptığını kanıtlamaktan yanayım, yani bunu toplantıdan önce yapabilirsek ben varım."

Ryker ve ben ilk kez aynı fikirdeymişiz gibi görünüyordu. Nedenini anlayamasam da midem bulandı.

Analiz istemedim. "O zaman katılıyorum."

Sırıttı ve ben kendimi durdurmadan önce ayaklarım ona doğru biraz ilerledi.

"Gitmemiz gerekiyor." Kendric eliyle aracı işaret etti. "Vampirlere olanlarla ilgilenmek zorundayız. Zaten çok fazla zaman kaybettik."

Ryker'ın yüzünde beliren azıcık nezaket kayboldu. Bunun hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını merak ettim.

"Haklısın." Ryker elini saçlarında gezdirdi ve birkaç tel alnına düştü. "Hadi çıkalım."

Birinin bizi izlediğine dair beni uyaran karıncalanma daha da güçlendi ve omzumun üzerinden hissin geldiği yöne baktım. Tıpkı geçen seferki gibi, orada hiçbir şey yoktu.

"Yine o çekimi mi hissediyorsun?" Xander yanıma gelip o yöne bakarak sordu

Başımı salladım ve bu hissin güçlü duygulardan sonra geldiğini fark ettim. Neden zihnimin benimle oynamasına izin veriyordum ki? "Bir şey yok." Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, bizi geciktirmemeye kararlıyım. Çocuklar gitmeye hazırdı, bu da dinlenebileceğimiz ve Briar'ı aramaya daha erken başlayabileceğimiz anlamına geliyordu.

Yine de his güçleniyor gibiydi, sanki onu dinlememi istiyordu.

"Burada zaten yeterince zaman kaybettik." Ryker elini havada gezdirdi. "Orada kimse yok."

Dişlerimi sıktım, kurdum bizimle konuşma şeklinden hoşlanmamıştı. Yine de onunla tartışmak boşunaydı ve beni sadece daha kötü gösterecekti. Geçen sefer olduğu gibi, orada birinin olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu. Bu kadar yaklaşımları için onları duymamız, koklamamız ya da somut *bir şey* hissetmemiz gerekirdi.

Sahip olduğum tüm özdenetimle kendime arkamı dönüp uzaklaşmamı emrettim.

Gage arabanın kapısını benim için açtı, ben içeri girerken hafifçe eğildi ve bu kez Kendric'le yer değiştirerek arkaya bindi.

En arkaya tırmandım, garip his dağılıyordu. Yine de yan camdan arabanın gittiği yöne bakmaktan kendimi alıkoyamadım.

gelmişti.

Bir dakika içinde herkes yüklendi ve Ryker bölgeyi son bir kez daha taradı.

Bir ışık parıltısı gözüme çarptı ama gözümü kırpmamla kaybolması bir oldu. "Bunu gören oldu mu?" Homurdandım.

"Ne?" Xander bana doğru döndü, alnında endişeli bir çizgi vardı.

"Bir ışık parlaması." Onu olmalıydım ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Kendimi de korkutuyordum.

"Dışarıda hiçbir şey yoktu." Ryker aracı geri döndürürken dikiz aynasına baktı. "Çekmeden önce kontrol ettim."

Neyim vardı benim böyle? Briar çok uzakta olduğu için şu anda bir tür haydut kurt olduğum için aklımı mı kaçıırıyordum, yoksa bu sürümü kaybetmenin acısından kaynaklanan hayali bir his miydi, kurdum biriyle bağlantı hissetmek mi istiyordu?

Gage'in kafası koltuk başlığının etrafından dolandı, dudakları bir çizgi haline geldi. "Belki de biraz dinlenmelisin. Korkunç birkaç gün geçirdin ve az önce yaşadıkların hepimizi farklı şekillerde etkiledi."

Zayıf hissetmekten nefret ediyordum ama o haklıydı. Tam sağlığıma kavuşmamıştım ve neredeyse herkesi kaybetmiştim. Belki de stres bir şekilde insan ve kurt taraflarımın bağlantısını koparmıştı ve ikisi de hayatta kalmaya çalışıyordu, bu da bana garip şeyler hissettiriyordu. Sebebinden emin olamadığım o kadar çok olasılık vardı ki. Belki de her şeyin bir kombinasyonuydu.

Dördü de belli aralıklarla bana bakıyor, kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissettiriyorlardı, ben de o anda bana en mantıklı gelen şeyi yaptım.

Arka koltuğa uzandım ve gözlerimi kapatıp dünyayı görmemeye çalıştım. Dinlenmeye ihtiyacım vardı... acıdan, stresten ve bedenimin ve zihnimin yapmaya devam ettiği taleplerden bir mola.

Farkına bile varmadan uykuya dalmışım.

"Buraya gelmemizi istemeleri gelmemiz gerektiği anlamına gelmez," dedi Ryker sert bir sesle. "Onlara bizim üzerimizde kontrolleri olduğu yanılmasını vermekten nefret ediyorum."

"Dostum, öyle olmadığını biliyorsun," diye homurdandı Kendric. "Raven'a her şeyi anlattığımda, buraya gelip onlarla yüz yüze konuşmamızın en iyisi olacağını söyledi. Ayrıca, burası birkaç gece kalmak için bedava bir yer ve paramız da az."

Ağırlaşan göz kapaklarımı açmaya çalıştım ama zorlandım. Daha fazla uyumak istiyordum ama duyduğum konuşma beni endişelendiriyordu.

"*Onun* hakkında ne diyecekler?" Xander fısıldadı ve benden bahsettiğini tahmin ettim.

Gage iç çekti. "Kim bilir, ama öğrenmek üzereyiz. Hâlâ nereye gittiğimizi haber vermek için onu uyandırmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu doğru değil."

Benim hakkımda konuşuyorlardı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve doğruldum. Sonra tüm dünyam dondu.

Olamaz. Bu bir tür kabus olmalıydı. Dördünün beni *buraya* getirmesi için iyi bir neden yoktu.

CH6PHER SIXHEEN

I Zihnimin bir kez daha bana oyun oynadığını umarak birkaç kez göz kırptım. Ancak, birçok kez önünden geçtiğim ormandaki meşeleri tanıdım ve sonra Ryker oraya giden toprak yola saptı. Şekil değiştirenlerin vampir kraliyet tarafından davet edilmedikçe gitmeleri yasaktı.

Ağzımı her açmaya çalıştığım da, hiçbir kelime oluşmuyordu ve çok geçmeden Shadowbrook'un eteklerindeki kraliyet vampir evi önümde yükseliyordu.

Daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, bu evin ihtişamı ve aynı zamanda korunma şekli nedeniyle zenginliğine dair söylentiler doğaüstü dünyada yayılmıştı. Kraliçe bin yıldan daha yaşlıydı -vampir tarihindeki en eski hükümdarlardan biriydi- ve hüküm sürdüğü dokuz yüz elli yıl boyunca ona iyilik borcu olan cadılar tarafından malikânesinin etrafına korumalar yerleştirilmişti.

Büyünün özü tenimde titreşiyor ve yanardöner bir parlaklık çimenlerin üzerinde yuvarlanıyor, karanlık geceyi hafifçe aydınlatıyor gibiydi. Birlikte, duran taş konağın Viktorya dönemi hassasiyetini arttırdı. Koyu yeşil eğimli çatılar en üst katın her penceresinin üzerinde çıkıntı yapıyor, ince beyaz perdelerin arasından soluk altın rengi ışık sızıyordu.

Birbiriyle uyumlu taş araba yolu, kemerli bir girişe çıkan merdivenleri olan kare bir verandanın önünde dönene kadar kilometrelerce devam ediyor gibiydi. Dairesel yolun ortasında uzun dalgalı saçlarıyla muhteşem bir kadının koyu taştan heykeli yükseliyordu... ve bunun kraliçenin kendisi olduğundan şüpheleniyordum. Taştan bile olsa, göz kamaştırıcıydı.

Kraliyet kurt şekil değiştiren sürüsü dışında hiç kimse buraya gelmemiştir ve o zaman bile, kurt şekil değiştirenler ve vampirler arasındaki barışı koruyan asırlık gelenek için yılda sadece bir kez geliyorlardı. Yaklaşık üç yüz yıl önce kraliçenin kendisi ve yaşamış en güçlü şekil değiştiren alfalardan biri tarafından kurulmuş bir şeydi, ancak iki tür arasındaki küçümseme ve güvensizlik hiçbir zaman tam anlamıyla ortadan kalkmamıştı.

Midem bulandı. Etrafım vampirlerle çevriliydi. Kurtlar kadar güçlü olmasalar da hızlılardı ve burada sayıca *çok* azdık.

"Burada ne işimiz var?" Vampir kraliçe Simon'a ne yaptıklarını öğrenmiş ve bir şekilde Ryker'ı bizi buraya getirmeye zorlamış mıydı? "Ve neden lanet olası ön kapıya yanaşmadan önce beni uyandırmadınız?"

"Vay canına. Seninle birlikte olduğumuz süre boyunca bu kadar çok küfrettiğini duymamıştım." Gage'in kafası orta sıradaki boşlukta belirdi. Yüz ifadesi rahattı, sanki hiçbir sorun yokmuş gibiydi. "Ben de senden daha fazla hoşlanabileceğimi sanmıyordum, seni küçük tükürük ateşi."

Ryker arabayı park etti ve "Ben seni zorlamadan önce kapa çeneni, Gage," diye hırladı.

Üzülecek onca şey varken Ryker Gage'e mi odaklanmıştı?

Kendric omzunun üzerinden baktı. "bir şey yok. Tehlikede değiliz."

Ağzım açık kaldı. Çılgınca bir kâbus mu görüyordum? "Etrafımız vampirlerle çevrili!" Böyle berbat bir rüya gördüğüme göre Simon'a yaptıkları şey peşimi bırakmıyor olmalıydı. Onu serbest bırakan ben olmama rağmen kendimi açıkça suçlu hissetmem ve onlarla birlikte cezalandırılmam gerektiğini düşünmem çok şey anlatıyordu.

"Sana onu daha önce uyandırmamız gerektiğini söylemiştim." Xander kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Onun yerinde olsaydım, ben de üzülürdüm."

En azından *o* anlıyordu, ama kendisinin bu konuda üzgün görünmemesi dünyanın başıma yıkılmasına neden oldu. "Eğer biri burada ne halt ettiğimizi açıklamazsa, gerçekten aklımı kaybedebilirim." Bileğimin iç tarafını çimdikledim, bunun beni içinde bulunduğumuz cehennemden bir an önce çıkaracağını umuyordum. Bileğimden keskin bir acı yayıldı ama vampir kraliçenin evinin önündeki arabada oturmaya devam ettim. Uyandım.

Bu aptallara katılmayı asla kabul etmemeliydim. Ryker'ın çağrısına rağmen içgüdülerime kulak verip onları geride bırakmalıyım.

"Telaşlanmaya gerek yok." Ryker iç çekti.

Dikiz aynasından gözlerini devirdiğini görebiliyordum.

"Telaşlanmaya gerek yok mu?" Kalp atışlarım hızlanmış ve kurdum kıpırdanmaya başlamıştı. "Bizi getirdiğin yere bak. Vampir kraliçe Simon'dan haberdar mı? Çağrıldık mı? Bu yüzden mi buradayız?" Bu, vampirler ve şekil değiştirenler arasında belirlenmiş kurallardan biriydi. Eğer bir tür tarafından diğerine karşı herhangi bir şiddet eylemi gerçekleştirilirse, her iki türün kraliyet ailesi liderleri ve suçlananları çağırabilirdi. Bugüne kadar bu hiç yaşanmamıştı, çünkü çatışmalar çoğunlukla tür içi kavgalar ya da anlaşmazlıklardı, ancak iki ev dolusu vampir katledildikten sonra içlerinden birine işkence etmiştik. Eğer *gaddarlığın* bir tanıma ihtiyacı varsa, bunun arkasına sığınabilirim.

"Biz çağırılmadık." Kendric'in gözleri ısındı. "Buraya iki evde bulduklarımızı onlara bildirmek için geldik."

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, beynim karışmıştı. "Neden sadece aramıyorsun?" Şeffaflığın arkasında durabilsem de, özellikle de aynı düşmana karşı savaşıyorsak, kapıda belirip teslim olmamıza gerek yoktu. Ya Simon'a ne olduğunu öğrenirlerse?

"Çünkü böyle bir şey yüz yüze konuşulmalı." Kendric başını öne eğdi.

Ben daha sormadan konağın ön kapısı açıldı ve nefes kesici bir kadın dışarı çıktı. Çıplak ayakla araca doğru koşarken siyah saçları arkasına dökülüyordu.

"İşte gidiyoruz. Ona tüm detayları ve Adira'yı nasıl bulduğumuzu anlatmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Kendric ve sonra arabasının kapısını açtı.

Kadın doğruca Kendric'in kollarına koştuğunda başım geriye gitti ama bu, Kendric'in kollarını şefkatle kadına sarışını izlerken ciğerlerimin nasıl sıkıştığının yanında hiçbir şeydi. Jestler samimiydi ama aynı türden değillerdi.

Gage kıkırdarak başını salladı. "Sana endişelenmemeni söylemiştim. Endişenizi ve rahatsızlığınızı anlıyorum ama kraliyet ailesinin ölümünden sonra vampir kraliçe bize yardım elini uzattı ve kalacak bir yer teklif etti. Bize kurt şekil değiştirenlerin hepsinden daha iyi davrandılar ve birçoğuyla yakınlaştık."

Ellerimle *bir şeyler* yapma ihtiyacı duyarak enseme ovuşturdum. Sözlerini anlamış olsam da bunların birleşimi bir anlam ifade etmiyordu. Aklımı başıma toplamaya ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak nefes verdim. "Bu

vampirlerin sizi neden yardıma çağırdığını." Şimdi bu o kadar da rastgele ve tuhaf görünmüyordu.

"Sürümüzün yüzyıllardır koruduğu kurt şekil değiştirenlerin aksine, kendi türümüz tarafından terk edildiğimizde vampirler bizi barındırmak ve korumak için evlerini açtı." Ryker'ın çenesi çalıştı, kasları kasıldı.

"Belki de sürünüz bu kadar acımasız olarak tanınmasaydı ve dördünüz önceden aniden kaçmasaydınız, diğer sürüler sizden bu kadar şüphelenmezdi." Diğer sürülerin çoğunu sevmezdim ama kraliyet ailesinin ve Ryker'ın babasının ani ölümleri Ryker'ı tahttan bir adım öteye yerleştirmişti. Tahtı ele geçirmeye çalışmamış olması herkesi daha da tedirgin etmiş, ne planladığını merak eder hale getirmişti. Diğer sürülerin babama ya da bana tahta çıkmam için baskı yapmasının bir nedeni de buydu. Ryker'ın sahip olmadığı kan bağı iddiasına biz sahiptik.

Ryker bir heykele dönüştü ve tüylerim diken diken oldu. Gage ve Xander yüzlerini buruşturduklarında ve bana karşı yaydıkları tüm sıcaklık kaybolduğunda, kalbim duracak gibi oldu. Az önce kız kardeşimi bulmama yardım etmesi gereken dört kişiye hakaret etmiştim.

Ancak eylemlerinden sorumlu tutulmaları gerekiyordu.

Ryker, "Biz kaçmadık, yakınlardaki bir vampir saldırısı için çağırıldık," diye tersledi ve sonra kapısını iterek açıp dışarı çıktı.

Xander başını salladı, onaylamaması Ryker'inkinden daha sertti ve beni Gage'le birlikte araçta bırakarak alfasının peşinden gitti.

Mideme bir utanç düğümü oturdu ve bu hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Gözlerimi ileri dikmiş, Gage'in hoşnutsuzluğunu dile getirip dışarı çıkmasını bekliyordum ama tek yaptığı orada oturup bana bakmak oldu.

Birkaç saniye sonra daha fazla dayanamadım. "Sadece ne istediğini söyle ve diğerleriyle dışarı çık. Bu gece burada uyumayı planlıyorum." Kim bilir kaç vampirle dolu bir yuvaya girmemin imkânı yoktu. Bu adamlar onlara güvenilebilir ve aralarında bir anlayış olabilirdi ama ben güvenmiyordum.

"Ember, mücadele ettiğini biliyorum. Hepimiz mücadele ediyoruz." Gage boğazını temizledi ve devam etmeden önce bir elini dizime koydu, "Ama pek çok insan sürün öldürülürken senin de kaçtığını iddia edebilir. Sana karşı kullanılabilecek aynı suçlamayı savurmanın biraz ikiyüzlülük olduğunu düşünmüyor musun?"

Sözleri karnıma yediğim bir yumruktan daha kötüydü. Acı o kadar keskin ve yoğun ki, acıyı en aza indirmek için kollarımı belime bile doladım. Bazılarının kendim için koştüğumu iddia edeceğini düşünmemiştim.

Koruma. Kız kardeşimi korumak ve babama itaat etmek için hareket etmiştim ama bunu kendi sözlerimden başka bir şekilde kanıtlamam mümkün değildi. "I-"

"Yapma." Gage başını salladı ve hüzünle gülümsedi. "Sanırım şimdilik yeterince konuştunuz. Bizden hikâyemizin bizim versiyonunu hiç istemediniz ve bunun nedenini anlıyorum. Sadece bizi kişisel cehennemimizi yeniden yaşamaya zorlamakla kalmayacak, aynı zamanda kendi cehennemimizi de yeniden yaşamış olacaktınız. Yine de, saldırılar artarken, hiçbirimizin o günleri görmezden gelme lüksüne sahip olduğunu sanmıyorum. En azından kız kardeşinin yerini bulup düşmanlarımızı yenene kadar. Bunu başarmak için hepimizin birlikte çalışması gerektiğinin farkındasınız, değil mi?"

Yüzüm alev alev yanıyordu, tamamen haklıydı ve ben duygularımın yoluma çıkmasına izin veriyordum. Daha önce hiç böyle bir sorunum olmamıştı ama Ryker bir şekilde içimde var olduğunu bile fark etmediğim tüm öfke ve hayal kırıklığını ortaya çıkarmıştı. Öğrenmesi çok zor bir dersti.

"Ben... Ben size güvenemem. Beni koruyacağını düşündüğüm son kişi beni herkesin önünde utandırdı ve ailemi katledebilirdi." Reddedilmenin acısı, Reid'in söylediği sözlerle birlikte içimde alevlendi - *Onda bir sorun var.* Gage kıkırdadı, çoktan alışmış ışıltı gözlerine geri dönmüştü. "Merak etme tatlım. Ryker da sana hiç güvenmiyor ama bizimle ittifak yapmayı kabul ettin. Bunun ötesinde bir şey ... henüz. Ve o zaman bile, bu sadece birbirimizi memnun etmenin ek bir bonusu olabilir." Göz kırptı ve beni tepeden tırnağa taradı, niyetini açıkça ortaya koyuyor.

Gage karşılaştığım en seksi erkeklerden biri olmasına ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olmasına rağmen aramızda hiçbir şey kıvılcımlanmadı.

Garip.

Tek tahmin edebildiğim, bunun Reid'in kader eşim olmasıyla ilgili bir şey olduğuydu, bu da yaşadığım sürece başka birine asla ilgi duyamayacağım anlamına geliyordu. En azından bekâr kalmadan önce birkaç partnerim olmuştu.

Bu gece gittikçe daha iyi olmaya başladı.

"Kulağa ne kadar hoş gelse de, ben pas geçeceğim." Gülümsemeye çalıştım ama yüzümdeki gergin ifadenin gülümsememi engellediğinden hiç şüphem yoktu.

Bir el cama vurarak beni irkiltti.

Gage nefes verdi ve arkasına yaslandı. "Vampirlere olanları anlatmanın zamanı geldi. Raven, vampirlerin hiçbirinin çağrılarına cevap vermediğini bildiği için dağılıyor. İşleri kontrol etmeleri için bir grup muhafızlarını gönderdiler ve kraliçe bir güncelleme talep ediyor."

Çok güzeldi. Hikâyemizin kulağa nasıl geleceğini hayal edebiliyordum, özellikle de Simon'ı öğrendikten sonra. Sadece Ryker ve diğerlerinin saldırının arkasında bizim olmadığımızı söylediklerinde onlara inanmalarını umabilir ve dua edebilirdim. "Onunla konuşmak için içeri girmek zorunda mıyız? Ya işler iyi gitmezse?" Bir yuvanın katledildiğini ve bizim orada kalan son kişiler olduğumuzu bile bile neden buraya gelerek risk aldığımıza dair hiçbir fikrim yoktu.

"Evet ama o burada değil," diye beni rahatlattı Gage. Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burası onun birincil ikametgahı, ancak zaman geçirdiği birkaç evi daha var." Sesini alçalttı. "Hepsi Blue Ridge Sıradağları'nın yakınında çünkü şekil değiştirenlerin çoğunun ve cadıların yaklaşık yarısının yaşadığı yerde olmak istiyor. Ayrıca burası, Asheville ve Charlottesville, Virginia da dahil olmak üzere bölgedeki birkaç şehirde evleri var, ayrıca en yakın çevresi dışında kimsenin nerede olduğunu bilmediği bir yer. Raven daha önce Kendric'e Kraliçe Ambrosia'nın iki gün önce ayrıldığını ve bir tür kutlama için Asheville'e gittiğini söyledi."

Omuzlarımdan bir ağırlık kalktı ve ciğerlerim yeniden özgürce çalışmaya başladı. Ama fazla umutlanmak istemiyordum. Etrafımız vampirlerle çevriliydi ve onların merhametine kalmıştık. "Yine de, onlar-"

"Gitmemizi isteyen Raven'dı." Gage bacağımı sıktı. "Vampirlere saldıranların biz olmadığımızı biliyorlar. Sadece bir güncelleme istiyorlar."

Yutkundum ve çektim. Yalan kokusu yoktu. Buna gerçekten inanıyordu, bu da yardımcı oldu, ama ya yanılıyorsa? Her iki durumda da, artık bir önemi yoktu. Zaten buradaydım ve etrafım sarılmıştı. Gidebilecek gibi değildim. Vampirler beni durdurmasa bile Ryker ve diğerleri buna izin vermezdi.

Gage'in gözleri parladı ve kapıya bir kez daha vuruldu. Ryker Xander'ı itip yolundan çekerken öne doğru eğildim, gözleri kurdunun ne kadar sert ileri fırladığından dolayı parlak sarıya dönmüştü. Kapıyı çekip açtı ve "Çık lan arabadan" diye hırladı.

"Bu da ne-" diye bağırdı Gage ama kafasını Ryker'a doğru çevirince sesi kesildi. "Kahretsin, tamam. Bir an için onunla konuşuyordum. Çok korkmuştu!" Arabadan indi ve Ryker koltuğa atlayarak onun yerini aldı.

Bakışları benimkilerle buluştu ve kurdum karşılık verdi.

Göğsünden derin bir hırıltı geldi ve meydan okurcasına çenemi kaldırdım.

CH6PHER SEVENHEEN

I Bu sefer onu kızdıracak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Ryker bana ters ters baktı diye Gage gibi arabadan atlamayacaktım. Omuzlarımı dikleştirdim, neyi yanlış yaptığıma dair kaçınılmaz tartışmaya hazırdım.

Ağzını açtığında, bir hakaret ya da küçümseyici bir yoruma hazırlanarak irkildim.

"Üzgünüm-" Gözleri döşeme tahtasına doğru kaydı.

Son kısım o kadar boğuktu ki şekil değiştiren kulaklarım bile algılayamadı, ama daha iyisini bilmeseydim, benden özür dilediğini düşünebilirdim. "Ne?"

Gözlerini kapadı ve taşaklarına yumruk atmışım gibi inledi. "Bunu benim için kolaylaştırmayacaksın, değil mi?" Bana baktı, gözlerinin rengi kahverenginin içine gizlenmiş her bir altın zerresini görebileceğim kadar canlıydı.

İçimdeki kurt daha da kıpırdandı ama onu görmezden gelerek önümdeki adama odaklandım. "Dürüst olmak gerekirse ne dediğinden emin değilim." Onu yanlış anlamış olmalıyım.

Boğazını temizledi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Boğazımda bir yumru oluştu ve midem bulandı. "Ne için?" Kafamı kıcımdan çıkarmam gerekiyordu çünkü beni sözleriyle keseceği yer burası olacaktı.

"Seni uyandırıp planladığımız şeyden haberdar etmediğim için." İç çekti ve omuzları düştü. "Senin yerinde olsaydım, vampir bölgesinde için çok kızardım."

İçimde kaynayan tüm öfke soğumuştı, ki bu istediğim bir şey değildi. Ama özür dileyen ve hatalı olduğunu kabul eden birine nasıl kızgın kalabilirdim ki? Hâlâ ona nereye gitmesi gerektiğini söylemek istiyordum ama bunun yerine ağzımdan farklı bir şey çıktı. "Onlara açıkça güvendiğiniz için muhtemelen bunu düşünmediniz bile."

Söylediklerim karşısında gözlerim büyüdü. Ama doğrudu - diğer her şey olup biterken, muhtemelen nasıl hissedeceğimi düşünmemişti.

"*Ben-er-biz* yapmadık." Dudaklarını yaladı ve elini tekrar kucağına bıraktı. "Ama yapmalıydım. Kraliçe Ambrosia'yı sonra, burada kalmaktan rahatsız oluyorsanız gidebiliriz. Simon izimizi sürebileceği için son kaldığımız yerden (seni ormanda bulduğumuz yer) malzemelerimizi topladık ama gerekirse başka bir yer de kiralayabiliriz."

Ne kadar zamandır dışarıdaydım? Alçalan aya baktım. Saat sabahın ikisine yaklaşmış . En az beş saattir dışarıdaydım... ve hâlâ yorgun hissediyordum. "Hepiniz gerçekten burada mı kaldınız..." Sözcükleri söyleyemediğim için konuşamadım. Söylememe gerek kalmadı çünkü gözlerinin kararmasından anladığı belliydi.

İç çekti. "Evet, yaklaşık iki hafta boyunca yeni gerçekliğimize ve diğer şekil değiştiren sürülerin bizim hakkımızdaki düşüncelerine alışmaya çalıştık. Biz ölülerimizi gömerken Kraliçe Ambrosia topraklarımıza geldi." Sesi son kelimede kesildi. "Kendi ayaklarımız üzerinde durana kadar bize güvenli bir yer önerdi. Orada kalamazdık ve uğrayan kurt şekil değiştirenler bizi küçümsediler, biz de teklifi kabul ve iyi ki de etmişiz. Sahip olduğumuz tek destek onlar oldu."

Buna bir itirazım yoktu. Vampirlerdense hakkında hiçbir şey bilmediğim bir cadılar meclisinde kalmayı tercih ederdim. En azından cadıların bizim gibi doğal büyülerini vardı, topraktan gelen büyü. Vampirlerin büyüsü ise yaşamı beslemek yerine kurutmaktan geliyordu. İki büyümüz birbirine tamamen zıttı. Vampirler hızlıydı ama kurtlar kadar güçlü değillerdi. Onları kurt görüşümüzle görebiliyorduk; çok hızlı hareket ettiklerinde bile bulanıklaşıyorlardı ve onlarda olmayan güce sahiptik. "Özellikle Simon'a olanlardan sonra telefonda bir güncelleme yapamaz mıydınız?" Simon'la ilgili haberlerin kraliçeyi ve diğer vampirleri kızdıracığından hiç şüphem yoktu. Kendi türlerine kurtlardan daha sadık olacaklardı.

"Eğer bunun için endişelenseydim, burada olmazdık." Göz kırptı.

Aptal kalbim küt küt atmaya başladı.

Benim neyim vardı böyle? Benimle flört eden hoş, seksi şekil değiştiren beni hiç korkutmamıştı ama Ryker'dan gelen bir saniyelik nezaketle kalbim çılgınca şeyler yapmaya başlamıştı. Bunun nedeni kurdumun Ryker'la benim birbirimiz için bir hiç olduğumuzu ve kader arkadaşımın olan geleceğimin ondan etkilenmeyeceğini bilmesi miydi?

Birlikte bir gelecek kurabileceğim birine karşı bir şeyler hissetmem ve bu kader arkadaşı bağı saçmalığını aşmam gerekiyordu. Reid bana ve tüm sürüme ihanet etmişti ve kız kardeşimi rehin tutuyor olabilirdi.

Başımı salladım ve düşüncelerimi yeniden toparlamaya çalıştım. "Neden bu konuda endişelenmeyesin ki? O bir vampir ve biz de kraliçenin malikanesindeyiz. Eğer ne yaptığımızı öğrenirse-"

Yüzündeki sert ifade geri döndü. "Sana söylüyorum, Simon düşündüğün kişi değil. Her şey yoluna girecek."

"Sen-" Ben başladım ama Ryker kapıyı açtı ve dışarı fırladı.

Ryker bana doğru bir el uzattığında, ağzımı kapattım ve kollarımı kavuşturdum, araçtan inmeyi reddetmek istiyordum.

"Asi, bana güvenmene ihtiyacım var." İfadesi yumuşadı ve elini bana doğru uzatmaya devam ederken bakışlarında bir aciliyet vardı, elini tutmamı istiyordu... ona inanmamı.

Xander, Kendric, Raven ve Gage orada durmuş, ön kapıdan çıkan dört vampirle birlikte bizi izliyorlardı.

Yapmak istediğim son şey vampirlere hakaret etmektir. Eğer isterlerse beni hiçbir tepki olmadan öldürebilirlerdi. Ne de olsa onların topraklarındaydım ve türlerinden birinin işkencesine karışmıştım.

Kendimi orta sıraya doğru tırmanmaya zorladım. İstemedim de olsa elini tuttum ve aramızda bir uğultu başladı. Gözlerindeki altın aramızda akan zayıf elektrikle senkronize olurken nefesim kesildi.

Birden o parlaklık gözlerini bir kez daha kapladı ve hoş bir his kayboldu, elimi onun sıcak, sıkı kavrayışına bıraktı.

Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu ama başka bir ritmi kaçırmadan ilerlemeye devam etmeyi başardım. Elini bırakmam gerekiyordu, hem de hemen; aramızda başka tuhaf bir şey olmadan önce. *Benim neyim var böyle?*

Sürümü kaybetmemin ve kız kardeşimden koparılmamın etkileri olmalı. Resmen haydut gibiydim.

Raven burnunu çekti ve Kendric ile Xander'ın arasına girerek önümde durdu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama gülümsedi ve elini omzuma koydu. "Burada güvende olacağına söz veriyorum. Sana söz veriyorum. Grimstone sürüsünün malikâneye getirdiği herkes, Kraliçe Ambrosia'nın emirleri uyarınca her zaman hoş karşılanır."

"Gerçekten mi bebeğim? Bize güvendiğin için değil mi?" Kendric bir kolunu onun beline dolayarak nazikçe alay etti.

Aralarındaki kolay, romantik yakınlık omurgamın dikleşmesine neden oldu ve kalbimin bu yüzden kıskançlıkla alevlenmesinden nefret ettim.

Reid ve benim de onlar gibi bir şeyimiz olması gerekiyordu.

Gözlerini devirdi ve akan gözyaşını sildi. "Elbette biliyorum ama kraliçenin kararı benimkinden daha büyük bir etkiye sahip."

Dalga geçmeye çalıştığını anlayabilsem de, gözleri perili görünüyordu ve bunun vampir olmasıyla bir ilgisi olmadığından şüpheleniyordum. "Kaybınız için üzgünüm." İçimde onu rahatlatmak istememe neden olan bir şey hissettim.

Kıpkırmızı dudaklarını birbirine bastırdı ve omzumu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Teşekkür ederim. Oradaki vampirlerden biri yakın arkadaşım, bu yüzden aşırı duygusal olduğum için beni affet. Duyduğuma göre aynı şeyi size de söylemem gerekiyormuş. Burada hepimiz bizim için önemli olan pek çok kişiyi kaybettik."

Kükürt eksikliği ve alt dudağının titremesi, onun aslında acımı anladığını fark etmemi sağladı. Adira arkadaş olmalıydı ve Kendric'in ona ayrıntıları anlatırken neden bu kadar üzgün olduğunu da. Göğsümde bir hıçkırık birikti ama şimdi ağlarsam lanetlenirdim. Ryker ve bir grup kana susamış vampirin önünde olmazdı.

Elini bıraktı ve kargaşamı hissetmiş gibi bir adım geri çekildi. "İçeri gel; kraliçe resmi bir güncelleme bekliyor. Bunu baş muhafızına verebilirsin." Dönüp Kendric'in elini tuttu ve ikisi birlikte dört vampirin beklediği kapıya yöneldiler.

Ryker benim tarafıma geçerken Gage de diğer tarafa geçti ve bakışlarım meşe ağaçlarının sıklaştığı evin sağına ve soluna kaydığında nedenini anladım. Her iki tarafta beşer kişi olmak üzere yaklaşık on muhafız bizi uzaktan izliyordu.

Yutkundum ve sadece ikisinin ve Xander'ın beni duyabileceği kadar alçak sesle mırıldandım, "Burada güvende olduğumuzu söylediğini sanıyordum."

"Burada güvende olduğumuzu

, artık tam olarak emin değildim.

Ryker elimi tutup kolundan geçirirken, "Öyleyiz ama düşüncesizce bir şey yapıp burada bizimle kalmana izin verme konusundaki fikirlerini değiştirmeyeceğinden emin olmamız gerekiyor," dedi.

Neyse ki bu sefer garip bir his yoktu ama yine de elimin doğal bir şekilde koluna doğru kıvrılmasına içlerimden, sanki ondan tiksiniyordum gibi. Asla sevebileceğim biri değildi; masum bir vampire eziyet etmiş, sürü üyelerine boyun eğdirmek için alfalık taslamıştı ve kader daha neler neler biliyordu.

Vampirlerin bana bakışları tüylerimi diken diken ediyordu; muhtemelen niyetleri de buydu. Sinmek yerine başımı kaldırdım ve dikkatleri beni etkilemiyormuş gibi davranarak dosdoğru önüme baktım.

Garip bir şekilde, Ryker'ın dokunuşu kargaşamı yatıştırıp kendimi toparlamamı .

Üç adam ve genç bir kadın kapının yanında duruyordu. Hepsi benzer kahverengi tene, yeşilin farklı tonlarında gözlere ve pek çok insanın uğruna ölebileceği koyu, sık, kıvrıkcık saçlara sahipti. Genç kadın yaklaşık 1.80 boyundaydı, benden yaklaşık yarım boy kısaydı. Diğer adamlar merdiven basamağı gibiydiler, en genç görünümlü olan üçünün en uzunuydu.

Kadın yaklaştığımızda başını eğdi ve reverans yapmak için uzun elbisesinin kenarını kaldırdı. "Fazladan bir ziyaretçimiz olduğunu fark etmemiştim; dördümüz onun için başka bir oda hazırlayacağız."

Bir ev dolusu vampirle bir odada yalnız olduğumu düşününce midem bulandı. Kelimeler, şekil değiştirenlerin barında yapılan bir şakanın can alıcı noktası gibiydi.

"Gerek yok." Ryker kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Bizimle aynı odayı paylaşacak."

İstediğim en son şey vücudumun onunkine bastırılması olsa da, bu hissiyattan nefret etmediğimi fark ettim. Hatta kalp atışlarım biraz fazla hızlandı. Tepkimi kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Dördüyle birlikte kalmak için bu gerekiyorsa, öyle olsun. Onların yanında kendimi başka bir yerde olduğumdan daha güvende hissediyordum.

"Nasıl isterseniz." Kadın ellerini birbirine kenetledi. "Toplantıdan sonra sizin için pişmiş et hazırlayacağız."

Dördü birden döndüler ve kapıyı ardına kadar açık bırakarak aceleyle eve girdiler.

İkinci kata kıvrılan bir merdivenin ve malikânenin arkasındaki dağları gösteren devasa bir pencerenin bulunduğu devasa bir fuayeye girdik. Sol taraftaki masa dört lamba ve ortasında yükselen Gotik siyah bir haçla süslenmişti.

Raven sağa döndü ve bizi bir kemerden geçirerek neredeyse evimin tamamı büyüklüğünde devasa bir ofise götürdü.

İç duvarlar taştan yapılmıştı ve girişin tam karşısındaki duvarın ortasında devasa bir televizyon vardı. Televizyonun önünde, ortada devasa bir koyu kiraz masa duruyordu ve diğer ucunda her biri koyu kırmızı bir sıvıyla dolu bir fincan tutan üç vampir duruyordu.

Bakırımı kan kokusu burnuma çarptı ve sıvının tam olarak ne olduğunu bana bildirdi.

Karnım guruldadı ve Gage muhtemelen rahatsızlığımı hissederek bana yaklaştı. Raven iki kadına ve tamamen siyah bir takım elbise giyen adama başıyla işaret ederken bacaklarımı sabit tutmaya çalıştım.

Uzun boylu kadının kızıl kahverengi gözleri bana odaklandı ve alnı kırıştı. Kısa boylu sarışın kadın başını eğdi. Adam dudaklarını büzdü ve "Neden burada başka bir kurt şekil değiştiren var?" dedi.

Kurdum öne doğru gevşerken ensemdeki tüyler uyarıcı bir şekilde yükseldi.

Ryker, "O da bizimle geldi," diye homurdandı.

Xander ve Kendric, sanki vampirler bize saldırmaya hazırlanıyormuş gibi önümde yerlerini aldılar.

"Kraliçe burada başka bir şekil değiştirene izin verildiğinden bahsetmemiştin." Kahverengi gözlü kadın burnunu kırıştırdı ve yanındaki kılıftan bir hançer çıkardı. "Burada sadece Grimstone sürüsüne izin var ve o sürünün bir parçası değil."

"Sakin ol." Raven biraz fazla yüksek sesle güldü. "Kapıdaki muhafızlara onun geçmesine izin verebileceklerini söyledim."

Otuzlu yaşlarında olduğu anlaşılan sarışın hırladı: "Birçoğundan daha fazla güce sahip olabilirsin ama o yetkiye sen bile sahip değilsin Raven. Gitmesi gerekiyor, yoksa biz onu zorlarız. Burada olmak için izni yok. Eğer uyarılmış olsaydık-"

"Eğer o giderse, biz de gideriz." Ryker sesine alfa iradesini kattı ama bu vampirlerin ona boyun eğmesini sağlamayacaktı. Yine de başlarını geriye atarak sahip olduğu gücü hissedebildiklerini kanıtladılar. "Ve *kraliçenize* bir güncelleme vermeyeceğiz."

Odada yoğun bir düşmanlık vardı ve bu da nefes almayı zorlaştırıyordu. Belli ki tüm vampirler burada olmamızdan hoşlanmamıştı.

"Kraliçe Ambrosia'yı düşman edinmek istediğine emin misin?" diye tükürdü sarışın kadın, bardağını masaya bırakırken. "Çünkü dişlerimi sana geçirip boğazını parçalamak için can atıyorum."

Beni bırakan Ryker koruyucu bir duruşla önüme geçti. "İlk hamleyi sen yap ki kendimi savunabileyim."

"Memnuniyetle." Sarışın güldü ve sonra bize doğru bulanıklaştı.

CH6PHER EICHHEEN

T Grimstone çocukları birlikte hareket ederek beni sarışın vampirden engellediler. Dişlerimi sıktım, beni korumak zorunda inanmaları hoşuma gitmiyordu. Kurdum öne doğru ilerledi, bedenimi kendi gücünün bir kısmıyla besledi.

Vardiya değiştirecek vaktimiz olmadığından güçlüydük.

Bacaklarım her zamankinden daha hızlı hareket etti ve sarışın vampir bize ulaştığı anda Ryker ile Gage'in arasına girerek ileri atıldım. Vampir yerine insan hızında hareket ediyor gibiydi ve şimdi hançerini elinde tutuyor, bıçağı Ryker'a doğru savurmak için momentumunu kullanıyordu.

Hayır! Hayır!

Tam çenesine bir yumruk attım ki, emredici bir ses "Dur!" diye bağırdı.

Sarışın birkaç adım geriye sendeleyip kılıcıyla havayı keserken başı sarsıldı.

Arkamdan bir nefes sesi duyuldu ve az önce yaptığım şeyin gerçekliği dank etmeye başladı. Ama , Ryker ölmese bile yaralanabilirdi. Yine de, Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim.

"Neler oluyor?" diye soran ses, sarışın hariç tüm vampirlerin donup kalmasına ve bakışlarını televizyona çevirmesine neden oldu.

Kulaklarım çınladı ve nabzım boynumda gümbürdedi. Vampir kraliçe olmalıydı.

Yine de gözlerimi sarışın vampirden alamıyordum, tam ağzının kenarından kan damlarken doğruldu ve dişlerini bana doğru gösterdi. Her an tekrar saldırabilirdi ve bu sefer tek hedefinin ben olduğumdan emin olacaktı.

Ryker kaslı bir kolunu belime doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Önümde durmak için dönmeden önce sert kasları bir an sırtıma baskı yaptı.

Yanına yaklaşarak beni tekrar korumaya çalışmasını engelledim.

"Grimstone'lar izin almadan bir yabancıyı buraya getirdiler.

Raven da *bizden* izin almadan onu içeri aldı," diye homurdandı sarışın, zümrüt gözlerinden sızan kırmızı renk vampir içgüdüsünün devreye girdiğini gösteriyordu.

"Ki bunu yapmak zorunda değildi," diye tersledi televizyondan gelen ses. "Raven'a konu kurt-şekil değiştiren dostlarımız olduğunda son kararı onun vereceğini söyledim."

Zemin ayaklarımın altında eğiliyor gibiydi. Kraliçenin Raven'ın tarafını tutmasını beklemiyordum. Herkes kraliyet mensuplarının neyin güvenli olup olmadığını bilmek için baş muhafızlara güvendiğini bilirdi.

Sarışının dikkati ekrana kaydı ve dişleri aşağı indi. "Majesteleri, bundan sonrası için anlaştığımızı sanıyordum-"

"Bu senin ilk hatandı Lucinda," diye araya girdi kadın. "Hiçbir konuda hemfikir olmamıza gerek yok. Sana genellikle senin kararlarına güvendiğimi söylemiştim. Ama bu, kurt-şekil değiştiren *dostlarımız* söz konusu olduğunda birdenbire tüm kararları senin vermeni onayladığım anlamına gelmiyor."

Omurgamdaki uyarı ürpertisi, tüm dikkatimi ekrana yöneltecek kadar rahat hissettiğim noktaya kadar azaldı.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem kadın kırmızı kadife ve altın rengi bir tahtta oturuyordu. Uzun kestane rengi saçları omuzlarının üzerinden dalgalanıyordu ve bordo renkli dantel elbisesinin göğüslerinden göbek deliğine kadar uzanan yırtmacı göğüs dekoltesinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

Midemde bir düğüm oluştu ve kişisel olarak hiçbir zaman bir kadına ilgi duymamış olsam da, ilk kez başkalarının neden ilgi duyabileceğini anladım.

"Majesteleri, *onlara* güvenmemeniz gerektiğini çok iyi biliyorsunuz." Kimi kastettiğini açıkça belirtmek istercesine hançerini bize doğru tutarken sarışının çenesi sıkıldı. "Son kez-"

"Bu kadar *yeter*." Kraliçe Ambrosia doğruldu, gri gözleri kısıldı. "Size sarayımdaki yerinizi hatırlatmama gerek var mı? Sana, Martin'e ve Bella'ya bunları tekrar yaşatmaktan nefret ediyorum." Dolgun, pembe alt dudaklarını ısırdı ve mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırdı.

"Buna gerek kalmayacak." Bella olması gereken muhafız başını sertçe salladı. "Grimstone sürüsü dışından birinin bizim tarafımızdan incelenmeden içeri girmesine izin verildiğini fark etmemiştik."

"Özellikle de daha önce gördüğüm tüm şekil değiştirenlerden daha hızlı hareket edebilen biri." Martin burnunu kırıştırdı ve bana yan gözle baktı. "Kimse fark etmemiş gibi davranmayalım."

Bu da sürümüzün mümkün olduğunca gözden uzak kalmasının bir başka nedeniydi. Bazı nedenlerden dolayı, benim soyumdan gelen kurtlar normalden daha hızlı hareket edebiliyordu, özellikle de babam tehlikede olduğumuzu düşündüğünde ya da yakalanması zor bir şey avladığımızda.

Göğsüm sıkışırken boynumu kırdım ve durumu kurtarmak için bir yol bulmaya çalıştım. "Adrenalin yükselmesi hepsi bu." Babam hep böyle söylerdi.

Raven diğer tarafıma geçerek, "Kendric bana kendileriyle benzer bir kaderi paylaşan birini yanlarına aldıklarını söyledi... ve bu gece bizim yaptığımız gibi," diye açıkladı. "Yuva evlerinde de onlarla birlikteydi ve halkımızı saldırganlardan korumaya çalışıyordu. Onun bir tehdit olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu ve özellikle sürüsüne yapılan saldırıyla ilgili ayrıntılar hakkında daha fazla bilgi verebileceğini düşünmek için her türlü neden vardı."

"Sürüsü mü?" Kraliçe Ambrosia bakışlarını üzerimde gezdirirken başını eğdi. "Sen Sinclair sürüsünden misin?"

Yalan söylemek için ağzımı açtım ama duraksadım. Hassas bir burna sahip olmayan cadıların etrafında olmaya alışkındım. Ancak vampirler yalanın kokusunu, tıpkı kurt değiştirenler gibi. "Öyleyim."

"Gerçekten mi?" Gözleri irileşti ve ağzının kenarları aşağı doğru eğildi. "Hiç kurtulan olmadığını duydum. Nasıl kaçabildiniz?" Zarif elini göğsüne götürürken gözleri şefkatle doldu.

"Ben... Ben gerçekten bilmiyorum." Bu doğrudu. Yaşadığım tuhaf şeyler, garip duygular ve hisler arasında neyin meşru olup olmadığından emin değildim. Ama Briar da taş kesilmiş ve kaçmıştı, yalnız değildim. "Birdenbire sürü bağlantılarım kaybolmaya başladı. Yardım etmek için koştuğumuzda kaos patlak verdi. Blackwood sürüsü hiçbir uyarıda bulunmadan bize saldırıyordu."

Kraliçe başını sallayarak elini bıraktı ve öne doğru eğildi. "Bunu Blackwood'lar mı yaptı?"

Başımı salladım ve midem bulandı. "Ama bu hiç mantıklı değil. Biri kız kardeşimi ve beni kovaladı ama kim olduğunu asla anlayamadım." Bir nedenden dolayı, kelimeleri söylemeye kendimi zorlayamadım. Bu lanet olası kader arkadaşı bağı tam bir baş belası haline geliyor, kendi gözlerimle gördüklerime rağmen Reid hakkında kötü konuşmamı engelliyordu.

Ryker acı acı güldü. "Alfa varisi yüzlerce şekil değiştirenin önünde sana hakaret edip seni reddettikten sonra bile onu korumaya mı çalışıyorsun?"

Yüzüm kızardı ve utanç içinde başımı eğmek istedim. O haklıydı. Sesim ve görünüşüm acınasıydı. Belki de bende bir sorun vardı ama bunun bir önemi yoktu. Briar'ı bulmak zorundaydım.

Kraliçe Ambrosia seğirdi. "Bir dakika. Sen Sinclair alfasının ilk çocuğu musun?"

Bu soru ciğerlerimdeki havayı söndürdü. Gözyaşlarımın tehdidi gözlerimi yaktı. "Evet." Teknik olarak bu artık doğru olmasa da. Babam gitmişti, bu da beni gerçek Sinclair alfası yapıyordu. "En azından ben öyleydim."

"Saldırı gerçekleşirken mi geldin?" Raven dikkatini Kendric'e çevirerek sordu. "Çünkü hiçbir şey söylemedin."

Kendric bir elini kaldırdı. "Hayır. Birkaç gün sonra onların bölgesine gittik ama *onu* bulana kadar saldırıdan haberimiz yoktu."

"Şekil değiştirenler seni uyarmadı mı?" Lucinda hançerini tekrar kınına soktu. "Kendi *türleri* tarafından bilgilendirilmeyen bir müttefike sahip olmanın bize ne faydası var?"

Kraliçe Ambrosia'nın tüm vücudu nefes almak için bile hareket etmeyecek kadar hareketsiz kaldı. Gri gözleri kıpkırmızı oldu ve ona tehlikeli bir hava kattı. "Kararımla ilgili hoşnutsuzluğunuzu belli ettiniz. Bir kelime daha karşı çıkarsan, sana teklif edilen tek işin tuvaletleri temizlemek olmasını sağlarım. Anladın mı?"

Ellerini iki yanında kenetleyen Lucinda, "Emredersiniz Majesteleri," diye mırıldandı.

"Sanırım Blackwood şekil değiştiren tahtını ele geçirmek için harekete geçtiği için bana haber verilmedi." Ryker şimdiden kaslarını saran dar siyah gömleğini çekiştirdi. "Az önce yerel şekil değiştiren alfalarına bir mesaj atarak üç gün içinde bir toplantı talep etti. Ember'ı nehirde ölmek üzereyken bulmasaydım, toplantıya bilgisiz ve tedbirsiz bir şekilde katılacaktım. Şekil değiştirenlere liderlik edecek bilgiye ya da nüfuza sahip değilmişim gibi görünmem için bana tuzak kuruyor."

Soğuk farkındalık iliklerime kadar işledi. Reid'in planlarının sonuçlarını düşünmemiştim bile. Ryker'ın numarası onda olmadığı için ona haber vermediğini düşünmüştüm ama Ryker'ın açıklaması daha mantıklıydı, özellikle de Reid Ryker'ı yakında gerçekleşecek olan toplantıdan haberdar edebildiği için.

"Vampirler hakkında takdir ettiğim bir şey de bu." Kraliçe saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Sahip olduklarıyla yetiniyorlar ve beni öldürmek ve pozisyonumu ele geçirmek için yarışan bir grup insan yok."

Raven ellerini kavuşturdu. "Çünkü hepimiz sizi seviyor ve size saygı duyuyoruz kraliçem." Sesi şefkatle titriyordu.

"Ve her birinize değer veriyorum, tatlı çocuğum." Kraliçe sevgiyle gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "İşte bu yüzden konuşmayı ilerletmemiz gerekiyor. Olanlardan nefret etsem ve Ember için üzülsem de, şehirdeki vampir yuvasında ne bulduğunu duymak istiyorum."

"Oraya vardığımızda sadece bir vampir hayattaydı ve ölümün eşiğindeydi." Gage titrek bir nefes aldı. "Bize herhangi bir bilgi veremedi."

"Orada tek bir saldırgan bile bulamadınız mı?" Kraliçe Ambrosia bacak bacak üstüne attı. "Orada ne gibi kokular ve mücadele izleri vardı?"

Ryker hikâyeyi anlatmaya başladı, gördüğümüz ve yaşadığımız her şeyi detaylandırdı. "Birkaç dakika içinde kaybolan hafif bir şekil değiştiren kokusu vardı."

"Blackwood'lar olmalı, kokularını maskeleyerek için sürülerine bağlı bir cadıyı kullanıyorlar." Bella masanın ucundaki tahta sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu. "Boş boş durup yanıt vermememiz edemeyiz."

Vampirlerin bir sürüye açıkça saldırması türler arasında bir savaşa neden olabilirdi ki bu da Blackwood'ların tam olarak istediği şey olabilirdi ama yine de genel olarak ideal değildi.

"Muhtemelen Blackwood'ların istediği de bu." Xander gözlerini devirdi. "Onları kurban gibi göstereceksin."

Martin burnunu benim kötü bir koku aldığımda kırıştırdığım gibi kırıştırdı. "Kızıl saçlı, Blackwood'ların sürüsüne saldırdığını görmüş. Herkese kendimizi savunduğumuzu söyleyebilir."

Kendimi durduramadan güldüm. Kraliçe ve odadaki herkes bana baktı.

"Elbette bir şekil değiştiren vampirleri korumak istemez," diye alay etti Lucinda. "Ne kadar *şaşırtıcı*."

"Sorun bu değil." Yeni tanıştığım birinden bu kadar kısa sürede nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim ama fırsatım olsa bu kaltağın boğazını seve seve keserdim. "Blackwood'lar saldırmadan bir gün önce Reid beni herkesin önünde *reddetti*. Ve onlardan birinin sürümden birini öldürdüğünü görüp görmediğim sorulsaydı, evet diyemezdim çünkü kız kardeşimi korumaya çalıştığım için bunun gerçekleştiğini hiç görmedim. Onlardan birine doğru hamle yaptığını gördüm. Ayrıca, vampir yuvasına ulaştığımızda, onlardan biri olduğunu doğrulayacak herhangi bir koku tanımadım. Benim sözüm sizin davanız için *hiçbir şey* yapmaz." Bir hafta önce ayrıntılar muhtemelen önemli olmazdı ama bugün önemliydi. Reid göz açıp kapayıncaya kadar dünyamı değiştirmişti, hem de tahmin ettiğimden çok daha fazla şekilde.

"Yani iki *müttefikimiz* de kendi toplumlarında saygı görmüyor. *Ne hoş*." Martin seyrek, gri benekli sakalını kaşıdı.

Kraliçe bir elini kadife tahtın üzerine vurdu ve siyah tırnaklarını malzemeye geçirdi. "Müttefiklerimiz kendi toplulukları içinde en güçlü olanlardan bazılarıdır ve zamanı geldiğinde gereken saygıyı kazanabilirler. Benim kararımı mı sorguluyorsun?"

"Elbette hayır, kraliçem." Martin başını öne eğdi. "Öyle anlaşıldıysa özür dilerim."

Raven kollarını kavuşturarak üç muhafıza ters ters baktı. "Şekil değiştirenlerin nasıl olduğunu bilirsiniz; en güçlüler her zaman en tepeye çıkar. Saygı, alfa büyüünün ham gücüyle kazanılır."

"Ayrıca, eğer şekil değiştirenler bir kraliyet lideri olmadan çok uzun süre kalırlarsa, büyüleri zarar görmeye başlayacak, bu da yaklaşan toplantıdan yararlanmamız gerektiği anlamına geliyor." Kraliçe Ambrosia parmaklarıyla kolçaklardaki yeni yırtıklara dokundu.

İçimde bir sarsıntı oldu. Babam ve sürüm bilse de, bu bilgi sıkı bir şekilde korunuyor, birilerinin bunu diğer türlere ifşa edeceği korkusuyla çoğu şekil değiştirenden saklanıyordu. Hepimiz, tüm alfaların en güçlüsü olan hükümdarımız ile kurt büyüümüz arasındaki bağlantıyı bir sır olarak saklamak istemiştik, böylece diğer türler bunu bize karşı kullanamazdı.

Belli ki gizlilik boşunaydı çünkü vampir kraliçe her şeyi biliyordu ve onu dikkatsizce ortaya atmıştı.

Kraliçe Ambrosia güldü. "Kurt şekil değiştirenlerin her birinin yaptığı yüz ifadesi çok komik. Ben *yüzyıllardır* hayattayım. Bu süre içinde böyle bir bilgi birikimine sahip olmayacağımı mı sanıyorsunuz?"

Haklı bir noktaydı ama yine de. Bilgili bir kurt şekil değiştirenin neden vampir kraliçesine böyle bir bilgi verdiğini anlamakta zorlanıyordum. "Elbette hayır, ama neden birinin hükümdarlığa yükselmesini engellemek yerine bize yardım etmek istediğin konusunda biraz kafam karıştı."

Ryker başını bana doğru çevirdi ve Kendric, Xander ve Gage yerlerinde kıpırdanırken kaşlarını çatı.

Başını eğdi ve gözlerini kırıştırarak beni taradı. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum. Pek çok kişi böyle doğrudan bir soru sormaya cesaret edemez."

Gage dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını çatı ya da gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Bazen doğrudan konuşmak durumu değerlendirmenin en iyi yoludur." Bu

babamın her zaman iddia ettiği şeydi. Siyasi gündemleri gizli tutmanın ters etki yaratacağına, oysa açık sözlü ve açık fikirli olmanın bu dünyada her şeyi başarmaya yardımcı olabileceğine inanırdı.

"Yeterince adil." Kraliçe Ambrosia öne doğru eğildi. "Kurt şekil değiştirenlerin zayıflamasını istemiyoruz. Cadıların her şeyin dengede olması gerektiği inancına katılıyoruz. Eğer bir büyü türü zayıflarsa, o zaman kader hepimizi zayıflatacaktır."

Bu cevabı beklemiyordum. "Mantıklı."

Keskin köpek dişlerini göstererek genişçe gülümsedi. "Onayladığınıza sevindim.

Peki bu toplantı için planınız nedir?"

Güzelliği karşısında sersemlemiş bir halde ona bakarken bile içime korku dolduğundan nefesim kesildi. Kendimi toparlamak için Ryker'a odaklandım.

Kraliçeyi gösteren ekrana değil de bana baktığını fark ettiğimde yeniden nefes almaya başladım.

Yüzü kraliçeninkinden çok daha nefes kesici bir gülümsemeye dönüşürken, "Bir olay yaratın ve kalıcı bir etki bırakın," diye cevap verdi.

CH6PHER NINEHEEN

"W Bu ne demek oluyor?" Ryker'a bakakaldım. Gülümsemesinin bu kadar etkileyici olacağını tahmin etmemiştim. Kraliçenin gülümsemesi onunkinin yanında *hiç kalırdı*. Boğazımda bir yumru oluştu.

Neden onu bu kadar çok fark ediyordum ki? Elinde ne tür bir plan olduğuna odaklanmam gerekiyordu.

Bakışları üzerimde kaldı ve kalbim boğazıma düğümlendi. Başından beri bu kadar çarpıcı olsaydı, ağızımdan tek bir kelime bile çıkmazdı. Kurdum öne doğru eğildi, onaylayarak hırladı.

Aşağı, kızım, diye içimden azarladım, artan kafa karışıklığıma katkıda bulunmamasını istiyordum.

"Toplantıya ikimizin de katılması gerektiğini sana zaten söyledim ama Blackwood'ları daha da germek daha eğlenceli olabilir." Göz kırptı, tanıdığım öfkeli ve alaycı alfaya hiç benzemiyordu.

Onu daha fazla sorgulamak için ağzımı açtım, ama hiçbir kelime oluşmadı. "Dostum, ama." Gage kıs kıs güldü. "Söyle bize. Bizi sürekli Cliffhanger. Baban da hep aynı şeyi yapardı. İkinizin birlikte okuduğu bir alfa stratejisi eğitim kitabının parçası falan olmalı."

Ryker gözlerini devirerek kıs kıs güldü. "Eğer bu işin arkasında Blackwood'lar varsa ve saldırıların arkasında biz varmışız gibi göstermeye çalışarak sürümüzün itibarını sarsmak için bu kadar uğraşıyorlarsa ve umutsuzca hepinizi öldürmeye çalışıyorlarsa, onlara gerçekten korkacakları bir şey vermeliyiz."

Reid ve sürüsünün benden korkmasını sağlama düşüncesi midemde uçuşan kelekleri durdurdu. Tüm odağım Reid'in yerini bulmaya döndü.

Briar ve düşmanımıla ödeşmek. "Hangisi?"

"Tahtın kontrolünü ele geçirmesinden en çok korktukları iki kişinin birlikte olması." Bana ve kendisine işaret etti.

Şimdi kendimi karmaşık bir matematik problemini çözmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Cevap açıkça önümdeydi ama sadece benim anlayışımın dışındaydı. "Oraya zaten birlikte gelmiyor muyduk?" Onlarla kaldığım öyle olacağını düşünmüştüm.

Kraliçe Ambrosia kıkırdadı. "Hayır, *çocuğum*. *Sevgililer* olarak birlikte görünmeyi kastediyor."

İğrenmek yerine, lanet kalbim *bir kez daha* çarptı. Hayır, böyle bir şey olmayacak. Ryker'a karşı duygular geliştirmeyecektim. Belli ki Kader, sanki benim için seçtiği eş yeterince zalim değilmiş gibi, sadece beni yok edebilecek erkeklere ilgi duymamı istiyordu. Yine de bu, onun işkencelerinden birine daha boyun eğeceğim anlamına gelmiyordu. "Bunun birbirimize eşlik etmekten daha fazlasını nasıl başaracağını anlamıyorum."

"Ama bu aslında bir avantaj sağlayabilir." Lucinda sandalyesinde dik otururken diğer iki vampir onun yanında yer aldı. "En çok korktukları insanlardan ikisi müttefik ve romantik bir bağa sahip. Bu onları tedirgin edecek ve belki de pervasızca bir şey yapmalarına neden olacaktır."

Dışarıdan tepki vermemek için yanağımın içini ısırdım ve bu insanların benden yapmamı istedikleri şeyden ziyade kendime verdiğim acıya odaklandım. Yine de bu bile düşünceleri uzun süre uzaklaştırmadı. Benden sadece beni reddeden ve herkesin önünde küçük düşüren adamla yüzleşmemi değil, aynı zamanda bunu herkesin nefret ettiği bir adamla birlikteymişim gibi davranarak yapmamı istiyorlardı. Onunla sadece müttefik değil, aynı zamanda sevgili olmuşum gibi görünmemi istiyorlardı. Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor. "Romantik bir unsur eklememize gerek olduğunu sanmıyorum. Bence birlikte ortaya çıkmak yeterli olacaktır. Fazladan bir katmana ihtiyacımız yok."

Raven dudaklarını büzdü, beni taradı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. İstedğimden fazlasını görebilir miydi?

Gage elini omzuma koyarak, "Son zamanlardaki davranışları göz önüne alındığında istediğimiz şeyin çok fazla olduğunu biliyorum," dedi. "Ama taht üzerinde en meşru hak iddiasına sahip iki kişinin bir çift olarak birleşmesi, birlikte daha güçlü olacaklarını görmezden gelmeyi daha da zorlaştıracaktır."

Mantıklı olmasından nefret ediyordum. İddiamızı reddetmek zor olurdu, özellikle de bir varisimiz varsa. Yine de, onun gibi davranmak zorunda kalma düşüncesi

Ryker'in ilgisini çekmek beni dehşete düşürmedi, ki bu da sorunun en büyük parçasıydı.

Diğer tarafımdaki Ryker'dan tehditkâr bir hırıltı geldi ve aniden Gage'in gözleri belli belirsiz parladı. Sürü bağlantısı kullanılıyordu.

Elini bırakan Gage geri adım attı ve aniden ofladı. Bana bir daha dokunmayacağını vurgularcasına ellerini arkasına koydu.

Garip.

"Peki." Günün sonunda önemli olan iki şey vardı. "Eğer hepiniz bunun yardımcı olabileceğine inanıyorsanız, ben varım. Briar'ın başına bir şey gelmeden onu geri getirmek için her şeyi yaparım."

"Briar?" Kraliçe Ambrosia arkasına yaslandı. "Kim o?"

Hikâyenin bu kısmını atlamıştım, vampirlerin -özellikle de muhafızların- dışarıda benim için her şey demek olan biri olduğunu bilmelerini istemiyordum. Düşmanlar insanların zayıflıklarını öğrenerek büyürdü ve sürümü kaybettikten sonra onun için her şeyi feda edebilirdim. Yine de, bu kadar dikkatsizce konuşmamdan sonra olan olmuştu. "Kız kardeşim. Sanırım o Blackwood'ların elinde ve beni bulmak ya da benim onu bulmamı sağlamak için onu rehin tutuyorlar."

Kraliçe hafif bir nefes almadan önce kaşlarını çattı. "Kadere şükürler olsun. Sonuçta sürünüzdeki herkes ölmedi." Gözleri, dökülmemiş gözyaşları olduğunu düşündüğüm şeylerle parlıyordu. "Bunu duymak çok güzel."

Bu kadar içten bir ilgi beklemiyordum, özellikle de vampirlerin kraliçesinden. "Onun güvende ve zarar görmemiş olduğunu bilseydim çok daha anlamlı olurdu."

"O halde onu mümkün olduğunca çabuk bulmalıyız." Kraliçe Ambrosia yavaş bir nefes aldı ve ardından vampir muhafızlara döndü. "Bize bilgi verin ve ardından Ryker ve Ember'a Briar'ın yerini bulmaları için gereken her türlü kaynağı sağlayın. Her türün iyiliği için doğru kurdun yeni hükümdar olacağından emin olabilmemiz için onlara yardımcı olmamız şart."

Şimdi türlerimiz arasında barışın nasıl mümkün olduğunu anlıyordum. Tüm doğaüstü canlıları önemsiyordu; aksi takdirde bu şekilde empati kuramazdı.

"Kurt şekil değiştirenlerin *söylediklerinin* ötesinde bir şey bulamadık - kokuları dışında," diye tükürdü Bella, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. "Yani ya şekil değiştirenler tarafından oyuna getirildik ya da yuvalara kimin saldırdığına dair tüm ipuçları biz gelene ortadan kayboldu. Eğer ikincisiyse, o zaman işin içinde bir cadı olmalı."

Kendric dişlerini gösterdi. "Yuvalarınıza biz saldırmadık. Bizi daha kaç kez düşmanınız olmakla suçlayacaksınız?"

"Büyülerimiz üzerlerindeki koku giderici büyüleri tespit edebilir, yani havada sülfür yoksa doğruyu söylüyorlar demektir." Kraliçe Ambrosia başını salladı ve ayağa kalktı.

Martin suratını astı. "Üzerlerinde ne bir yalan kokusu ne de kokuyu gizleyecek bir büyü belirtisi var Majesteleri."

Elbette, bir şey saklamaya çalışıp çalışmadığımızı tespit etmek için büyüleri vardı. Yüzyıllardır buralardaydı, cadılardan emirlerini yerine getirmeleri için iyilik toplamak için yeterince zamanı vardı, özellikle de doğaüstü kan bir büyüye veya seansa dahil edildiğinde cadılar meclisi büyüsunü çok daha güçlü hale getirdiğinden.

"Grimstone'lara güveniyor olsam da, herhangi birinin bizi kandırmaya çalışması ihtimaline karşı tespit sistemlerim var." Kraliçe Ambrosia muhafızlarını işaret etti. "Sinirlenmemin bir nedeni de bu ama muhafızlarımın alaycı olmalarını takdir ediyorum çünkü beni ve türümüzü koruyorlar. Üçünün de işlerini bu kadar iyi yapmalarının nedeni bu."

"Yabancılar karşı duydukları güvensizliği anlıyoruz çünkü bizim sürümüz de aynı şekilde." Ryker ses tonunu kontrol ediyormuş gibi yavaşça konuştu. "Buna tahammül etmemizin tek nedeni bu. Ancak buraya yalnız geldik ve sayımız tamamen az. Bu, sizinle olan ilişkimizi riske atmak istemediğimiz konusunda bize güvence vermeli."

Lucinda koltuğunda geriye yaslandı. "Tabii gardımızı düşürmeye çalışmıyorsan."

Haklıydı ama bunu hain kadına itiraf edemezdim. Bunun yerine burnumu kırıştırdım ve onun hakkında tam olarak ne hissettiğimi ifade etmek istedim.

Benim hareketimi taklit ederek o ne demek istediğini açıkça ortaya koydu. Birbirimizden nefret ediyorduk.

"Bu kadar yeter." Kraliçe iç çekti. "Grimstone sürüsüyle ilgili kararım hâlâ geçerli. Lütfen onları odalarına götürün ve beslenmeleri için ormanımızda avlanmalarına izin verin."

Midem bulandı. Kurt formunda olmaktan hoşlansam da insan formunda yemek yemeyi tercih ederdim. Çoğu şekil değiştirenin aksine, av öldürmekten hoşlanmıyordum ve çok fazla et yemiyor, bunu meyve ve tatlılarla dengeliyordum. Bunu yetiştirilme tarzıma bağlıyordum. Babamın soyundan gelen tüm şekil değiştirenlerin tatlılara karşı bir ilgisi vardı. Yine de yemek yemekti ve Briar'ı bulup kurtarmak için güçlü kalmalıydım.

"Nasıl isterseniz." Raven gülümseyerek devam etmeden önce Kendric'in elini tuttu. "Dördüzler şimdiye kadar odalarını hazırlamış olmalılar."

Bunlar bizi karşılayan benzer görünümlü dört vampir olmalı. "Güzel.

Yapmam gereken işler var, bu yüzden gitmeliyim. Eğer herhangi biri varsa lütfen beni hemen uyarın. Lucinda, Bella, Martin, burada bizim gözetimimiz altındayken şekil değiştirenlerin zarar görmemesini ve korunmasını sağlamanız konusunda size güveniyorum. Anladınız mı?"

"Evet, Majesteleri." Martin'in boynu, sanki bu sözleri söylemek ona acı veriyormuş gibi seğirdi.

Raven bize doğru döndü ve gözlerini devirdi. "Tüm bunları hallettiğimize göre, hadi sizi odalarınıza götürelim de bir şeyler yiyin. Hiçbirinizin üzerinde güçlü bir et kokusu almıyorum, bu da muhtemelen bir süredir yemek yemediğiniz anlamına geliyor."

Yemek yememizin üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçtiğini fark ederek irkildim. Bu kadar kötü düşmeme şaşmamalı. İyileşmem gerektiği ve yeterince kalori almadığım için bunu başaracak enerjim yoktu. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Onu koridora kadar takip ettik ve diğer üç vampiri yalnız bıraktık. Bizim hakkımızda konuşacaklarını biliyordum. İstenmediğim bir yerde olmaktan hoşlanmıyordum ama son zamanlarda nereye gidersem gideyim, Ryker ve sürü arkadaşları da dahil olmak üzere, bu böyle görünüyordu.

Girişten geri döndük, merdivenleri geçip bir kez daha sola döndük. Sağ tarafa baktım ve yirmi kişinin rahatlıkla oturabileceği bir masanın bulunduğu resmi yemek odasını gördüm. Üzerinde, damlayan kanı andıracak şekilde yerleştirilmiş elmaslar ve kırmızı yakutlarla yapılmış, kafatası şeklinde büyük bir avize asılıydı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Önümde, bahçeyi ve ormanı gösteren cam duvarlı devasa bir oda belirdi. Üç büyük kıpkırmızı kanepede, bir televizyonun önünde U şeklinde dizilmişti ve üzerlerinde üç vampir oturuyordu; her kanepede bir vampir vardı ve her biri bir insanla seks yapıyor, bir yandan da içiyordu.

Gözlerimi televizyona çevirdim ve kızardım. Bir tür porno oynuyordu ve tüm vücudum utançla dolup taşıyordu. Daha önce de seks yapmışım ama bu şekilde açıkça ve aynı odada başkalarıyla seks yapmamıştık.

Bakırın güçlü kokusu burnumu doldururken inlemeler ve emme sesleri kulaklarımda yankılandı. Öğürme dürtüsü su yüzüne çıktı, ama yutkundum, savaştım

hissettim. Yapmam gereken son şey, her an bize saldırmaya karar verebilecek insanları gücendirmektir.

Ryker bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne çekti, böylece görüşüm engellendi, bu hoş bir rahatlama oldu. Sesler hâlâ yeterince kötüydü.

Dokunuşundan karıncalanmalar yayıldı ve sarhoş edici görünen kokusunu içime çektim. İçimdeki ihtiyaç beni hazırlıksız yakaladı. Ondan etkilendiğim gerçeği sorunluydu, ama bu farklı bir seviyeye taşıyordu. Önümüzdeki sahnenin etkisi olmalıydı.

Kendimi daha fazla utandırmak istemediğim için yakın durdum.

Kısa süre sonra sesler ve kokular azaldı ve beni tutuşunu gevşetti.

Üzerimdeki etkisini kırmam gerektiğini bildiğim için derin bir nefes aldım ve başımı kaldırmadan önce kokusunun bir kez daha ciğerlerime dolmasına izin verdim. Dördüzlerin büyük mermer adanın diğer tarafındaki cam bardaklara kan doldurduğu mutfığa doğru ilerledik.

Bakır kokusu tekrar burnuma çarptı ve ağızıma ekşi bir tat doldu. Kız bardağından bir yudum aldı ve sonra gülümseyerek pembe lekeli dişlerini ve uzun köpek dişlerini gösterdi. "Odanız hazır."

Dişlerimi sıkarak nötr bir ifade takınmaya çalıştım, tiksintimi belli etmek istemiyordum. Kanın onların besin kaynağı olduğunu anlıyordum ama kanın, şekil değiştirenlerin ve cadıların koruduğu insanlardan gelmesi midemi bulandırıyor. Vampirler ve şekil değiştirenlerin doğal olarak anlaşmazlık içinde olmalarının bir nedeni de buydu.

Ryker tereddüt etmeden beni vampirlerin yanından geçirerek en uçtaki kapıya doğru yönlendirdi.

Büyük, taş duvarlı bir yatak odasına girdiğimizde nabzım kulaklarımda atıyordu. Sağ ve sol duvarların her birinde iki adet orta boy yatak, toplamda dört yatak vardı. Her birinin üzerindeki uyumlu bej yorganlar katlanmış, kahverengi çarşaf ve yastık kılıfları ortaya çıkmıştı. Oturma odasında olduğu gibi, dışarıya duvar da, ortadaki sürgülü kapı da dahil olmak üzere tamamen camdı.

Raven Kendric'e dönerek onu öptü. Geri çekildiğinde, "Siz beşiniz vardiyaya gidin ve koşup yemek yiyin. Yakında sabah olacak ve hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var. İhtiyacınız olduğu sürece burası sizin güvenli sığınağınız."

"Yarın birlikte vakit geçireceğiz, değil mi?" Kendric kaşlarını kaldırdı ve onun yanağını okşadı.

Bu jest o kadar şefkatli ve samimiydi ki kalbim bir kez daha sıkıştı. Bu benim asla sahip olamayacağım bir şeydi. Ama onunla hayatta kalmayı tercih ederim.

Tüm sürümü katletmekte bir sakınca görmeyen Reid'le çiftleşmektense acı ve öfkeyi tercih ederim.

"Elbette, ama şu anda gidip muhafızlarla konuşmam gerekiyor." Onun yanağını öptü ve sonra bana dönerek devam etti, "Ve yarın seni çok daha iyi tanımak istiyorum."

Bakışları nazikti ama ensemdeki tüyler telaşla diken diken oldu. Doğal olmayan büyüleri yüzünden ne zaman bir vampir çok yaklaşırsa bunu yaparlardı - bir cadının yanlış giden büyüleri bu ölümsüz yaratıkları yaratmıştı.

Zorla gülümsedim ve cevabımı dikkatle seçtim. "Tamam." Bu, kız kardeşimin aileme karşı kullandığı bir numaraydı. Onlarla aynı fikirde olmaz, bunun yerine sözlerini onayladığını bildirirdi.

Kendric onu her adımında izlerken, Gage ve Xander aceleyle sürgülü cam kapıya doğru yürüdüler. Kurdum dışarı çıkmak için ileri atıldı ve midem guruladı.

Ryker beni bir kez daha ileriye doğru götürdü ve dışarıya açılan kapıdan adımımızı atar atmaz Kendric'in ayak sesleri yetişmek için acele etti.

Saniyeler içinde ormana ulaştık ve aceleyle büyükçe bir meşenin yanına gidip giysilerimi çıkardım. Soğuk çıplak tenime vurur vurmaz, kurdum kontrolü ele alarak öne doğru fırladı. Kürküm filizlenirken içim ürperdi ve dört ayak üzerinde durana kadar omurgam kırıldı.

Sonra da Ryker ve diğer üçünün beni beklediği yere doğru koşmaya başladım.

Beşimiz ormanda koşuyor, av izlerini dinliyorduk. Rüzgâr tüylerimi dalgalandırıyor ve kaslarım yanıyordu.

Bir geyik sürüsünün sesi dikkatimi çekti. Başımı batıya doğru çevirdim. Tükürük birikti ve çenemden aşağı damladı.

Birkaç saniye sonra Ryker ve diğerleri de benimle aynı şeyi duyarak kafalarını aynı yöne çevirdi. Onlarla paket bağlantısı kuramıyordum ama şu anda buna gerek yoktu. Ne dediklerini biliyordum, *yemek*.

Dördü birden havalandı, sürü bağlantısının avantajıyla. Onları takip edip birkaç saniye geride kalmam gerekiyordu, böylece saldırılarını bozup yemeğimize mal olmayacaktım. Onları takip ettim ama kurdum beni hızlanmaya ve önden gitmeye teşvik etti.

Başını kaldırsa bile alfa dürtüsüyle savaşıyor yürüyüşlerinin arttığını fark ettim. Xander ve Ryker bir ağacın etrafından dolaşmak için ayrıldıklarında önümdeki geyikleri gördüm; dört dişi ve iki yavru.

Kendiminkini seçmeden önce diğerlerinin hangisini seçtiğini görmek için daha duraklamamıştım ki karanlık bir şey belirdi, bana doğru hızla geliyordu ve daha önce gördüğüm her şeyden daha hızlı hareket ediyordu.

Saldırıya uyum sağlayamadan, keskin bir şey omzumu deldi ve bacağımın pes etmesine neden oldu.

CH6PHER HWENHY

I Saldırgan beni yan tarafıma doğru iterken sesimi tutamayarak inledim. Vampirin hafif, tatlı kokusu, terli kokusuyla karıştı. insan duyularıma çarptı.

Pençe sesleri yanımda durdu, ardından alçak bir hırıltı geldi.

Başımı yana çevirerek dişlerimi saldırganın boynuna geçirdim. Kan ağzıma döküldü, pamuk şeker ve bakır tadı öğürmememe neden oldu. Dişlerini hâlâ uzatmış olan adam sendeleyerek geri çekilirken çenem gevşedi. Hızla nefes aldı ve soluk yeşil gözleri genişleyerek kıpkırmızı noktalı bir hat gösterdi.

Sol ön bacağıma ağırlık veremedim durdum, panik içinde nefes alış verişlerin ve hızlanan toynak vuruşlarının sesi kulaklarımda ; geyikler kaçıyordu.

Sağlam üç ayağımdan üzerinde çömelip saldırmaya hazırlandım. Benim yaşlarımda olması gereken adam iki elini birden kaldırdı.

"Ben... Ben özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum." Alt dudağı titredi ve ozonla karışık narenciye'nin kışkırtıcı ama keskin kokusu burnuma ulaştı.

Korku.

Zorba olmayı reddettim, özellikle de bu adam açıkça dönüşmekle mücadele ederken.

Ryker ve diğerleri bize ulaştı ve her birine baktım, bu adamın her şeye rağmen bir risk olmadığını bir şekilde iletmek istiyordum, piç kurusu bir kez daha bana saldırdığında.

Tökezleyerek geri döndüm ama yaralı omzum yeterince hızlı hareket etmemi engelledi.

Saldırganın dişleri boynuma batarken, soğuk bir farkındalık üzerime çöktü. Sonum gelmişti. Bu benim sonumdu.

Ama boğazımı parçalamak yerine kanımı emmeye başladı. Beni kurutmak istedi.

Kana susadığını fark edince yüzünü pençelemek için uzandım ama iri, kestane rengi bir kurt gözlerimin önünden süzülerek geçti, kokusundan kim olduğunu hemen anladım.

Ryker.

Vampirin boğazını parçaladı.

Buçukluk dişlerini geri çekip umutsuzca boynunu kavrayarak kan akışını durdurmaya çalışırken göğsümün ve ön bacaklarımın her yerine kan sıçradı.

Parmaklarının arasından kan fışkırmaya devam ederken, kışının üzerine düştü ve Ryker aramızda durmak için hareket etti. Göz ucuyla Kendric, Xander ve Gage'in ölmekte olan saldırganın etrafında döndüklerini gördüm.

Ciğerlerim patlamak istiyordu ama aynı zamanda onları havayla dolduramıyordum. Altımdaki dünya titriyor, dengede durmamı zorlaştırıyordu. Başka kimsenin bir sorunu yok gibi görünüyordu, bu da *yine* zayıfladığım anlamına geliyordu.

Az önce ne halt olduğunu anlamamıştım. Vampirlerin sadece doğmaları gerekirdi, yaratılmaları değil, ama bu kişi açıkça bir geçiş sürecindeydi ve akli başında değildi. Tehdidin geldiğini hissetmemiştim bile, bu da daha önce hissettiğimi sandığım gizemli takipçi hakkında çok şey söylüyordu. Belli ki bende bir sorun *vardı*.

Adamın hırıltısı kesilip kalbi durduğu anda yaralarımın acısı canlandı. Ryker bana doğru döndü, gözlerindeki parlaklık kayboldu ve kahverengiyi o kadar parlak hale getirdi ki tüm irisleri altın gibi göründü. İçimden bir ses ona doğru çekiyordu ama hareket etmeye çalıştığımda omzum sanki yerinden çıkacakmış gibi yanıyordu.

Endişe gözlerini kararttı ve yirmi metre ötedeki daha büyük meşe ağaçlarına doğru koşmaya başladı.

Gitmemesi için ona seslenmek istedim ki bu inanılmaz derecede aptalcaydı. Neyse ki onunla bu şekilde iletişim kuramıyordum. Tek umudum iniltilerimin hayal kırıklığım değil de fiziksel yaralarımaya verdiğim bir tepki olarak algılanmasıydı.

Kalan üç kurt şekil değiştirenin dikkati bir an için bana odaklandı ve Gage, Ryker'in yerini almak için kayarak beni engellemeye çalıştı.

bak.

Zaten ölü adamı görmek istemediğim için gözlerimi kapattım ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. İnsan formuna geri dönemeyecek kadar yaralıydım ve vampir malikânesinden en az iki mil uzakta olmamız gerekiyordu. Bu yolculuğu yapma düşüncesi beni neredeyse gözyaşlarına boğuyordu.

İnsan ayaklarının hışırtısı Ryker'ın gittiği yöne dönmemi sağladı ve gördüğüm şey çenemi düşürdü.

Ryker bana doğru çıplak bir şekilde yürüdü, tüm odağı bana kilitlenmişti.

Kıyafetlerinin arasından kaslarını hissediyordum ama hiçbir şey beni gözlerimin önündeki manzaraya hazırlayamazdı. Karın kasları her adımda esniyor ve kaslarının kıvrımları kalbimin küt küt atmasına neden oluyordu.

Bana doğru yürüdü, gözlerindeki parlaklık artık o kadar kalındı ki gerçek rengini seçemiyordum.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi Asi?" diye homurdandı ve çenesini sıktı. Sonra kurtlara baktı. "İki kez kontrol ettim ve başka kimseyi bulamadım."

Kadere şükürler olsun ki kurt formundaydım çünkü tüm vücudumun hem arzudan hem de utançtan kızaracağından hiç şüphem yoktu. Tabii ki o ahmak bana bunu söyleyecekti.

Kamburlaştım ve yaralarımın dolayısı omzuma ve boynuma acı çarptı. Soğuk havanın da etkisiyle kürkümdaki kan şimdiden yapış yapış olmuştu.

Gözlerimi kapatıp uyumak istedim.

Başımı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım ama aniden güçlü kollar beni kaldırdı ve hayvan formunda olmama rağmen beni bir prenses gibi kucakladı.

Ryker'ın sıcak göğsü bedenime bastırdı ve bakışları benimkilerle kilitlenince gözlerim açıldı. Ona itaatkâr bir pozisyonda sırtüstü yatmak hoşuma gitmemişti. Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama bu da yaralı uzvuma baskı uyguladı. Saklayamadan hafif bir sızlanma duydum.

"Kahretsin, Ember. Yaralarına baskı yapmamak için seni bu şekilde taşıyorum." Parmakları kürküme ve derime battı ve midemde bir arzu düğümü oluştu. Devam etti, "Lütfen her konuda benimle mücadele etmeyi bırak. Yer değiştiremiyorsun, ağır yaralısın ve sürüne yapılan saldırıdan sonra hâlâ tamamen iyileşmedin. Bırak yardım edeyim."

Yardım edin.

Bu kelime eskiden benim için olumlu bir anlam ifade , ancak şu anda kendimi daha da güçsüz hissetmeme neden oldu.

Gözlerindeki parlaklık silikleşene kadar geri çekildiğinde, sonuçlarına lanet olsun, kurtulmak için cehennem gibi savaşıma hazırdım. Aramızdaki bağdan kaynaklanan karıncalanmalar bir kez daha ortaya çıktı ve beni hareketsiz hale getirdi. Yaralarım ve kan kaybım yüzünden başım döndü ve omzuna yasladım.

Bir nefes verdi ve insan-vampir kanı kokusundan çok daha iyi olan hoş, naneli bir kokuyu içime çektim.

Gözleri parlayarak diğer sürü üyeleriyle konuştuğunu gösterdi ve sonra hareket etmeye başladık. Tek başıma ayakta duramayacağım gerçeğini kabullenerek, ona bu konuda izin vermeye karar verdim.

Ona güvendiğim *için değil* ama ittifakımıza ihanet etmeyeceğine inanmak zorunda olduğum için. En azından şimdilik. İki gün sonra alfalarla yapılacak toplantı için benden yardım istediği açıktı.

Bir süre sonra bedenim onun kollarında gevşedi ve etrafımızda keşif yapan diğer üç kurdun pıtırılarını duydum.

Ryker'ın temposu beni sakinleştirdi ve yaralarımın zonklamasını hafifletmeye yardımcı oldu. Beni ne kadar taşıdığından emin değildim ama aniden Ryker'dan alçak, tehditkâr bir hırıltı yükseldi ve kafamda titreşti.

Gözlerimi açtığımda burnuma mide bulandırıcı derecede tatlı bir koku çarptı - aktive edilmiş vampir büyü.

"Ne oldu? Bir kargaşa duyduk ve-" Raven söze başladı ama o ve koyu renk giysiler içindeki yirmi vampir önümüzde durunca sözünü kesti. Saçları koştuğu için dağınıktı ve gözleri kıpkırmızıydı, dişleri uzamıştı.

Ryker göğsü kabarak, "Bilmiyormuş gibi davranma," diye homurdandı. "Ben de sana güvenebileceğimizi sanıyordum. Aracımızı alıp hemen yola çıkıyoruz."

Buradaki her bir vampirin artık Ryker'ı tamamen çıplak görebildiğini fark ettim. Kurdum dişlerini kafamda şaklattı ve öfke kanımı körükledi.

"Bana güvenebilirsiniz." Raven teslim olmak için iki elini de kaldırdı. "Ulumalar duyduk ve sizi kontrol etmek için aceleyle dışarı çıktık. Bu kadar çabuk gitmenize izin vermemeliydim - muhafızlar henüz bu kadar uzaktaki çevreyi takviye etmedi. Avlanmak için daha uzağa gitmeniz gerektiğini bilmeliydim ama beşiniz de çok sert görünüyordunuz." Başını salladı ve sonra burnunu çekti; bakışları hemen bana yöneldi. Gözleri şişti, nefesi kesildi. "Ne oldu?"

Söyleyebildiğim kadarıyla yalana dair bir ipucu yoktu ama burnum hâlâ Ryker ve kanla doluydu.

Kendric, Gage ve Xander ormandan çıktılar, kurt bedenleri gergin ve saldırıya hazırды.

Ryker, "*Lanet* olası dönüşen bir insan ona saldırdı," diye tükürdü ve aramızdaki gerilim azaldı. "Yer, zaman ve yakınlığa bakılırsa, bu dönüşümün gerçekleşebileceği tek bir yer var."

Başını geriye attı ama tam muhafızlara saldırmalarını söylemesini beklerken şaşırtıcı bir şey yaptı.

Saçları bir perde gibi dalgalanarak etrafında döndü ve hırladı, "Bir Dönüşen'den haberdar olan var mıydı?"

Değişkenler var olan en tehlikeli doğaüstü varlıklardan biriydi. Onları hâlâ besleyen insan kanı, fiziksel olarak mümkün olandan çok daha güçlü ve hızlı olmalarını sağlıyordu. Bana bu şekilde sinsice yaklaşmış olmalıydı.

-Bu ve benim geyiğe odaklanmam.

Teker teker her muhafızı inceledi. Her biri başını salladı... ta ki en sondaki en kısa boylu erkek gözlerini kaçırana kadar.

Bir anda Raven onun önünde durdu ve boğazından yakalayarak ayakları sarkacak şekilde kaldırdı. Adam boğulmaya başladı ama Raven irkilmedi.

"Sana bir kez daha soracağım ve eğer bana gerçeği söylemezsen, seni *bitireceğim*." Raven tırnaklarını muhafızın derisine geçirdi, kıpkırmızı kanı boynundan aşağı süzülüyordu. "Dönüşeni kimin yaptığını biliyor musun?"

Başını salladı, ancak kalp atış hızının arttığını duyabiliyor ve yalanın sülfür kokusunu alabiliyordum.

Omuz silkti. "Seni uyarmıştım."

Kadın bir şey yapamadan, adam "Bekle" diye mırıldandı.

Başını öne eğdi. "Eğer ağzından çıkan ilk kelime bir isim değilse, seni zerre kadar pişmanlık duymadan öldüreceğim."

Başını salladı ve kadın onu bırakır bırakmaz, kocaman bir nefes alarak yere yığıldı. "Felix."

Muhafızlardan birkaç nefes sesi geldi ve Raven başını salladı.

Bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama kelimeleri - kelimenin tam anlamıyla - kurt formunda oluşturamadım.

"Kraliçenin oğlu mu?" Ryker acıyla alay etti ve kolumdan aşağıya doğru bir acı yayılmasına neden oldu. "Neden şaşırmadım ki? Bizi hedef alıyordu ve bizden en az muhafızlar kadar nefret ediyor."

Ağzım kurudu. Madem kraliçe müttefikimizdi, neden oğlu bizden bu kadar nefret ediyordu?

"Merak etmeyin. Kraliçe kendi kanından bile olsa buna müsamaha göstermeyecektir." Raven daha sonra tırnaklarını kullanarak kısa boylu muhafızın boğazını kesti.

Geçtiğimiz hafta boyunca maruz kaldığım şiddet yüzünden midem bulandı. Bu haftadan önce, hayatım boyunca sadece iki şiddet olayına şahit olmuştum, her biri de sürümüzü ele geçirebileceğini düşünen bir alfadan kaynaklanıyordu. Babam onları öldürmemiş olsa da ciddi şekilde dövmüştü.

Gardiyanın gözleri büyüdü ve ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Bu, yaratılmış bir Dönüşen olduğunu bildiğin ve arayışımıza katılmak için malikaneden ayrılmadan önce bununla ilgilenmediğin içindi." Raven elbisesindeki kanı sildi. "Hiç kimsenin kraliçenin kanunlarının üstünde olmadığını herkes hatırlasa iyi olur, kendi çocukları bile. Gerald, şimdi geri dön ve bununla ilgilen."

Neredeyse yarı saydam bir cilde sahip olan en uzun boylu muhafız başını salladı ve diğer on sekiz muhafızı emirleri beklerken bırakarak malikâneye doğru geri döndü.

"Serbest dolaşan başka dönüşmüş insan olmadığından emin olmak için bölgeyi araştırın ve çevreyi koruyun. Etrafta dolaşan ve şehre ulaşmaya çalışan çılgın dönüşmüşlere ihtiyacımız yok." Diğer on sekiz vampir onun emrine uyararak beşimizin geldiği yöne doğru dağılırken Raven başını öne eğdi.

Gözden kaybolduklarında arkasına döndü ve kaşlarını çatı. "Çok üzgünüm Ember. Bu asla olmamalıydı. Felix'in işlediği suçun cezasını çekmesini sağlayacağız."

Artık Ryker'ı tüm ihtişamıyla görebiliyor olmasından nefret ediyordum. Ona bakmayı kesmezse, ona saldırabilirdim ve cezamn ne olacağını kimse bilemezdi.

Diğer üç adam yaklaştı, Kendric Raven'ın yanına geldi. Bir elini onun kürküne koyarak kanımın soğumasına ve kurdumun sakinleşmesine neden oldu.

"Bunun bir olmayacağını nereden bileceğiz?" Ryker yerinden kımıldamadan sordu. "Çünkü döner dönmez kraliçeyi arayacağım ve cezasını dünya çapında yayınlayacağım." Raven sanki büyük bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

anlaşma. "Doğru olan doğrudur ve o yasaları çiğnedi."

Her nasılsa, bu cevap Ryker'ın işine yaramış olmalı çünkü bir kez daha yürümeye başladı.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra nihayet malikâneye vardığımızda Lucinda, Bella ve Martin dışarıda bizi bekliyorlardı.

Biz yaklaşır yaklaşmaz Lucinda burnunu kırıstırdı. "Kraliçe, Felix'in ölene kadar dövülmesine ve hapse atılmasına karar verdi. Cezayı sizin vermenizi istiyor. Videoyu hazırladık ve Felix'i Majestelerinin heykelinin önüne zincirledik."

Ryker'ın kolları gerildi. "Xander, Gage ve Kendric'in de cezayı izlemelerini ve buradaki vampirlerin en azından uygun tepkiyi vermelerini sağlamalarını istiyorum."

"Peki sen ne yapacaksın?" Martin kaşlarını kaldırdı ve bakışları üzerime yerleştğinde gülümsedi.

"Yaralı olduğu ve dinlenmesi gerektiği için Ember'a göz kulak ol." İzin beklemeden cam kapıya doğru ilerledi.

Birkaç saniye içinde beni yataklardan birine yatırdı. Çarşafları kirletmek istemediğim için sızlandım ama o yanıma kaydı ve beni kendine doğru çekti.

"Şşş, Asi. Benimle kavga etme. Bu gece olmaz, lütfen." İç çekti. "Sadece biraz uyu."

Nedense itaat ettim ve aramızdaki tını bir kez daha canlandı. Ne olduğunu anlayamadan uykuya dalmıştım.

Kulağımda gürültülü bir horlama uğuldadı ve gözlerim açıldı. Bir an için nerede olduğumu hatırlayamadım ama sonra Ryker'ın kokusunu aldım. Başım göğsünde yatıyor, aldığı her nefeste sallanıyordu.

Sonra kalçamda sert bir şey hissettim.

CH6PHER HWENHY-ONE

I Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım. Bir noktada insan formuma geri dönmüştüm ve şimdi çıplak bir şekilde yatıyordum.

Ryker, sert aleti kalçama baskı yaparken göğsüne sarıldı.

Sadece bu da değil, tenimizin değdiği her yerde vücudum karıncalanıyor, kurtboğan ya da benzeri bir şey alıp almadığımı merak ediyordum. Bunların hiçbiri mümkün olmamalıydı. En son uykumda şekil değiştirdiğimde çocuktum - şekil değiştirenler sadece kendilerini güvende hissettiklerinde şekil değiştirirlerdi ve uykuda olmak en savunmasız olduğumuz zamandı.

Açıkçası, *onun* yanında kendimi güvende hissetmiyordum. Bunu yapmamın aklıma gelen tek nedeni iyileşmek içindi. Vites değiştirmek büyüünün bedenlerimizde dalgalanmasını sağlıyor ve eğer bir yaralanma çok ciddi değilse iyileşmeye yardımcı oluyordu.

Yine hafifçe horladı ve yüzünü tamamen rahatlamış bulmak için başımı kaldırdım. Mükemmel yüz hatlarının her santimini incelerken kalbim durdu. Uyanırken hep kaşlarını çatar ya da gergin bir ifade takınırdı. Ama şimdi huzurlu görünüyordu... ve daha da yakışıklı.

"Ben de şansım var sanıyordum," diye fısıldadı Gage ve başımı ona doğru çevirmeme neden oldu.

İki kaşını da kaldırdı ve dudaklarını sert bir çizgi halinde bastırdı.

Midem bulanıyordu, ortadan kaybolmak istiyordum. Ryker'a sarılmakla kalmayıp onu uyurken izlerken yakalandığıma inanamıyordum. *Bu* ne kadar ürkütücüydü ve daha ne kadar kötüleşebilirdi?

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Ryker'ın nefes alış veriş uyanıyor gibi hızlandı.

Kahretsin, Kader! Meydan okumamı kabul etti ve durumun daha da kötüye gidebileceğini kanıtladı.

Beline attığım bacağıma çözmeye çalıştım ama kolları beni sıkıca sararak olduğum yerde tuttu. İşler daha da garipleşmeden bundan kurtulmanın zarif bir yolu yoktu.

İnledi ve gözleri irkilerek açıldı. Rastgele beliren parlaklık gözlerinin rengini bir kez daha gizleyene ve aramızdaki karıncalanma tamamen yok olmasa da hafifleyene kadar ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi.

Birbirimizden uzaklaştık. Yatağın ucuna doğru yuvarlandım ama yaralarım ağrıyordu ve sol tarafımda kendimi düzgün bir şekilde yakalayamıyordum.

Çıplak kığım yere çarptı. Gage yanıma koşarken yatağın üstünde bir hareketlenme oldu, şüphesiz Ryker'dan geliyordu.

Koluma girerek yanıma çömeldi. Göğüslerimi örtmeye çalıştım, çantamın her zamanki alçakgönüllülüğü devreye girdi.

"Yaralanmaya çok yatkınsın." Gage başını salladı ve ayağa kalkmama yardım etmeye çalıştı.

Hareket rahatsızlığına neden oldu ve kendimi durduramadan inledim.

Ryker yataktan sıçrayarak yanıma geldi ve ayaklarının üzerine düştü. Hala tamamen çıplaktı ve yerdeki tehlikeli pozisyonumdan, hala sert olan penisi tam yüzümdeydi ve oğlum... *büyükü.*

Gage'i göğsünden öyle sert itti ki, Gage kolumu bıraktı ve ben de kığımın üstüne düştüm. Vücudum sarsıldı, omzum ve boğazım zonkladı. Kendimi tamamen normal hissetmem için muhtemelen bir gün daha geçmesi gerekecekti. Ryker, "Ona *dokunma* ve bu lanet odadan çık," diye emretti. Gage ve benim aramda kayarken. Şimdi sıkı kıcı yüzümdeydi ve hangi tarafına bakmaktan daha çok hoşlandığımdan emin değildim.

"Whoa." Gage birkaç adım geriye doğru kaydı. "Sadece kalkmasına yardım etmeye çalışıyordum. Yorgun olmalı, özellikle de dün gece bir şey yemediği için."

Ryker yumruklarını iki yanında sıktı. "Onunla *ben* ilgileneceğim. Senin gitmen gerek. *Şimdi.*"

"Dostum, burası bizim de odamız. Sadece senin değil." Gage iç çekti ama sesi yenilgiyle alçaldı. "Sadece onu kontrol etmek için geldim. Hepimiz onun için endişeleniyorduk."

Midem bulandı ve bunun için kendimi azarladım. Şimdi önemsediklerini söylemeleri her zaman olacağı anlamına gelmiyordu. Bunu unutmamalıydım. Reid'in yaptıklarına bir bakın.

Derin bir nefes alan Ryker biraz rahatladı. "Anlıyorum ama bu normal bir durum değil. Git ona yiyecek bir şeyler getir, ben de üzerine bir şeyler giydikten sonra onu dışarı çıkarayım."

Gage birkaç adım attı ve Ryker da onun her adımını yansıtarak beni görmesini elinden geldiğince engelledi. Gage'in başını salladığını ve "Daha iyisini bilmesem, ikinizin kader arkadaşı olduğunuzu düşünürdüm," diye mırıldandığını görebildim. Dışarı çıktı ve kapıyı çarptı.

Oda biraz sarsıldı ve sessizlik çökerken Ryker da ben de olduğumuz yerde kaldık. Kurdum ilerlemeye ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştı ama ben dışlerimi sıkarak kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

"Kader aşkına, *lütfen* üzerine bir şeyler giyer misin?" Sırtını bana dönmedi ama elleri bir kez daha iki yanında yumruk oldu. "Buraya başka biri gelirse kendimi kontrol altında tutabileceğimden emin değilim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için ayağa kalktım ve üzerime giyecek bir şeyler aradım.

"Çantan yatağın altında." İçimi bir heyecan kapladı.

Yatağın benim tarafım.

Donup kaldım. İhtiyacım olan son şey ona karşı herhangi bir olumlu duygu hissetmektir. Gage, Ryker'ın benim kader arkadaşım gibi davrandığını söyleyerek haddini aşmıştı. Ryker açıkça benden nefret ediyordu ve beni sadece Briar'la olan sürü bağlantım yüzünden yanında tutuyordu.

Diz çökerek çantamı çıkardım ve giymek için bir sütyen, külot, bordo bir gömlek ve kot pantolon buldum. Çarşaflardaki lekelere rağmen insan formuna geri döndüğüm için üzerimdeki kanı temizlemiş olmama şükrederek hızla üzerime geçirdim. Sonra parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek onları evcilleştirmeye çalıştım. "Giyindim."

"Kadere şükürler olsun." Etrafında dönerek kıcını ve hâlâ sert olan penisini yandan görmemi sağladı.

İçimde zonklayan derin ihtiyaç beni hazırlıksız yakaladı. Yatağın kenarına oturdum, gözlerimi kapadım ve yatağın kenarını kavradım, o kokusunu almadan önce içimde yuvarlanan arzuyu sakinleştirmeye çalıştım.

Yatağın diğer tarafında, arkamda olduğunu duyabiliyordum ve çıplak bedeninin görüntüsünün zihnimde tekrar tekrar canlanmasından nefret ediyordum. Bunu düşünmemem gerekiyordu çünkü aramızda hiçbir şey olmayacaktı.

Hiç.

Fermuarını duyduğumda, vücudunun en azından yarısının örtülü olması gerektiğini bilerek nihayet gözlerimi açtım.

Arzunun baharatlı kokusu *onun* üzerine sinmişti.

Kurdum yanıt olarak uludu ama ben yatağın kenarını daha da sıkı kavradım. Tahrik olmuş olsa bile, seks yapmak işleri zorlaştıracak ve dikkatimi dağıtıcaktı. Hedefime odaklanmalı ve kız kardeşimi riske atacak bir şey yapmamalıydım. Onu kaybedemezdim.

Bana doğru geri çekildi. Benim de ondan etkilendiğimi bilmesini istemediğim için yanağımın içini ısırdım. İstedimden daha sert bastırarak inledim ve aniden kokusu burnuma doldu.

Elleriyle yüzümü kavradı ve hafifçe yukarı kaldırarak, "Sorun ne?" diye sordu.

Gözlerindeki altın rengi, bir mumun üzerindeki alevler gibiydi ve beni büyülüyordu. Nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum ve uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama bir şekilde kıpırdamıyordum.

"Yaraların seni hâlâ rahatsız mı?" diye sordu, odağı boynuma kayarken. Göğüslerimin tişörtümün V kısmına baskı yaptığı yere kadar devam etti.

Doğru ya. Bana bir soru sormuştu. Muhtemelen cevap vermeliydim. "Hayır, yanağımın içini ısırdım." Sesimin ne kadar ezik çıktığını fark ederek yüzümü buruşturdum ama en azından bu bir cevaptı.

Bakışları ağızma kaydı ve dudaklarımı yaladım.

İkimizden de sarhoş edici bir arzu kokusu yayılıyordu. Dokunuşundan kaynaklanan vızıltı yanaklarımı sarsıp tüm vücuduma yayılırken ciğerlerim çalışmayı bıraktı. Tek odaklanabildiğim onun dolgun dudaklarıydı ve nefesindeki gibi naneli bir tada sahip olup olmadıklarını merak ediyordum.

Başını eğdi ve zihnim *hareket et diye* bağırdı ama bedenim kıpırdamadı. Dudakları dudaklarıma değdiğinde sarsak bir nefes aldım ve ağzımın içinde karıncalanmalar oluştu.

Kapı açıldı ve Ryker tökezleyerek geri çekildi, anı mahvetti.

Bir milim bile kıpırdamadım, Xander içeri girerken az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Siz ikiniz uyandınız. Sonunda." Xander ellerini birbirine sürttü.

Ryker'in burun delikleri alevlendi. "Burada kimse kapı çalmayı bilmiyor mu?" "Kapı çalmak ne zamandan beri bir zorunluluk haline geldi?"

Xander başını öne eğdi,

Ama saklayamadığımız tek şeyi, kokuyu aldığı anda anladım. Dağılacak zamanı olmamıştı. "Oh... Ben-"

Yüzüncü kez ortadan kaybolmak istedim. "Tabii ki kapıyı çalmana gerek yok," diye ağzımdan kaçırdım, anı kurtarmaya çalışıyordum. Ryker'a karşı bu kadar savunmasız ve aptalca davranmış olmaktan nefret ediyordum ve ona bakıp gözlerinin yeniden parladığını gördüğümde kurdum iç geçirdi.

"Bu işi artık kesin olarak çözeceğiz." Ryker onu takip etmemizi işaret etti ve kapıdan çıkıp mutfığa doğru yürüdü.

Hem Xander hem de ben birbirimize baktık.

Ryker diğer odadan boğazını temizledi. "Siz ikiniz buraya gelin. Yanlış anlaşılma *olmadığından* emin olmak için herkesin söyleyeceklerini tam olarak duymasını istiyorum."

"Bu acele et demek." Xander gözlerini devirdi.

Az önce yaşadığımız garip tartışmadan sonra kendimi suç mahallinden uzaklaştırmak için sabırsızlanıyordum. Xander arkamdayken aceleyle mutfığa girdiğimde Gage'i duvara dayalı gaz ocağında yemek pişirirken, Kendric ve Raven'ı da adanın uzak tarafındaki bar taburelerinde otururken buldum.

Oda biraz döndü, ama mermer adanın kenarına doğru ilerledim ve kendimi desteklemek için onu tuttum. Kaloriye ihtiyacım vardı çünkü bir süredir yemek yememiştım ve vücudum ağır yaralar almıştı. Birkaç dakika önce varlığını belli etmesine rağmen kurdumun büyüğü bile o kadar güçlü hissettirmiyordu.

Raven sanki bir sorun olduğunu anlamış gibi bana odaklandı.

Ryker konuşmaya başladığında, tezgahı neden tuttuğumla ilgili sorular sormasını engellediği için ona sarılmak istedim.

Bekle, bekle. Hayır. Kesinlikle ona sarılmak isteyemem, değil mi?

"Artık Rebel'e sahip olduğumuza göre, kimsenin yanlışlıkla onun yanına girmemesi için görgü kurallarını belirlemeliyiz." Ryker arka tezgâhla ada arasında, Kendric'in karşısında ve Gage'den birkaç adım ötede durmak üzere hareket etti.

Et kokusu burnuma çarptı. Midem guruldadı, ardından keskin açlık sancıları başladı ve Gage'in iki parça biftek kızarttığını fark ettim.

"Bizimle kalan bir kadın olduğu için artık içeri girmeden önce yatak odasının kapısını çalmak gerekiyor." Ryker kollarını kavuşturdu. "Gage onu *çırılçıplak* gördü."

"Dostum, sen de oradaydın." Gage biftekleri çevirerek diğer taraflarını da pişirdi. "Aslında, *ikiniz* de çıplakken onunla yataktaydın."

Kendric şakaklarını ovuştururken Raven sırtarak koltuğunda arkasına yaslandı.

"Bekle." Xander yatak odasının kapısını işaret etti. "Bu yüzden mi bana oraya gidip onları almamı söyledin? Ember'la paket bağlantısı kuramadığımız için olduğunu sanıyordum."

Kendric başını öne eğdi. "Ryker onunla birlikteyken onunla paket bağlantısı kurmak zorunda değildi."

"Neden bize seslenmediniz?" Nasıl bir oyun ya da mantık yürüttüklerini anlamamıştım.

"Kapılar kapalıyken odalar ses geçirmez," diye açıkladı Raven ve insan kanının bakırimsı, terli kokusunu yayan kırmızı sıvıyla dolu bir şarap kadehini kaldırdı. "Aksi takdirde, dün gece dışarıdaki kargaşadan uyuyamazdın."

"Kargaşa mı? Bize yapılan saldırıdan daha fazlası mı vardı?" Ağzım kurudu. Ne kaçırmıştım?

"Felix'in cezasını kastediyor." Kendric omuzlarını geriye attı ve burnunu kırıştırdı. "Oldukça acımasızdı. Eğer kraliyet soyundan gelmeseydi, ölmüş olacaktı."

Dizlerimin bağı çözüldü ama neyse ki hâlâ adanın kenarına tutunuyordum. Beni en çok şok eden şeyin ne olduğundan emin değildim - kraliçenin kendi oğlunu neredeyse ölene kadar dövmesi mi yoksa onun hâlâ hayatta olması mı? "Nerede o?"

"Tesis dışı hapisane." Raven bardağını tezgâhın üzerine koydu. "O çok uzakta, yani artık burada güvendesin."

"Ve kraliçe amacına ulaştı." Gage dolaptan iki tabak aldı ve her birine orta pişmiş bir biftek yerleştirdi. "Sanırım yakın zamanda kimse başka bir değişim yaratmaya cesaret edemeyecek." Bifteklerden birini önüme koydu.

Sol elimle bifeği kavradım ve dudaklarıma götürdüm. Büyük bir ısırık aldım ve çiğnedim, et boğazımdan aşağı kayarken suların tadını çıkardım. Midem hevesle guruldadı ve bir ısırık daha aldım.

Daha önce hiç bu kadar aç olmamıştım ve bu his tamamen sinir bozucuydu.

"Al." Ryker kendi tabağını benimkinin yanına koydu. "Bunu da ye." Gage'in kaşları neredeyse komik bir seviyeye yükselirken Xander içine çekti.

Ağzım dolu olmasına rağmen başımı salladım. Yutkundum. "Senin de yemeğe ihtiyacın var." O da bir süredir bir şey yememişti.

"Canım kurutulmuş et çekti." Dudaklarını birbirine bastırdı ve yatak odasına geri döndü, orada bir çanta açtığını duydum.

Yemeden duramıyordum. Büyük bir ısırik daha aldım, mümkün olduğunca çabuk içime çekmeye hevesliydim.

"Vay canına." Xander aceleyle Gage'in yanından geçip buzdolabına gitti ve bir şişe su çıkardı. "Boğulmadan önce bunu iç." Sonra şişeyi adadan aşağı bana doğru yuvarladı.

Ryker kurutulmuş et yiyerek geri döndüğünde sessizlik çöktü ve ben iki bifeği mideye indirdim ve tüm su şişesini boşalttım. Yemeğimi bitirdiğimde midem genişlemiş gibiydi, bu da çok fazla yemiş olabileceğimi gösteriyordu.

"Sen iyi misin?" Ryker sordu ve üçüncü kuru etinden son ısırığı aldı. Sopa.

"Ben iyiyim." Gülümsedim ama her ihtimale karşı sağ elimle tezgahı sıkıca tuttum.

"Artık ikinizin işi bittiğine göre Ryker, kraliçe seninle ve sürünün geri kalanıyla konuşmak istiyor." Raven kadehini boşalttı. "Birkaç gün sonraki toplantıyı konuşmak ve Dönüşen'e ne olduğunu öğrenmek istiyor."

Onlara ve kendime iyi olduğumu gösterme ihtiyacıyla tezgahı ittim. "Bana uyar."

"Onlarla konuşmak istiyor, seninle değil." Raven biraz ürperdi. "Dinlenmeni istediğini söyledi, özellikle de böyle bir saldırıdan sonra. Çok acımasızdı."

Kanım dondu. O toplantıdan dışlanmak hiç hoşuma gitmemişti. "O haklı."

Ryker bana bakarak başını salladı. "Ayrıca, biz onunla bir ilişkisi olan. Bizim kararlarımıza güveniyor ama muhtemelen sizinkilere henüz güvenmiyor."

Bu mantıklıydı ama bir şeyler tam olarak doğru gelmiyordu.

"Ama Ember'ın yanında bizden biri olmadan tek başına kalmasını istemiyorum, o yüzden-" Ryker başladı.

"Ben kalacağım." Raven telefonuna bir şeyler yazdı ve gönder tuşuna bastı. "Ona bir şey olmamasını sağlayacağım. Kraliçe sizi çalışma odasında bekliyor olacak. Hazır olduğunuzda ona haber vermemi söyledi." Telefonu ve mesajı göstermek için telefonu kaldırdı: **Aramaya şimdi giriş yapıyorum.**

"Tamam. Uzun sürmez." Ryker alt dudağını ısırıktan sonra bana ikinci kez bakmadan mutfaktan çıktı.

Kendric, Raven'ın yanağını öptü ve üç Grimstone üyesi alfalarını takip etti.

Harika. Ryker'la aramızdaki şeyler daha da tuhaflaşacaktı ve beni dışlayıp bir vampirle baş başa bırakmıştı. Eğer ben uyurken onu taciz ettiğim için benden intikam almıyorsa, ne düşündüğünü bilmiyordum.

Bir esnemeyi gizleyemedim. "Sanırım yatak odasına geri döneceğim." Burada durup yapmacık bir konuşma yapmak istemiyordum.

"Bekle." Raven yanıma geldi.

Adamların gittiği yöne doğru baktı. Dikkatini tekrar bana verdiğinde, gözbebeklerinde kırmızı bir renk belirdi.

Vay anasını. Vampir büyüsünü kanalize ediyordu. Vampirler şimdi benim için ne saklıyordu?

CH6PHER HWENHY-HWO

My kurt ileri atıldı, Raven'ın büyüünü üzerimden atmaya hazırды. Eğer saldırırsa, yer değiştirecek zamanım olmazdı. Neredeyse Ryker'a seslenecektim.

Ama onları bu olayın ortasına atmak istemediğim için çenemi kapalı tuttum.

Belli ki vampirler benimle uğraşıyordu ve Briar'ı aramaya devam edecek birine ihtiyacım vardı. O dördünün yapacağını umuyordum.

Kendimi savunmak için ihtiyacım olursa diye tabağı tuttum.

Raven'ın gözleri normal rengine döndü ve ağırlığını bir tarafa verip bir elini kalçasına koydu. "Bir tabağın seni öldürmemi engelleyeceğini mi düşünüyorsun?" Burnunu kırıştırıp beni taradı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktığı gerçeğini gizlemeye çalışarak ofladım. Çok fazla gözlemciydi. "Ne yapacaksın?" Adamlar gözden kaybolurken fısıldadım.

Gözlerini devirdi. "Her zaman böyle dramatik misin, yoksa zayıf ve savunmasız olduğun için mi?"

Kurdum hırladı, ses göğsümde titreşti. Zayıf hissetmekten nefret ederdim ve bunun bana söylenmesi, öyle olmadığımı kanıtlamak istememe neden oluyordu ki bu aptalcaydı. Yeterli olmadığımı *biliyordum*. "Sadece ne yapacaksan yap ve bu işi bitir."

Tsking, ağırlığımı desteklemek için kolunu benimkine doladı. Sonra beni beşimizin kaldığı yatak odasına götürdü. Beni yatağıma doğru itti ve kapıyı kapattı.

Bu mantıklıydı. Adamların bizi duyup buraya müdahale etme riski yoktu.

Kalp atışlarım hızlandı, ben de için derin bir nefes almaya çalıştım. Bir avcı, avının korkmasını her zaman sevmiştir ve onun bu andan daha fazla zevk almasına izin vermeyi reddettim.

"Sana hiçbir zarar gelmeyecek Ember." Raven kıkırdarak başını salladı. "Sadece seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Başımı eğdim ve göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?" İfadesi kesindi ve havadaki sülfür eksikliği sayesinde ona güvenmişim.

Bana doğru birkaç adım atarak, korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi iki elini kaldırdı. "Ryker'da bir terslik var. Birkaç aydır var. Buraya ilk gelişinden birkaç gün sonra, bir işi halletmek için tek başına yola çıktığında başladı."

"Neden bunu onunla konuşmak yerine bana anlatıyorsun?" Şu anda etrafta çok fazla tehlike işareti vardı ama merak ettiğimi de inkâr edemezdim.

"Çünkü bunu sürüsünden saklıyor ve onlar dışındakilere söylemesine imkân yok." Başını eğdi ve iç çekti. "Aslında Kendric'le aramızda sorunlara neden oldu çünkü yanlış bir şey olmadığı konusunda kararlı. Ryker'ın kederini bu şekilde atlatmayı seçtiğini iddia ediyor ve ben bunu zorlamaya çalıştığım da..."

Sessizlik aramızdaki boşluğu doldurdu.

"Neden bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorsunuz?" Eğer sürü üyeleri bir sorun olduğunu düşünmüyorsa, büyük ihtimalle yoktur. "En iyisini onlar bilir."

"Sana söyleyeceklerimi sır olarak saklayacağına yemin etmelisin." Sertçe yutkundum. "Eğer etmezsen, o zaman bu bilgiyi seninle paylaşamam."

Başım geriye eğildi ve nefesim kesildi. Bir vampir ve kurt şekil değiştirenin birbirlerine sır vereceklerine asla inanmazdım. Tabii, kraliyet sürüsünün ve benim katledileceğime de inanmazdım, yani son zamanlarda istisnalar neredeyse kuraldı.

Bu yüzden kendimi başımı sallarken buldum. "Yemin ederim." Sahip olduğu bilgi her neyse, bilmem gerekiyordu. Ryker mantıksız davranıyordu ve Briar'ı bulup kurtarmama yardım etmesi için onun sürüsüne güveniyordum.

Dudaklarını yaladı, köpek dişlerinden biri yan tarafına bastırdı. "Kraliçenin bizi bir tehdide karşı uyarmak için bölgenin etrafında büyüleri koğuşlar olduğundan bahsettiğini biliyor musun?"

"Evet." Dizlerim sonunda güçsüzlüğe yenik düştü ve pes etti, ama neyse ki popom yatağa çarptı.

"Ayrıca, türümüz için bir tehdit oluşturmaları bile, birinin üzerinde iz büyü olduğunu da bize söylüyorlar. Ryker ilk geldiğinde onları tetiklemedi ama o gün geri döndüğünde büyü köşerlerinden biri kraliçeye haber verdi."

Kendimi tutmak için ellerimi yatağın üzerine koydum. "Ve onunla yüzleşmedi mi?"

"Garnerville'e gitmek için malikaneden çoktan ayrılmıştı ama beni ve Lucinda'yı aradı. Muhafızların ona güvenmemesinin bir nedeni de bu. Tehdit edici bir büyü olmadığı için sürü ile aramızdaki barışı bozmamaya çalışıyoruz. Ancak Ryker, toplantılar için kraliyet ailesiyle birlikte buraya geldiğinde eskisi gibi değil."

Bağırsaklarım düğümlendi. "Bizim yaşadıklarımızı yaşamamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sürü üyeleri arasındaki bağlar çok..." dedim duygularımı dizginlemeye çalışarak. "Bırakın neredeyse hepsini, bir tanesini bile kaybetmek yıkıcıdır-" Görüşüm bulanıklaştı ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Devam etmeye çalışırsam dağılırdım ve zaten herkesin önünde çok fazla zayıflık göstermişim.

"Sandığınızdan daha fazla kayıp yaşadım." Raven'ın ifadesi gerginleşti. "Ama bundan daha fazlası var Ember. Üzerinde bir çeşit büyü var. Ve onda daha önce olmayan bir karanlık var. *Olaydan* sonra buraya geldiğinde yas tutuyordu ve sonra 'ayak işinden' intikam almaya odaklanmış bir adam olarak geri döndü. Sanki içinde bir şeyler kopmuş gibiydi."

"Ben de kederimi uzaklaştırıyorum." Gelmeye devam eden gözyaşlarımı sildim. "Bu yüzden geçinmek için yapması gerekeni yaptığı için onu kınayamam."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ hissediyorsun. Neredeyse gibi görünüyor ki bu çok büyük bir sorun."

Kalbim burkuldu. Göğsümdeki soğuk boşluklar için kendimi hiçbir şey hissetmemeye zorlamayı hayal bile edemiyordum. Bu sürüme hakaret olurdu ve Briar'ı geri aldıktan sonra her biri için yas tutmayı planlıyordum. "Şu anda Ryker ve onun sorunlarıyla uğraşacak vaktim yok. Kız kardeşimi bulmalı ve onu güvenli bir yere götürmeliyim ki yasımızı tutup hayatımıza devam edebilelim."

Bir elini omzuma koyarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu asil bir amaç ama Ember, bunu her kim yapıyorsa durdurulması gerekiyor. Seni aramaya devam etmeyeceklerini kim söylüyor? Varlığın ve zayıf da olsa kraliyet kanının senden geçtiği gerçeği, en üst noktada olduğunu iddia eden herkese meydan okuma hakkına sahipsin. Kız kardeşiniz ve torunlarınız bile bir tehdit oluşturacaktır, bu yüzden saklanmak hiçbir şeyi çözmeyecektir."

Hay sikeyim. Haklıydı. Bu şekilde düşünmemiştim ama tahta çıkmak isteyen bir alfa tüm rakiplerini ortadan kaldırmak isteyecektir. İki gün sonraki bu toplantının tek sebebi buydu. "Kız kardeşimi bulmak ilk önceliğim."

"Bunu anlıyorum ama bu buluşma her ikinizin de amaçlarına yardımcı olacak." Elini bıraktı ve dokunuşunun serinliğinin tişörtümden tenime sızdığını fark etmeme neden oldu. "Sadece Ryker'a neler olduğunu anlamamıza yardım etmeni istiyorum. Bu her neyse, onu her gördüğümüzde daha soğuk ve daha kopuk hale getirdi. Bu yolda ilerlemeye devam ederse görevinize zarar verebilir."

Haklı olmasından nefret ediyordum ama ne demek istediğini anlayabiliyordum. Yanlış zamanda yanlış yerde olan Simon'a yaptıklarına tanık olmak midemi bulandırdı. O herhangi biri olabilirdi - ben ve kız kardeşim de dâhil. Beni nehirden çıkarmıştı ama diğer üçü beni kulübelerine götürmesi için ona baskı yapmasaydı ölebilirdim.

Ryker tahta çıkmak istediğine karar verirse ve onun üzerinde bir tür cadı etkisi varsa, sürüler üzerinde ne gibi kurallar uygulayabileceğini kimse bilemezdi. "Deneyebilirim ama söz veremem."

"Öğrendiğiniz her şey hakkında bizi bilgilendirin lütfen." Hüzünle gülümsedi. "Bunu sizden istediğim için üzgünüm ama vampirler ve şekil değiştirenler arasındaki ittifakın devam etmesine ihtiyacımız var. Bu her iki tür için de en iyisi ve Kraliçe Ambrosia her doğaüstüne ve onların iyiliğine önem veriyor."

Nedense buna gerçekten inanmaya başlamıştım.

"Biraz dinlen. Buna ihtiyacın var. Buradaki her vampir kanının ne kadar zayıf olduğunun kokusunu alabilir." Kapıya doğru gitti ve durakladı. "Dördüzlerden birinin senin için yemek pişirmesini ve birazdan yemeği buraya getirmesini sağlayacağım."

Bir parçam reddetmek, ona yer değiştirip avlanacağımı söylemek istiyordu ama ormana geri dönmek istemiyordum. Toplantıdan önce başka bir şey olması riskini almak istemedim. Orada olmak zorundaydım. Briar'ın kimin elinde olduğuna ve onu nerede tuttuklarına dair herhangi bir ipucu elde edebilmem için tamamen iyileşmiş ve tetikte olmam gerekiyordu. "Teşekkür ederim. Kulağa harika geliyor."

Göz kırptı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Yatak değıştirme zahmetine girmeden -Ryker isterse bunu yapabilirdi- bir gece önce yattığım yere uzandım. Karnım tok ve Ryker'ın çarşaflarda kalan kokusuyla çabucak uykuya daldım.

İki gece sonra Ryker'la birlikte barın otoparkına girdiğimizde terli avuçlarımı kot pantolonuma sürtüyordum.

Son iki gün dinlenmek, yemek yemek ve Ryker'a karşı giderek artan tuhaf hislerimi görmezden gelmeye çalışmakla geçti. Şaşırtıcı bir şekilde, benimle aynı yatakta uyumaya devam etti, ancak tamamen giyinik kaldık. Yine de her sabah bedenimi ondan uzaklaştırmak zorunda kalıyordum çünkü aramızdaki mesafeyi kapatmıştık.

Gage, Kendric ve Xander vampirlerle takılıyordu ama Ryker her gün ormanda daha fazla tehdit aramak için ayrılıyor ve beni yalnız bırakıyordu. Bu bana Briar'la olan bağlantıma odaklanmam için zaman verdi ve onun bizim batımızda bir yerde olduğuna dair oldukça iyi bir sezgim vardı. Bu aynı zamanda hangi üç sürünün onu saklamak için Reid'le birlikte çalışıyor olabileceği konusunda da bana bilgi verdi.

Beklenmedik ama hoş bir nokta, Raven'ın her gün birkaç saatliğine beni ziyaret etmesiydi ve birçok ortak noktamız olduğunu öğrenmiştim. Hatta beni mutfağa sürükleyerek sıfırdan karamelli browni cheesecake yapmamı sağlamıştı ki hem vampirler hem de çocuklar bunu afiyetle yemişti. Sürüme ve aileme dair anılarım canlanmaya devam etse de, bu basit görev her şeyi normal hissettirmişti.

"Her şey girecek." Ryker aracını bir yere çekti ve kontağı kapattı. "Xander, Gage ve Kendric üç sürüyü kontrol etmek için yoldalar, yani Briar'ın hangisinde olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu belirleyebilirsek, biz oraya varana kadar etrafta keşif yapabilirler."

"Biliyorum. Bu, bundan korkmadığım anlamına gelmiyor." Saate baktım ve tam on dakika geciktiğimizi fark ettim. Planımız, Ryker'ın gelmeyeceğini düşünerek toplanan alfaların rahatlamasına ve tartışmalara başlamasına izin vermektir.

Lüks, kütük kabin tarzı barı taradım. Nesillerdir kraliyet ailesine bağlıydı ve *kurtları* çağrıştıran zarif, rustik bir havası vardı. "Ona sahip olanların Van Eaton'lar olduğundan şüpheliyim." Onlar da bize benzer bir gruptu.

Aptalca politikalara karışmaktan hoşlanmayan ve kendi içlerine kapanma eğiliminde olan bir grup.

Ryker araçtan indi ve ön tarafa, devasa ahşap kapılara en yakın olan bana doğru yürüdü.

Yaptıklarından sonra Reid ve ailesiyle yüzleşmekten korkarak ciğerlerimi doldurdum. Kendimi tutmam gerekiyordu ama tek yapmak istediğim onun boğazını parçalamaktı. Ve daha da kötüsü, onu gördüğümde içimdeki aptal kader arkadaşı bağının alevleneceğini ve tüm bu saçmalıklara rağmen onu istememe neden olacağını biliyordum.

Berbat ötesiydi ve bu nefreti Fate'e yönlendirdim.

Ryker kapımda belirdi ve kapıyı açarak beni irkiltti ve kanımı kaynattı. Yakın tehditlere bile odaklanamaz ve aklımı başımda tutamazsam Briar'ın kimin elinde olduğunu nasıl belirleyecektim?

"Geliyor musun?" Ryker'ın kaşları çatıldı. "Sadece burada oturuyorsun."

Gözlerinin üzerindeki parlaklık doğal renklerini gizliyordu. Neler oluyordu böyle? Ona yapılan büyüyle bir ilgisi olabilir miydi? Ama başka kimse bunu fark etmemişti, belki de yine paranoyaklaşıyordum.

"Özür dilerim." Başımı salladım ve kızıl saçlarımın, Raven'ın beni bunun için giymeye zorladığı elbisenin zümrüt tonuyla tezat oluşturacak şekilde omuzlarıma dökülmesine izin verdim. Siyah ayakkabılarımın üzerinde dengede durarak araçtan indim. "Sadece hepsini görmekten korkuyorum."

Kapıyı kapattı ve ben de kendimi "Teşekkürler" demeye zorladım.

"Önemli bir şey değil. Sadece üzerine titreyen bir erkek arkadaş rolü oynuyorum." Omuz silkti, elimi tuttu ve beni kapıya doğru götürdü.

Elimin onun elinin içinde karıncalanmasını görmezden gelmeye ve ona ayak uydurmaya çalıştım.

Daha da kötüsü, onun yanında kendimi güvende hissetmekten nefret ediyordum.

Kapıya vardığımızda bir notta **profesyonel bir toplantı için saat 18:00'e kadar kapalı olduğu yazıyordu**. Başka bir deyişle, toplantıya sadece şekil değiştirenler katılacaktı ve araya insanlar girmeyecekti.

İçeriden yüksek sesler yükseldi.

Ryker bana doğru döndü. "Bunun için hazır mısın?"

Hayır. Değildim. Bu, beni reddeden ve sürümün katledilmesinde rol alan Reid'le yüzleşmek için yapmak istediğim en son şeydi. Ama bunu Briar için yapacaktım. "Olabileceğim kadar hazırım."

Burnunu çekti, yalan kokusu aradı ve başını salladı. "Hadi yapalım şu işi." Sonra kapıyı açtı.

Devasa barın ortasında beş masa bir araya getirilmişti ve üç büyük pencere karşılarındaki dağlara bakıyordu. Ancak, herkesin dikkatini çeken şey muhteşem manzara değildi. Aslında, yirmi alfanın hepsi eşikteki ikimize bakarken her yer sessizleşti.

Haince, gözlerim Reid'i buldu... ve sonra olanlara inanamadım.

CH6PHER HWENHY-HHREE

N Hiçbir şey.

Kaçınılmaz acıyı bekledim, ama onun inkar edilemez kokusu burnuma gelene kadar içimde *hiçbir şey* alevlenmedi... başka birininkiyle karıştı.

Titreyerek nefes aldım. Başka biriyle eş bağıını tamamlamıştı.

Sırtları pencereye dönük oturan beş adamdan dördünün kaşları çatıktı, bu da diğer uçtaki Shae sürüsü alfası Bruce dışında birbirimizi tanımadığımız için anlamlıydı. Yüz ifadesi biraz acı çekmiş gibiydi.

Reid'in gözleri büyüdü. Ryker beni yanına çekti ve bir kolunu belime doladı, sıcaklığı içime işledi.

Dikkatim Reid'den başka yöne çekilemiyordu. Kanım kaynadı. Acı ve kalp kırıklığı hisleri beni beklediğim gibi vurmadı. Bunun yerine bacaklarım jöle gibi oldu ve Ryker'ın yanlarımız birbirine yapışmış, aramızda boşluk kalmamış bir şekilde beni yönlendirmesine izin verdi.

Aramızda bazen ortaya çıkan vızıltı olmasa bile nabzım hızlandı. Onun dokunuşundan çok fazla zevk alıyordum. Yaptığı onca kötü şeye rağmen üzerimde böyle bir etki bırakmasından nefret ediyordum. Nedense içimde büyüyen bir parça yaptıklarının iyi bir nedeni olduğuna inanmak istiyordu ama... ne olursa olsun masumlara işkence etmek yanlıştı.

Reid masanın ortasındaki koltuğundan ayağa fırladı, sandalyesi geriye kaydı. "Ember! Yaşıyorsun," diye homurdandı.

Tüm nefretimi ve acımı göstererek güldüm. "Hayal kırıklığına mı uğradın?" Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Ne yap-"

"Sadede gelemim çünkü Ember ve benim yapacak başka işlerimiz var." Ryker bana bakıp göz kırpınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kafamı toparlamam gerekiyordu. Bu bir bahaneydi ama onun uyarılmışlığının hafif, baharatlı kokusu burnuma çarptı. Ağzı ağzıma değdiğinde, midemden bir sarsıntı geçti. Sonra dili dudaklarıma değdi ve içeri girmek istedi.

Titreyerek nefes aldım ve cevap vermem gerektiğini fark eder etmez geri çekildi ve erkek alfalarla dolu mekâna kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bu toplantı bir sonraki kraliyet ailesinin kim olacağını tartışmak için?"

Perry oğlunun yanındaki pozisyonundan masanın üzerine doğru eğildi. Kaşlarını çattı. "Evet, tartışma konusu bu. Senin gelmeyeceğini düşündük ve başladık. Bu saldırılar korkunç ve durdurulmalı."

Yalanın kokusu yoktu ve içimde alev alev yanan öfkeye rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Dişlerimi gıcırdattım ve o piçin çenesine yumruk atmak isteyerek öne doğru sarsıldım. Ancak Ryker'in kolu bir mengene gibi belime dolandı ve beni onun yanında sabit tuttu. Perry ve Reid'in burunlarını tiksintiyle kırıştırmaları ikisini de hemen orada öldürme isteği uyandırdı bende.

Bana sorun benmişim gibi bakmaya nasıl cüret ederler?

"Üzgünüm, Rebel biraz alıngandır. Onda en çok hayran olduğum şeylerden biri." Ryker kıkırdadı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve nefes verdi, "Sakin ol. Bir numaralı hedefinin ne olduğunu unutma-Briar."

Kız kardeşimin adı kafamda yankılandı. O haklıydı. Önemli olan odaklanmak ve diğerlerini çileden çıkarmak için etkilenmemektir, sanki kontrol bizdeymiş gibi. Bir dakikadır buradaydık ve ben bunu mahvetmeye başlamıştım bile.

Titrek bir nefes aldım ve gülümsemeye zorladım. "Özür dilerim. Sürümü kaybettikten sonra herkesi görmek çok zor."

"Bu bir rezaletti." Reid'in yüzü buruştu. "Tüm o cesetler... Sürümüz onları bu sabah gömdü. Gerçi birileri mezar kazmaya başlamıştı ama bu bizi şaşırttı. En azından artık kim olduğunu biliyoruz." Bana eliyle işaret etti.

Bu pislik sürümü katletti, kız kardeşimi kaçırdı ve şimdi de öldürdüğü insanları gömerek bir tür aziz gibi mi davranmak istiyordu? Nefret midemi yumruklayarak göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bu korkunç duygulara bu kadar yatkın olduğumu hiç fark etmemiştim.

Perry'nin diğer tarafından, Altın sürünün orta yaşlı, açık sarı saçlı alfası - gözlemlmek için burada bulunduğumuz sürülerden bir diğeri-

boğazını temizledi. "Çok nazıksınız ama belli ki hayatta kalanlar varmış. Kaç ceset kayıptı?" Cevap için benim yerime Blackwood'lara baktı.

Küçümsememi gizleyemeyerek homurdandım. Sürünün bir parçası olduğum için bu ikisinden daha iyi bilirdim. Yirmi birinci yüzyılda olmamıza rağmen, cinsiyetçilik şekil değiştiren topluluğunda hâlâ varlığını sürdürüyordu.

"Ben ve kız kardeşim Briar. Diğer herkes öldü." Dikkatim Reid ve Perry'ye kaydı, onlara duyduğum tiksintinin içime işlediğini hissedebilmelerini umuyordum. Sözlerime herhangi bir tepki vermelerini bekledim.

Reid başını eğdi ve irkildi. "O haklı. Arazilerinin tüm çevresini dolaştığımız için başka bir yerde ölmüş olabileceklerini düşündük."

Kaçmak, bunu ifade etmenin bir yoluydu. *Avlanmış* terimi daha iyi olurdu.

Bizim Blackwood'lara olduğu kadar benim sürüme de yakın olan Asher alfası da dahil olmak üzere tüm alfalar Reid'in onayını başlarıyla onayladı. Normalde, ya sürümüzün gelecekteki betası ya da bir başkasının alfa eşi olacağımı bildiğim için bunu bir kenara bırakırdım ama kendim de bir alfa olarak kurdum hırladı.

"Tabii ki haklı," diye tükürdü Ryker. "O artık Sinclair sürüsünün alfası. Onun söylediği sayıları doğrulayacak başka birine ihtiyacımız yok. Ayrıca onun *soyundan* geldiğini de unutmayın." Çenesini kaldırdı ve önümüzde duran yirmi adama baktı.

Midem bulandı. *Aşağı, kızım*. Bu bir oyundu. Bunu unutmamalıydım. Ryker beni çekici buluyor olabilirdi ama birbirimizden hoşlanmıyorduk.

"Üzülmek için bir sebep yok." Hadley sürüsünün alfası iki elini de kaldırdı.

"Doğru." Golden bir elini saçlarında gezdirerek dağınık hale getirdi. "Sadece ceset sayısının Ember'ın verdiği sayıya ulaşip ulaşmadığını bilmiyordum."

Yalan söylemeden geçiştirmeye çalışıyorlardı ama niyetlerinin ne olduğunu anlamıştım. Bu beni baltalamak için yapılmış küçük bir iğneydi çünkü bu pisliklerin her biri tacı istiyordu ve hiçbiri bunu hak etmiyordu.

Bruce kıpırdandı ve alnında boncuk boncuk biriken teri fark etmekten kendimi alamadım. Sütlü çikolata rengindeki kahverengi gözleri bana doğru kaydı ve hızla alnını sildi.

Ellerim kenetlendi. Gergin davranıyordu ve onunki Briar'ın olduğundan şüphelendiğim üç sürüden biriydi. Eğer o ise, Blackwood'larla işbirliği içinde olmalıydı. Karnım zil çaldı. O üç alfadan sadece biriydi.

gerçekten şüphelenmemiştim. Daha yaşlıydı ve her zaman sürümün görüşleriyle uyumlu görünüyordu.

İhanetin acısı kalbime çarptı. Bir kez daha, tanıdığımı sandığım biri bize kazık atmıştı.

"*Kraliyet soyundan* geliyor olabilir ama onda bir sorun olduğuna dair söylentiler duyduk," dedi kahverengi saçlı, çanak kesimli genç bir adam tükürerek. "Kimse onu takip etmeyecek."

Ciğerlerimden hava fişkırdı. Ben bir şey söyleyemeden Ryker beni bıraktı ve hıyara doğru yürüdü. Yüzüne baktı ve parmağını Bowl Cut'ın göğsüne soktu. "Onun *hiçbir* sorunu yok. Reid sahip olabileceklerini göremeyecek kadar aptaldı. O güçlü, akıllı ve dirençli. Aksi takdirde şu anda burada bizimle birlikte olamazdı."

Ryker'ın yüzünü göremiyordum ama ondan yayılan alfa gücünü hissedebiliyordum ve kendi kurdum onaylayarak inledi. Ryker'ın bu versiyonu sahte görünmüyordu ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmam gerekiyordu. Başka birinin kalbime girmesine izin vermeyi reddediyordum.

Bakışlarım, konuşmaları izlerken çenesi çalışan Reid'e kaydı. "Ember zaten tahta çıkmak istemediğini söyledi, o yüzden bunların hiçbir önemi yok. Sürülerimiz daha fazla güç kaybetmeden bir çözüm bulmalıyız. Zayıfladıkça bir düşmanla savaşılamayız. Cassi, kurt büyümüzün yeni liderimizi seçtikten sonra onu yeni kraliyet soyu olarak tanımlayabilmesi için yapılabilecek bir büyüden bahsetti."

"Eğer düşman da zayıflarsa, o zaman bu kararı vermek için çok acele etmemize gerek kalmaz." Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, Reid'e karşı hissettiğim olumlu duyguların artık olmasının tadını çıkarıyordum. Başka biriyle çiftleştiği için olup olmaması umurumda bile değildi. O lanetli bağdan kurtulduğum sürece, bunun nasıl olduğu umurumda bile değildi. "Saldırıların arkasında *her kim* varsa bir şekilde kokularını seyreletmiş, bu yüzden onlara yardım eden bir cadı olmalı." Son kısmı havada bıraktım, özellikle de Reid *az önce* sürüsüne bağlı cadıdan bahsetmişken.

Reid ve Perry'nin kafaları bana doğru döndü, ima ettiğim şey açıktı. Diğer alfalar irkildi ve az önce söylediklerimi anlayarak gözlerini kırptırdı. Blackwood'lar kendilerine yakın bir cadıya sahip olan nadir sürülerdendi.

"Beni geri kazanmaya çalışmanın yolu bu mu?" Reid'in çenesi düştü. "Seni bu şekilde utandırmamam gerektiğini biliyorum ama kahretsin Ember. Bunu bilerek yapmadım. Bu kadar acımasız olmak zorunda değilsin."

Sürümün katledilmesinden sonra, bu adam şüphelerimin reddedilmesinden kaynaklandığını söyleme cüretini göstermişti. Hayatımda ilk kez birinin boğazını çıplak pençelerimle kesmek istedim. Sürüm pasifist olmaya ve sadece saldırıya uğradığında karşılık vermeye çalışırdı ama böyle bir durumda politikada bir değişikliğe gitmenin haklı olacağına inanıyordum.

Ryker doğruldu ve bana doğru döndü. Gözlerindeki parlaklık her zamankinden daha kalın görünüyordu.

Onun dikkatini çekmek için ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama en azından bu sefer başrolde olmak yerine bir gösteri yapacaktı. Kurdum ileri atıldı ve Reid'e doğru yürüdüm ama Ryker önümü kesti.

Göğsüne doğru koştum ve kolları belimi sardı. "Asi, nefretin reddedilmenden kaynaklanıyormuş gibi davran, saldırıdan bir şey hatırladığın için değil." diye fısıldadığında ellerinden kurtulmaya çalıştım.

Kahretsin, haklıydı. Şimdi harekete geçmenin zamanı değildi. Kurtarmam gereken bir kız kardeşim vardı. Onu güvenli bir yere götürüp tehdidi ortadan kaldıracaktım. Reid'in Shae sürüsünü benden intikam almak için ona zarar vermeye ikna etmesine ihtiyacım yoktu.

Kurdumu geri çekmek için savaşıarak bedenimi onunla savaşımayı bırakmaya zorladım ama sonra ağzı ağzımı kapladı. Nefesim kesildi, ama hava yerine dili ağzımı doldurdu, nane ve bal tadındaydı, bu kadar hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Kendimi durduramadan karşılık verdim ve kollarım göğsünden yukarı kayarak boynuna dolandı. Bedenimi onunla sabitledim ve dünya yok olmuş gibiydi.

Ta ki o geri çekilene kadar.

Kıs kıs güldü ve başını Reid'e doğru çevirdi. "Senin kaybın benim kazancım ve sorun onu reddetmiş olman değil. Onu utandırmaya çalıştın ki bu hiç de asil bir hareket değildi."

Gülümsedim, Reid'e yapmayı başardığımız ve kral olmak için gereken mizaca sahip olmadığını açıkça ortaya koyan bir başka kazıktan son derece keyif aldım.

Reid'in kızarması ve burun deliklerinin şişmesi beni öyle bir sırttırdı ki canım acıdı.

"Bu kadar yeter!" Perry haykırdı. "Buraya gelip gerçekmiş gibi konuşamazsın."

"Aslında var." Tuzlu ve biberli saçlı bir alfa ayağa kalktı. "Toplantının tüm amacı bu, değil mi? Kimin liderlik etmesinin mantıklı olacağını tartışmak? Grimstone'lar saldırıları başkasının üzerine yıkmaya çalışarak ortalığı kasıp kavuruyordu ve Sinclair sürüsünün soyunun tükendiği sanılıyordu. Ama burada

İkisi de ayakta ve *siz* tüm toplantıyı kontrol etmeye çalıştınız. Bir sonraki yöneticiyi belirlemek için bir yarışma düzenlenmesi gerektiğini düşündüğümü söylemek için on saat yol geldim. Bu toplantıyı planlamış olmanız ve bölgenize yakın bir yer seçmiş olmanız, rolü üstlenmeniz gerektiği anlamına gelmez. Hiçbir hak iddia edemezsiniz."

"Ne tür bir rekabet öneriyorsun?" Altın sürü alfası başını eğdi. "Blackwood'ların kontrolü ele geçirmek için manipülasyon kullanmaması gerektiğine katılıyorum ama bu ikisi de kullanmamalı. İkisi de kendi sürülerini koruyamaz."

Hem Ryker hem de ben gerildik. Kontrolü ele geçirmeye çalışanların saldırganlar olduğunu haykırmak istedim ama buna gerek duymadım.

Diğer alfalar da teker teker kabul edince Perry ve Reid'in yüz ifadeleri daha da gerildi.

Güzel. O pislikler kolay bir galibiyeti hak etmiyorlardı... Yaptıkları onca şeyden sonra.

"Şimdi beni dinle-" Perry elini masaya vurdu.

Ama Altın alfa ayağa fırladı. "Burada kalamam. Çevremde bilinmeyen bir koku tespit edildi. Sürüme geri dönmeliyim."

Bruce titreyen elini koyu kahverengi saçlarında gezdirdi. "O zaman ben de sürüme geri dönmeliyim çünkü aynı sınırı paylaşıyoruz."

"Düşmanımız yerel sürü alfalarının burada bulunduğunu biliyorsa, rekabeti tartışmak için bir video konferans yapmalıyız." Kumral saçlı bir adam ayağa kalktı. "büyük bir tehdit varken evlerimizi asla terk etmemeliydik ama Blackwoodlar toplantının gizli kalacağına söz verdi. Hepimiz derhal sürülerimize geri dönmeliyiz."

Midem bulandı. Başka bir saldırı mı oluyordu? Başka bir sürünün daha katledildiğini düşünmek midemi düğümledi, özellikle de Kendric, Gage ve Xander'ın da o bölgede olduğunu bilmek.

Kapıdan ilk çıkanlar Shae ve Golden alfalarıydı. Ryker ve ben arkalarından gitmeden önce birbirimize baktık.

Nereye gittiğini görmek için Bruce'u takip etmemiz gerekiyordu.

Diğer alfalar dışarı fırlarken ikimiz koşarak aracımıza gittik. Aracımıza atladık ve Bruce'un yerinden kalkıp yola çıkmasını bekledik.

Ryker çok beklemeden arabayı çekip onu takip ettik.

"Diğerleri güvende mi?" Hızlı bir viraj alırken kapı kolunu kavradım ve sordum.

"İyiler. Altın sürü Kendric'in kokusunu aldı. Kız kardeşin için keşif yapmaya çalışırken gözcülerine çok yaklaşmış." Çenesi sıkıştı ve uzanıp elimi tutarken gözlerini yoldan ayırmadı.

Aramızda bir vızıltı koptu ve kendimi geri çekemedim. "Merak etmeyin.

Çoktan arabasına bindi ve Shae'ye doğru gidiyor.

Gage'le buluşmak için paket bölgesine. Onu bulamayacaklar."

Omuzlarımdaki baskının bir kısmı kalktı. Onun için ne kadar endişelendiğimi fark etmemiştim.

Ryker'ın dikkatini dağıtmak istemediğim için çenemi kapalı tuttum ve sessizliğe gömüldük.

Yaklaşık otuz dakika sonra, göğsümde sanki yanıyormuşum gibi sıcak bir şey parladı.

CH6PHER HWENHY-FOUR

Tüm sürü bağlantılarının olduğu yeri ele geçiren soğukluk içinde sıcaklık bir alev haline geldi. Nefesim kesildi ve Göğüs.

Ryker'ın kafası bana doğru döndü. "var?"

"Hiçbir şey." Zorlukla nefes aldım. "Tam tersi. Briar'ı hissediyorum." Gözyaşları gözlerimi yaktı, ama sonra bulanık ışıklar gözüme çarptı ve ardından bir korna sesi duydum. Nabzım hızlandı. "Ryker!"

Araç sağa doğru sarsıldı, lastikler gıcırdadı. Başım cama çarptı ve sağ kulağım çınladı. Sonra araç düzleşti.

"Kahretsin, özür dilerim." Ryker arabayı yolun kenarına çekti ve park etti. "Yaralandın mı?" Gözlerinin rengi ay ışığında parıltıyor gibiydi ve zihnim bulandı.

En ufak bir endişe duymadan başımın yan tarafına dokundum. "Ben iyiyim." Tekrar göğsümü okşadım ve gülümsedim. "Briar'ı hissediyorum ama yola geri dönmemiz ve Shae alfasını gözden kaçırmamamız gerekiyor." Kız kardeşimle bağlantı kurmaya çalıştım ama bağlantı hâlâ sessizdi, sanki uyuyormuş gibiydi.

"O iyi mi?" Elime dokundu ve aramızda bir sarsıntıya neden oldu. "Ben... Bilmiyorum." Onu uyandırmayı deneyebilirdim ama bunu yapmak istemedim çünkü ne tür bir durumda olduğundan emin değildi. Eğer işkence görüyorsa ve yaralıysa, onu uyandırmak işleri daha da kötüleştirebilirdi. "Ama yaklaşıyoruz." Göğümdeki baskı azaldı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Başını salladı ve elimi sıktı. "Bu iyi bir şey. Bağlantısının nereden geldiğini hissettiğin konusunda haklıymışsın demek ki."

Dudağımı ısırđım. Hislerimden emin olmasa bile bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı. Ona doğru eğilip kokusunu içime çekerek rahatlamak istememden nefret ediyordum.

Briar ne tür bir çıkmazın içinde olursa olsun, teselliyi hak etmiyordum. Ve Ryker'ın neler yapabileceğini hatırlamam gerekiyordu. Hikâyeleri duymuş ve Simon'a yaptığı işkenceleri bizzat görmüşüm. Elimi çektim ve tekrar kucağıma koydum.

Kaşları çatıldı ama ellerini tekrar direksiyona koydu ve yola geri döndü. Bir sonraki virajı ustalıkla aldı, biraz fazla hızlı gidiyordu ama Bruce'a yetişmemiz gerekiyordu. "Adamlar, eğer sürü arazisindeyse onu nerede tuttukları konusunda oldukça eminler. Bu gece onu serbest bırakacağız."

Sırtım dikleşti. "Onlardan ne zaman haber aldın?" Sesimi düz tutmaya çalıştım ve bilgilendirilmemekten kaynaklanan hayal kırıklığımlı yatıştırmak için ellerimi sıktım, kız kardeşimi görme ihtiyacının endişeli enerjisi alevlendi.

"Bir sorun varmış gibi soluk soluğa kalmadan hemen önce. Sürülerin hiçbirisi topraklarını beklendiğı gibi korumuyordu ve üçü de kolayca koklanmamak için yer değiştirip kendilerini çamura buladılar. Shae sürü bölgesinin arka tarafında bir tür küçük bina var ve iki kişi burayı gözetliyor."

"Küçük bina mı?" Yanağımı kemirdim. "Hücre gibi bir şey mi?" Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Emin değiller." Elimi tutacakmış gibi uzandı ama tereddüt etti. "Sadece fark ettiler ve biz gelene kadar nöbet tutuyorlar."

Elim ona doğru hareket etti ama kendimi durdurdum. "Artık benden hoşlanıyormuş ya da benim için endişeleniyormuş gibi davranmana gerek yok. Alfa'lardan ayrıldık."

Yüzünü buruşturdu ve elini direksiyonun üzerine koydu. "Numara yapmıyordum, Asi."

"Oh, o zaman neydi?" Beni aşağılamasını umarak ona doğru döndüm. Ondan neden etkilenmemem gerektiğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Doğru. Rol yapıyordum... Diğer şekil değiştirenleri rahatsız etmek için bir oyun oynuyordum, bir yandan da bir kez olsun onlara karşı elinde bir şey olan kişi olmanın tadını çıkarıyordum."

"Bunlardan herhangi biri olsaydı ikimiz için de daha kolay olurdu." Çenesi sıkıldı ve dişlerini sıkarak, "Ama ikimiz de biliyoruz ki orada olanlar bir süredir devam ediyor. Her sabah birbirimize dolanmış olarak uyanıyoruz."

Başım döndü. Söylemesini beklediğim onca şey arasında *bu* kesinlikle listede yoktu. "Seksisin, ne olmuş yani?" Kollarımı kavuşturdum, aptalca bir şey yapmaya kalkışılırsa diye onları dizginlemeye çalışıyordum.

"Mesele sadece görünüş olsaydı, şu anda aramızda bir sorun olmazdı." Burun delikleri alevlendi ve direksiyonu daha sıkı kavradı.

Neyse ki Bruce'un siyah kamyonu tekrar görüş alanıma girdi ve bana odağımı değiştirmem ve Ryker'in az önce söylediklerinin üzerinde durmamam için bir neden verdi.

Ona karşı ne hissedersen hissedeyim, ikimiz *asla* birlikte olamazdık. İnsanlara işkence ediyor ve başkalarını dinlemeyi reddediyordu. Ryker'la neden birlikte olamayacağımızı gerekçelendirmek için zaman harcamamalıydım.

Briar benim önceliğimdi ve *tüm* ilgimi hak ediyordu.

Parmaklarım yine göğsüme saplandı. Uzun süre buz sarkıtları gibi hissettikten sonra Briar'ın bağlantısının sıcaklığına hâlâ alışmaya çalışıyordum. "Sence nasıl bir durumda olacak?" Kalbim sıkıştı.

Yüzündeki sertlik yumuşadı ve bir nefes verdi. "Hiçbir fikrim yok ama kalbi attığı sürece onu oradan çıkaracağımıza söz verebilirim."

Alt dudağım titredi, ben de ısırdım. Korku ya da zayıflık için zamanım yoktu, özellikle de düşüncelerim *onun* etrafındayken. "Onu kaybedemem. Bir daha olmaz." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve göğsüm ikiye ayrılacakmış gibi oldu. Bir kez daha titredim.

Shae alpha'nın kamyonu yavaşladı ve sürünün mahallesine giden yola doğru sağa döndü.

"Güzel. Bizi fark etmedi." Ryker nefesini bıraktı ve sola, onların bölge sınırından uzağa, toprak yola döndü. Engebeli yolda biraz ilerledi ve beni her yerde itip kaktı.

"Hangi cehenneme gidiyoruz?" Ellerimi ön konsola koyup yerimde kalmaya çalışarak homurdandım.

"Diğer üçünün gittiği yere park edeceğim. Bana koordinatları verdiler." Yola devam etti. Yol biraz dalgalandı ama birkaç saniye sonra düzleşti ve adamların vampirlerden ödünç aldığı diğer üç araca ulaştık.

Ryker cipi durdurup motoru kapattı ve dünya bir kez daha sessizliğe gömüldü. Omurgamdaki soğuk titreşim kaybolmamıştı ve bir şeyler her zamankinden daha kötü görünüyordu.

Kapısını açtı, ama kendimi hareket ettiremedim. Etrafımdaki havada bir uyarı gibi bir şey asılı duruyordu ve içimden geçen ürperti

daha da donmuş gibiydi. Bu durumla ilgili bir şeyler doğru gelmiyordu ama nedenine dair hiçbir fikrim yoktu.

Hiçbir şey yanlış görünmüyordu.

Paranoya yine beni alt mı ediyordu?

"Geliyor musun?" Ryker kaşlarını kaldırdı ve gözleri parladı. Kurdum ona cevap vermek istedi.

"Evet." Başımı salladım, temizlemeye çalıştım. "Özür dilerim. Yine garip bir hisse kapıldım."

"Çocuklar bölgeyi kontrol etti. Üçü de bir şeyleri için yer değiştirmeden önce tekrar bir araya geldi." Gözleri parlayarak onlarla bağlantı kurdu. Birkaç saniye sonra devam etti: "Ve şimdi iyiler. Hâlâ aynı yerde bizi bekliyorlar ve onların tarafında hiçbir şey değişmedi. Eğer bir tehdit olduğunu düşünseydim, size söylerdim."

Nedense ona güvenmiştim ve bunun için kendimden nefret ediyordum. "Tamam." Kurdumun biraz geri çekilmesini görmezden gelmeye çalışarak bir nefes verdim. Neme benzer bir şey tenime yapışmıştı. Nefesimi verdim ve araçtan indim, biri beni duyabilir diye ayaklarımı olabildiğince yumuşak bir şekilde yere vurdum.

Ormanın etrafına bakındım ve kilometrelerce ötede tek bir hayvanın bile olmadığını fark ettim. "Burası çok sessiz."

"Eğer onlara yardım eden bir cadı varsa, ne tür bir büyüye sahip olduklarını bilemeyiz." Gövdesine doğru yürüdü ve Shae sürüsünün bölge çizgisi yönünde başını salladı. Ormanın bu kısmı halka açık araziydi, muhtemelen bu noktayı nereden biliyorlardı, kraliyet ailesini ve sürülerini kimin öldürdüğünü bulmaya çalışırken sürüleri gözlemlediklerini varsayarsak.

Onunla aynı hizaya geldim ve ikimiz hızlı adımlarla halka açık orman arazilerini sürü bölgesinden ayıran ana yola doğru yürüdük. Gözlerim ağaçlarda bir tehdit işareti olup olmadığını taradı.

Attığım her adımda tenimdeki baskı daha da artıyor gibiydi. Omzumun üzerinden baktım, her ne ise onu arıyordum ve Ryker sustu.

"Siktir," diye tısladı ve elimi tutarak beni tam da hislerimin gitmemem için bağırdığı yöne doğru sürükledi.

"Dur," diye hırladım, ona karşı koymaya çalışıyordum. Yolun karşısına baktım. "Ne oluyor-" Adrenalin içime pompalandı. Bu iş hayal edebileceğimden çok daha kötü bir hal almak üzereydi.

Shae alfası ve en az elli sürü üyesi caddenin karşısında durmuş, bölgelerine girmemizi engelliyorlardı.

"Kahretsin, bizi fark etmiş olmalı." Ryker'ın tutuşu benimkini sıkılaştırdı. "Tüm bu süre boyunca yüz metreden fazla arkasında durdum ve bu aracı bilmiyor."

Ryker'ın sözlerini zar zor anlayarak, "Belki de neredeyse kaza yaparken bizi görmüştür," diye mırıldandım.

"Kendini övme." Bruce gözlerini devirdi. "Toplantıdan ayrılmadan önce benden şüphelendiğini zaten biliyordum. Ember'ın yaşadığını bilseydim, Briar'ı burada hiç tutmazdım. Sürü dramasına ihtiyacım yok."

Ağızma ekşi bir tat doldu. "Bunu kız kardeşimi rehin tutan kişi söylüyor."

"Ölmesine izin vermemi mi tercih ederdin?" Bruce burnunu kırıştırdı. "Bir kurt değiştiren dostumun ölümünün vicdanımı rahatsız etmesini istemezdim ama aynı zamanda garip bir kurdun tahtı ele geçirmeye çalışıp hepimizi mahvetmesi için serbest kalmasına da izin veremezdim."

"Bizi tehdit etmekle ilgili bir sorunuz varmış gibi görünmüyor, tüm şekil değiştirenleriniz burada ikimizle yüzleşiyor." Ryker gerildi ve gözlerini bir kez daha parlaklık kapladı.

Bruce bizi işaret ederek, "Benim topraklarıma gizlice giriyorsunuz ve Ryker bir katliamın yaşandığı her yerle bağlantılı. Burada durup sürümü isteyerek riske atacağımı mı sanıyorsunuz?"

Ryker önüme geçerek, "Buraya daha yeni geldik ve sadece ikimiz varız," diye cevap verdi.

"Toplantı öncesinden beri burada olan tuhaf kurdu ya da o zamandan beri ona katılan iki kişiyi fark etmediğimizi mi sanıyorsun?" Shae alfası kaşlarını kaldırdı.

Bacaklarım neredeyse . Xander, Gage ve Kendric'i biliyorlardı.

Ryker bir heykele dönüşecek kadar hareketsiz kaldığında, neler olup bittiğinden hiç şüphem yoktu.

"Sürü üyelerimin gitmesine izin verin," diye hırladı Ryker.

"Topraklarıma gelip sürümü gözetleyen üç adamı mı emrediyorsun?" Bruce parmaklarını çıtlattı. "Hayatta olmaz. Diğerlerine yaptığınızı benim sürüme de yapmanıza izin vermeyeceğim. Briar'ın hayatta olduğunu öğrenen birinin kaosa neden olacağını bile bile bölgemizi sürekli gözetlemeyeceğimizi mi sandın?"

"İnsanlara sürümüzü, Ember'inkini ya da bir başkasınınkini öldürmediğimizi zaten söyledik." Ryker'ın elleri iki yanında kenetlendi. "Tüm bunların arkasındaki sürüyle müttefiksiniz."

Shae alfası başını geriye eğdi. "Peki bu kim olabilir?"

"Blackwood sürüsü." Konuşurken Ryker'ın önünde döndüm, beni korumaya çalışmasından bıkmıştım. Kız kardeşim buradaydı ve Ryker'ın sürüsü tehlikedeydi. Zarar görmeyi hak etmeyen insanlar risk altındayken saklanmaya devam edersem lanetlenirdim. "Sürüme yapılan saldırı sırasında onları gördüm ve yanlarında başka kimse yoktu."

Aramıza bir sessizlik çöktü. Sonra otuzlu yaşlarında olması gereken bir şekil değiştiren, "Yalanın kokusu yok," diye fısıldadı.

"Bunun farkındayım." Bruce kaşlarını çatı ve beni incelerken başını öne eğdi. "O zaman neden bu akşamki toplantıda bana bundan bahsetmedin?"

"Çünkü kız kardeşimin zarar görmesini istemedim ve Blackwood'ları ve onlarla çalışan her kimse onu rahatsız istedik." Bu şarkı ve dansın bitmesi gerekiyordu. Kız kardeşimin benimle birlikte güvende ve sağlam olmasını istiyordum. "Ve o kişinin sen olduğunu tespit ettik."

Başını iki yana salladı. "Blackwood'larla çalışmıyorum-" Sözleri kan donduran bir ulumayla kesildi.

CH6PHER HWENHY-FIVE

Midem çalkalandı. Ses bana sürümün öldürüldükleri gece nasıl uluduklarını hatırlattı. Acı, ulumadan önce çınliyordu. aniden kesildi.

Hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Bruce karnını tutarken gözleri parlıyordu. "Saldırı altındayız ve az önce iki sürü üyem öldürüldü!"

Nefes alışım hızlandı ve kalbim mideme indi. Briar'a daha yeni yaklaşmışım, onu tekrar kaybedersem lanetlenirdim. "Daha da kötüleşecek. Adamlarını buradan çıkarmalısın." Onlarla savaşmayı düşünmeden yolun karşısına koştum. Briar'a ulaşmam gerekiyordu.

Ancak, dört erkek şekil değiştiren önüme fırladı ve yolumu kesti.

Dişlerimi gösterdim. "Çekil lan yolumdan. Kız kardeşime ulaşmam gerek."

Tuzlu ve biberli saçlı olan hırladı. "Bu halkınızla bir tuzak olabilir. Topraklarımıza hiçbir şekilde giremezsiniz."

"Hepinizi öldürmek için kız kardeşimi riske atacağımı mı sanıyorsunuz?" Öfkelendim ve ellerimi sıktım. "Hepinizin ölmesinin bana ne faydası olacak?"

Bruce cevap vermek için ağzını açtığında, "Daha fazlası öldü. Herkes sürümüzü korumak ve onları buradan çıkarmak için geri dönsün."

"Onların istediği de bu." Dört adamı ittim. "Hepinizi geri çekmek için. Kaçmanız ve sürü üyelerinize de dışarı çıkmalarını söylemeniz gerekiyor." İleriye doğru baktım, Briar'ın çanta bağını çekiştiriyordum, ona ulaşmak istiyordum. Burayı sadece bir kez ziyaret etmişim, o da çocukken, babam buraya birkaç

Sürü üyeleri Shaes'in sel sorununu çözmesine yardım etmek için gelmişti ama ben adamlarla birlikte ormanda kalmıştım ve bölgeyi pek görmemiştim.

Bir kol belimi sararak beni geri çekti.

İçimde öfke alevlendi ve Salt ve Pepper'ın çenesine yumruk atmaya hazır bir şekilde döndüm. Ryker'ın yüzü görüldüğünde, kısa süre durdum.

Beni kendine doğru çekti ama ellerimi göğsüne bastırdım. "Ne yapıyorsun?" Mırıldandım, hareketleri karşısında tamamen şaşkına dönmüştüm. Adamları da dışarıdaydı, yani benim Briar'a odaklandığım kadar o da onlara ulaşmaya odaklanmış olmalıydı.

"Seni arabaya götürüyorum, böylece buradan siktir olup gidebilirsin."

Beni omzuna almak için eğildi ve ben de göğsüne bir tekme atarak kış üstü düşmesine neden oldum. Suçluluk duygusu ağır basıyordu ama onu bir kenara itip o an önemli olan şeye odaklandım. "Cidden şu anda güvenli bir yere kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Bruce ve sürü üyelerinin yarısı yanımdan geçip mahalleye doğru koşarken, geri kalanlar iki gruba ayrılarak zıt yönlerde doğru koşuyor ve arazide daireler çiziyordu. Beni dinlemedikleri için onlara bağırarak istedim ama aynı şeyi ben de yaparken nasıl bağırabilirdim ki? Sevdiklerimize yardım etmek ve onları geride bırakmamak için koşuyorduk... Ryker hariç.

Ryker ayağa fırladı, gözleri parlıyordu. "Seni güvenli bir yere götürmeye çalışıyorum! Gage, Kendric ve Xander şu anda Briar'ı hücreden çıkarıyorlar."

"Briar yanımda olana kadar hiçbir yere gitmiyorum." Topuklarımın üzerinde döndüm ve diğerlerinin kaçtığı yöne doğru hızlandım. Ryker bana Briar'ı nerede bulabileceğimi yeterince anlatmıştı: mahallenin arka tarafında.

Serbestçe koştum, normalde grubum dışındaki diğer vardiyacıların yanında yaptığım gibi hızımı korumaya çalışmadım. Bu, kimsenin onlardan daha hızlı olduğumu fark etmesini umursamadığım bir zamandı.

"Kahretsin, Asi," diye tısladı Ryker ve sonra arkamdan aceleci ayak sesleri duyuldu.

Bacaklarımı pompalayarak mahalleye doğru aceleyle ilerleyen grubun arkasına yetiştim. Birkaçı ayrıldı ve kırılan kemiklerin çatırtısı bana yer değiştirdiklerini haber verdi.

Bunu yapabilmek için her şeyimi verirdim ama bu kadar yabancı kurt varken, iletişim kurmam gerekirse diye insan formunda kalmak benim için en iyi seçenektir.

Briar ve beni birbirine bağlayan bağ daha da ısınırken kurdum inledi. Uyanıyordu.

Acı çığlıkları ve dehşet iniltileri daha sık geliyor, beni daha da hızlı gitmeye itiyordu. Dişlerimi sıktım ve içimden enerji fışkırarak hızımı bir kez daha artırdım. Ben koştukça meşeler bulanıklaşıyor, kız kardeşime başka bir şey olmadan ona ulaşmaya çalışıyordum.

Ember? Briar'ın sesi kafamın içinde çınladı, ardından sürü bağlantısından gelen korku ve umut titreşimleri geldi. *Bu bir rüya mı?*

Bu bir rüya olmaktan çok uzaktı. Tüm bu durum bana kendi sürümüzün öldürülmesini yeniden yaşatan başka bir kâbustu ama onu zaten olduğundan daha fazla strese sokmak istemedim. *Buradayım. Seni almaya geliyorum.*

Sürü mahallesinin önüne ulaştığımı gösteren iki katlı evler belirdi. Kaos patlak vermişti. Elllerinde çantalarla insanlar evlerden araçlarına koşuyor ve eşyalarını atıyorlardı. Küçük çocukların gözyaşları yüzlerinden akıyordu ve ormanın diğer tarafındaki yerden bir acı çığlığı daha geldi.

Briar'a yakın olan taraf.

Ember, oluyor? Briar'ın endişesi arttı ve bağlantımızın daralmasına neden oldu. *Çığlıklar... sanki...*

Bir şey söylemesine gerek yoktu; zaten biliyordum ve ben de aynı şeyi düşünüyordum. *Yaklaştım.* Tehdidi küçümsemeyi reddettim ama hayatlarımızın bir kez daha risk altında olduğunu da teyit etmek istemedim. *Kaçabilecek kadar iyi misin?* Ona işkence ettiklerini düşünmek istemiyordum ama bu noktada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyordu.

Evet, tamamen sağlıklıyım ama- Sözleri kesildi ve yan tarafından soğuk bir korku yayıldı.

Briar! Bağlandım, kendimi daha çok zorladım. *oluyor?*

Birisi kapıdan geçmeye çalışıyor. Anahtarları yok. Sanki çarparak girmeye çalışıyorlar.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve Kader'e bunun Blackwood sürüsü değil de Grimstone adamları olması için dua etmek zorunda kaldım. Ryker'la teyit etmek için omzumun üzerinden baktım ama onu arkamda zar zor görebiliyordum.

Her nasılsa onun en az yetmiş beş metre önüne geçmiştim ki kurdunun ne kadar güçlü olduğu düşünülürse bu mümkün olmamalıydı. Onu beklemenin muhtemelen Briar'a ulaşmak kadar zaman alacağını bildiğimden, bir kez daha ileri baktım ve itmeye devam ettim.

Artık mahallenin sonunu görebiliyordum, bu da yakında orada olacağım anlamına geliyordu. *Neredeyse geldim, Briar. Dayan biraz.*

Dehşet kalbimi ele geçirdi ve kollarımı daha sert pompaladım. Dişlerimi sıktım, tüm gücümü ona olabildiğince çabuk ulaşmak için harcamam gerekiyordu.

Dallar kırıldı ve başımı sağa doğru salladım ve ormanda bir insanın gölgeli dış hatlarını gördüm.

Karşımdaki kişinin Shae'den mi yoksa Blackwood'dan mı olduğundan emin olamadığım için gerildim ama kardeşime ulaşmamı engellemeye çalışmadıkları sürece umurumda değildi.

Parçalanmış tahtanın çatırtısı dikkatimi çekti ve Briar bağlantı kurdu, *Üç kurt az önce kapıyı kırdı.*

Bakışlarım mahallenin sonundaki tek katlı küçük bir binaya takıldı. *Neredeyse geldim. Sana zarar vermeye çalışırlarsa onlarla savaş.*

Mahalledeki acı ve ıstırap sesleri sağır edici bir hal aldı ve kendi sürümdeki ölümlerin anısıyla birleşti.

Göğsümdeki soğukluk buz tuttu ve akmayan yaşlar gözlerimi yaktı. Briar "Dokunma bana!" diye bağırırken göz kırparak görüşümü netleştirdim.

Küçük binanın köşesini döndüm, sadece bir çıkışı olduğunu fark ettim ve bir yatakta yatan zincirlenmiş Briar'ın etrafını saran üç çamurlu kurtla karşılaşmak için basamakları atlayarak içeri girdim.

Bruce da sanki o bir mahkûm değilmiş gibi konuşmaya çalışmıştı.

Şu anda yanımda olsaydı, boğazını parçalamak için çok istekli olurum.

Briar başını kaldırdı ve kan çanağına dönmüş gözleri büyüdü. "Ember, kurtar kendini!"

Üç kurt da bana doğru döndü; onlar Grimstone sürüsüydü. Titrek bir nefes verdim. "Onlar bizim dostlarımız. Telaşlanmanıza gerek yok." Krizdeyken bile, onlara onlardan daha fazla hitap etmeme izin veremezdim. hiç olması gerektiği gibi. Briar güvenebileceğim tek kişiydi.

Gage inledi ve burnuyla Briar'ı yatağa bağlayan kalın metal kelepçeyi işaret etti.

Saçları buraya geldiğinden beri yıkanmamış gibi tel tel ve yağlıydı. Kolları başının üzerinde gerilmişti ama hafifçe hareket edebilmesi için zincirde yeterince boşluk vardı.

O kelepçeleri çıkarmamız gerekiyordu. Her birinin olduğu metal bağlantıları inceledim. Yatak başlığını yanında taşımak çok zor olacaktı.

Ellerim böyle bağlıydı. İlk defa gerçekler yüzüme çarptı. Buradan canlı ıkamayabilirdik. "Anahtara, baltaya ya da başka bir şeye ihtiyaım var."

"Bobby iğnesi." Briar yatağın duvara yaslandığı yeri işaret etti. "Geçen gün saımdan çıkarmaya çalışırken tokayı oraya düşürdüm."

Nasıl olmuştu da bir toka bulabilmişti? Ama bu başka bir zaman için başka bir soruydu. Gage ve Kendric'i iterek geçtim ve kendimi gri vinyl zemine bıraktım.

Tabii ki başının yanındaki duvara düşmüştü, yani ona ulaşmak için tüm yatağın altına srnmem gerekiyordu.

Hırıltılar, hırıltılar ve iniltilerle birlikte aceleci ayak sesleri de yaklaşıyordu. Düşman yakındaydı ve ben hâlâ Briar'ı serbest bırakmamıştım.

Parmak ularımin arasındaki küçük soğuk metal parçasını yakalayana kadar karnımın üzerinde ilerledim. Sürünerek çıkmaya başladığım anda Briar ığlık atmaya başladı.

Eller iki ayak bileğimi kavradı ve beni yatağın altından çekti. Altından çıkar çıkmaz, çok kızgın ve seksi bir Ryker'ın bana baktığını görmek için ters evrildim.

Nasıl nefes alacağımı unuttum.

"*Bir* daha benden böyle kamasan iyi edersin," diye tersledi, gözlerindeki altın rengi parıltıyla gizlenmiyordu.

Ben cevap veremedem uzanıp tokayı benden aldı ve kız kardeşime doğru ilerledi.

"Bana yaklaşma," diye inledi.

"O bizim tarafımızda," diye homurdandım ve ayağa kalktım. Briar'ın çenesi düştü. "Ama o Grimstone alfası."

"Seni bu kelepçelerden kim kurtaracak ve benim sürüm de hem senin hem de kız kardeşinin güvenli bir yere ulaşmasını sağlayacak." Ryker toka iğnesini uzattı ve işe koyuldu.

Briar uzaklaştı, ben de tokayı ondan almak için uzandım ama ellerim çok titriyordu. Kilidini aabilmemin hiçbir yolu yoktu. Tek bir seçenek vardı. "Ona güven. Seni buradan çıkarmalıyız."

"Tamam." Briar alt dudağını ısırđı ve gözlerini kapatarak Ryker'ın tepki vermeden ona yaklaşmasına izin verdi.

Aceleyle kapıya yöneldim ve kaçmak için nasıl bir cehennemden geçmemiz gerektiğini görmek için dışarı baktım. Kavgaya hala devam ediyordu ve kan kokusu

ve daha önceki o garip his havada asılı kaldı.

Ağaçların arasından bir kurt fırladı ve gölge gibi bir şey de aynı hızla onun peşinden koştu. Gölge figür kurdu boynundan yakaladı ve yukarı kaldırdı. Kurt hırladı, havayı ısırdı, sanki bulamıyormuş gibi düşmanını aradı ve sonra gölge figürün başı eğildi ve aniden kurdun boğazı parçalandı.

Kurdun boynundan kan akıyordu ve nefesim kesildi. Blackwoodlar ne tür bir büyü kullanıyorlardı?

Gölge figürün kafasını kaldırdı ve yüzünü ya da nereye baktığını göremesem de görmeme gerek yoktu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve kurdum ileri atıldı.

"Düşmanlarımız geliyor," diye mırıldandım tam da gölge figür bana doğru bulanıklaşırken.

Üç kurt aceleyle yanıma geldi ama gölge üzerimdeydi, Ryker'ın gözlerini zaman zaman kapladığını fark ettiğim yanardöner parlaklığın büyük bir versiyonuydu. Omzuma bir el vurdu ve ben de geri döndüm, böylece el sadece havayı yakaladı.

Üç Grimstone kurdu yanımda cisimlendi ve gölge figürü sağ bacağını tekmeleyerek Xander'ın yüzüne vurdu. Gölge Kendric'i boynundan tutup kaldırırken Xander'ın başı geriye düştü ve inledi.

Kendric hırladı, gözleri deli gibi dönüyor, saldırıyı arıyordu. Farkına vardı.

Başka kimse göremezdi!

Saldırgan başını eğdi ve eğer harekete geçmezsem bundan sonra ne olacağını biliyordum.

Gölgenin dizine tekme attım.

Yere yığıldı ve Kendric'in üzerine düştü. Kendric kurtulmak için çırpındı ama gölge çoktan onun üzerine tırmanmaya başlamıştı. Aşağı uzandım ve boynunun arkasını kavradım, gölgenin ellerime hamle yapmasına neden oldum, pençeleri derime saplandı.

"Ember!" Gölgeyi kurtlardan uzağa, duvara doğru iterken Briar haykırdı.

"Çıkın buradan," diye emrettim. Bu şeyi başka kimse göremiyor gibiydi ve başka kimsenin zarar görmesini istemiyordum. Blackwood'lar yeterince şey yapmıştı.

Kanım yere damlıyordu ama değildi.

Bir klik sesi duydum ve göz ucuyla Briar'ın yataktan fırlayıp bana doğru geldiğini gördüm. Kollarıyla beni sımsıkı kucaklamıştı, sırtı gölgeye dönüktü. Belli ki o da göremiyordu.

Gölgenin yanında gümüş bir parıltı belirdi.

Bir bıçağı vardı.

"Hemen git buradan." Briar'ı itmeye çalıştım ama bana yapışmıştı.

Gölge sırtına, tam kalbinin olduğu yere doğru savruldu. Briar'ı kenara çekmeye çalışırken "Hayır," diye bağırdım.

Yeterince hızlı yapamadım.

Sonra Ryker önümüzde belirdi... ve bıçak onu kız kardeşimin yerine sapladı.

Kalbim hiç olmadığı kadar kırıldı ve Ryker yere düşerken etrafbir çılgılık yükseldi. Kendric, Gage ve Xander alfalarının yanına koştular. Hırladılar ve düşmanı aradılar... şu anda etraflarında dolaşan ve dikkati benim üzerimde olan düşmanı.

Gölge hepimizin öleceğini biliyormuş gibi kötü niyetle güldü.

Korku beni boğdu ama çenemi kaldırdım. Eğer Ryker benim için kendini feda ettiyse, onun ölümünün bir hiç uğruna olmasına izin veremezdim.

İçimden garip, sarsıcı bir güç geçti ve ayağa fırladım.

Kız kardeşimi koruyacak ve halkıma ve Ryker'a zarar verdiği için bu gölgeyi alaşağı edecektim, bunu yaparken ölsem bile.

Ember ve Ryker'ın hikâyesine [etmek için buraya](#) tıklayarak [2. kitap](#)
[Lanetli Büyü'yü sipariş](#) edebilirsiniz.[devam](#)

LEAVE A REVIEW

Bu kitabı beğendiniz mi?

[Lütfen Amazon'da bu kitap için bir yorum bırakın.](#)

Özel içerikler almak, çekilişlere katılmak ve ücretsiz kitaplar ve alıntılar almak için Jen'in haber bültenine katılın.

[Jen'in Bültenine buradan katılın.](#)

Jen L. Grey'i Facebook'ta [buradan](#) takip

edin. Jen L. Grey'in Facebook grubuna

[buradan](#) katılın

ABOUT THE AUTHOR

Jen L. Grey, Paranormal Romantizm, Şehir Fantezisi ve Fantezi türlerinde yazan *USA Today* Çok Satan Yazarıdır.

Jen, kocası, iki kızı ve iki minyatür Avustralya Çoban Köpeği ile Tennessee'de yaşıyor. Yazmaya başlamadan önce hevesli bir okuyucuydu ve indie topluluğuna dahil olmaktan keyif alıyordu. Kitaplara olan sevgisi onu sonunda yazmaya yöneltti. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun.

Gelecekteki projelerine ve imza günlerine web sitesinden göz atabilirsiniz.

www.jenlgrey.com

ALSO BY JEN L. GREY

Fae ve Molf Üçlemesi

[Düşmüş Gölge Kral'a Bağlı](#)

Reddedilmiş Kader

Üçlemesi [İhanete](#)

[Uğramış Eş Lanetli](#)

[Büyü](#)

Karanlığa Kader

[Ayaz Alevler ve Kül Krallığıve](#)

[Gölgeler Kralı Dikenler ve](#)

[Kanatlar Sarayı](#)

Yasak Eş Üçlemesi

[Kurt Eşi](#)

[Kurt Kurt](#)

[DokunduIsırdı](#)

Bağımsız Romantizm

[Gölgeler ve Fae'ler](#)

Çarpık Kader

Üçlemesi Kader [Eşi](#)

[Tutulmuş Kalp](#)

[Seçilmiş Kader](#)

İşaretli Ejderha Prensi Üçlemesi

[Acımasız Eş](#)

[İşaretli Ejderha](#)

[Gizli Kader](#)

Gölge Şehir: Gümüş Molf Üçlemesi

[Kırık Eş Yükselen](#)

[Karanlık Gümüş](#)

[Ay](#)

Gölge Şehir: Kraliyet Vampir Üçlemesi

[Lanetli Eş Gölge](#)

[Isırığı İblis Kanı](#)

Gölge Şehir: Demon Molf Üçlemesi

[Mahvolmuş Eş](#)

[Parçalanmış Lanet](#)

[Kader Ruhlar](#)

Gölge Şehir: Kara Melek Üçlemesi

[Düşmüş Eş İblis](#)

[İşaretli Karanlık](#)

[Prens Ölümcül](#)

[Sırlar](#)

Gölge Şehir: Gümüş Eş

[Parçalanmış Kurt](#)

[Kaderli Kalpler](#)

[Acımasız Ay](#)

Molf Born Üçlemesi

[Gizli Eş Kan Sırları](#)

[Uyandırılmış Büyü](#)

Saklı Kral Üçlemesi

[Ejderha Eşi Ejderha](#)

[Ejderha Kraliçe Varisi](#)

İşaretli Kurt Seçilmiş Kurt

Üçlemesi [Ay](#)

[Öpücüğü Kırık Lanet](#)

Molf Moon Akademi Üçlemesi

[Gölge Eş Kan](#)

[Mirası](#)

[Yükselen](#)

[Kader](#)

Kraliyet Varisi Üçlemesi

[Kurtlar Kraliçesi](#)

[Kurt Kurt'un](#)

[İddiasıSerbest](#)

[Bırakıldı](#)

Kan Döken Akademi Üçlemesi

[Birinci Yıl](#)

[İkinci Yıl](#)

[Üçüncü Yıl](#)

Melez Hapishanesi Duolojisi (Kan Dökme Akademisi ile Aynı Dünya)

[Avlanmış](#)

[Lanetli](#)

Artifact [Reaper Reaper:](#)

Başlangıç Serisi [Dünyanın](#)

[Azrail'i](#)

[Kanatların](#) _

[Azrail'i Alevlerin](#)

[Azrail'i Suyun 'i](#)

Amaria'nın Taşları (Paylaşılan

Dünya) Fırtınalar Krallığı

Gölgeler Krallığı

Yıkıntılar Krallığı

Ateş Krallığı

Pearson Kehaneti Uyanış

Yükselişi Aydınlanmış

Yükseliş Hükümrân Yükseliş

Tek Başına

Ölüm Meleği

Yükseliyor

Alfa

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

